

Tam Thiếu Cứu Vớt Cô Nàng Mồ Côi

Contents

Tam Thiếu Cứu Vớt Cô Nàng Mồ Côi	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70

Tam Thiếu Cứu Vớt Cô Nàng Mồ Côi

Giới thiệu

Đối với anh mà nói phụ nữ chính là những người tạo ra phiền toái. Dính vào sẽ chỉ làm đàn ông trở n

1. Chương 1: Mở Đầu

Trong lúc nghỉ giải lao, Thượng Quan Liệt đi khắp các phòng học cùng sân trường và hành lang, anh liếc mắt nhìn thấy, tại một gốc cây trong sân trường, có một đôi tình nhân đang ôm nhau. Anh yên lặng đi đến đó, muốn xác nhận xem có phải là hai người mà anh đang nghĩ đến không. Hai người đắm chìm trong không gian ngọt ngào, không để ý anh đứng ở gần đó.

“Hừ, trời nóng như vậy mà vẫn dính chặt vào nhau, không sợ bị cảm nắng hay sao?” Thượng Quan Liệt lạnh lùng cất tiếng nói, quả nhiên là bọn họ.

Anh nhìn đôi nam nữ trước mặt, một người là đối thủ không đội trời chung trong lớp anh, còn một người là bạn gái đầu tiên của anh.

Hai người nghe thấy âm thanh như thế liền sợ hết hồn, vội vàng tách ra, nữ sinh kia sau khi thấy rõ đó là Thượng Quan Liệt thì mặt biến sắc, nam sinh kia cũng khinh thường nhìn Thượng Quan Liệt, hần sớm thấy Thượng Quan Liệt không vừa mắt rồi.

“A..... A Liệt, anh..... anh nghe em giải thích.....” Giọng cô nữ sinh rất hốt hoảng, cô cố gắng dùng sức để trong mắt thoát nhìn như tràn đầy hơi nước.

“Tôi tận mắt nhìn thấy rồi, còn gì để giải thích sao? Chúng ta chia tay đi.” Thượng Quan Liệt không chút tiếc nuối gì nói, anh ghét nhất là loại người bắt cả hai tay.

“A Liệt, em không phải cố ý đâu, tại em thấy quen được với nhiều người thì có thể chọn ra được người thích hợp nhất với mình.” Nữ sinh thử giải thích, cô cũng không muốn chia tay Thượng Quan Liệt.

“Hừ, vậy thì cô cứ chậm chậm mà tìm, tôi là người không thích hợp với cô.” Nói xong Thượng Quan Liệt xoay người đi.

“Đợi đã, Thượng Quan Liệt, mày cứ như thế mà chia tay bạn gái của mình sao?” Người kia lên tiếng, anh ta vốn chỉ là muốn chọc tức Thượng Quan Liệt, nên mới cùng bạn gái của Thượng Quan Liệt qua lại, không nghĩ tới Thượng Quan Liệt lại dễ nổi giận như thế.

Thượng Quan Liệt không để ý đến, cất bước quay đi, anh rõ ràng hiểu được dụng ý của đối phương, nhưng anh không dễ dàng cho hắn đạt được mục đích. Về phần người bạn gái này, rất rõ ràng, bọn họ không thích hợp để yêu nhau.

Sau khi lên trung học, Thượng Quan Liệt quen bạn gái lần thứ hai.

Cô là một người điềm đạm, ôn nhu hơn nữa lá gan rất nhỏ, thường rất cần anh bảo vệ nhưng anh rất vui vẻ chấp nhận, cảm thấy mình như một người anh hùng có thể bảo vệ cô gái của mình, thậm chí cứ như vậy nguyện ý bảo vệ cô cả đời. Nhưng thật không ngờ đoạn tình cảm này thật ngắn ngủi.

Khi anh lên lớp mười hai thì chuyện xảy ra, vì chuyện thi vào đại học mà bọn họ chia tay vì bất đồng quan điểm về trường luyện thi, hơn nữa nơi luyện thi của họ cũng cách khá xa, không có cách nào cùng trao đổi bài học, vì thế thời gian gặp mặt cũng giảm đi rất nhiều.

Thượng Quan Liệt dĩ nhiên cũng cảm thấy được thời gian hai người gặp mặt ngày càng giảm bớt, nhưng anh chỉ nghĩ là do đang ôn thi, chỉ cần vào đại học thì mọi chuyện sẽ chuyển biến tốt hơn. Không nghĩ tới, khi anh đang bận việc ôn tập thì cô lại đưa ra yêu cầu chia tay.

Lý do chia tay mà cô ấy đưa ra là cô cần một người làm bạn, mà anh thì lại quá bận rộn, hơn nữa cô hi vọng người yêu có thể hiểu tâm ý của cô, có thể cùng nhau học tập, nhưng lý tưởng của cô và anh khác nhau nhiều quá, căn bản là không thể nói chuyện.

Thượng Quan Liệt không nói hai lời, đồng ý chia tay với cô, điều cô muốn không phải là điều anh có thể mang đến, miễn cưỡng hai người ở chung một chỗ thì cũng không có ý nghĩa gì.

Qua hai lần kinh nghiệm như thế, Thượng Quan Liệt cảm thấy tình yêu cũng không tốt đẹp như trong suy nghĩ của mình, anh cũng không muốn nếm thử nữa, vì vậy sau khi vào đại học, có không ít nữ sinh mến mộ anh, dù là ám hiệu công khai, anh nhất định làm như không thấy, cũng chưa có người nào làm tim anh đập lồi nhịp.

Lúc đó, anh quyết định, không muốn tốn tâm trí trên người phụ nữ nữa, anh chỉ coi phụ nữ là bạn bè bình thường, về phần tình yêu thì

Anh không có hứng thú!

2. Chương 2

Chăn màu xanh lục đắp lên người, càng làm sắc mặt của bà thêm tái nhợt, nhưng bà mỉm cười.

Bà nắm chặt tay Long Duyệt, bàn tay bị bệnh tật hành hạ đến gầy yếu nhưng vẫn kiên nghị, có lực hơn nữa còn ấm áp.

Long Duyệt lau đi hơi nước trong mắt, mỉm cười không muốn để mẹ lo lắng, nắm chặt tay mẹ mình.

“Tiểu Duyệt.... .. Con phải nhớ kỹ, ở bên đó.... .. phải ngoan ngoãn nghe lời, mọi người đều là..... người một nhà, phải.... .. hòa thuận.” Nói xong mấy câu ngắn ngủn đứt quãng này đã khiến mẹ cô tổn rất nhiều sức.

Cô liền vội vàng gạt đầu. “Con biết, mẹ, mẹ nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng lãng phí sức lực nói chuyện.”

“Để ẹ nói.... .. nói đi.” Bà biết thời gian của mình không còn nhiều lắm.

“Vâng.” Thanh âm nghẹn ngào, gần như không kìm được nước mắt.

Hít vào một hơi thật sâu, bà dùng chút khí lực còn lại, “Không nên trách ba con, ông ấy cũng là do hoàn cảnh đưa đẩy, hơn nữa mẹcó thể gặp ông ấy, là chuyện hạnh phúc nhất đời mẹ, cho nên con phải ngoan ngoãn nghe lời ông ấy nói.... .., còn có,... .. hiểu thuận với ông ấy và ông nội, được không?”

“Vâng, vâng.” Cô không ngừng gạt đầu để ẹ yên tâm.

“Tiểu Duyệt.” Bà giơ tay lên, muốn sờ vào con gái yêu quý của mình.

Long Duyệt thấy thế vội vàng đến gần mẹ.

“Con là một đứa nhỏ hiểu chuyện, lại nhu thuận, đáng tiếc mẹ.... .. không chờ..... con tìm....một ngườitốt.... .. đồng ý với mẹ.....mẹ, con phải chăm sóc mình thật tốt, muốn.... .. mộtngười thật tốt để phó thác.... ..”

Ánh mắt từ nơi xa dần dần chuyển đến trước mặt bàn, Long Duyệt nhẹ nhàng ăn miếng kem tươi đầy xoài, lại nghĩ tới lời mẹ dặn trước lúc lâm chung.

Cuộc sống trôi qua thật là nhanh, khi cô mười lăm tuổi thì mẹ qua đời, đảo mắt đã qua sáu năm, một năm nữa cô sẽ tốt nghiệp đại học. Qua mấy ngày nay, cô không quên lời mẹ dặn, cho nên cô luôn luôn an phận, nhu thuận chờ đợi ở Long gia.

Mặc dù cô hiểu, ở Long gia địa vị của cô cùng người hầu không có gì khác nhau lắm, đặc biệt là sau khi mẹ qua đời một năm thì cha cô cũng qua đời, mặc dù như vậy nhưng cô vẫn không có một lời oán hận nào, bởi vì bọn họ là những người thân duy nhất còn sót lại trên đời này của cô.

“Bạn đang ngăn người gì thế?”

Người đi đến là bạn thân nhất của Long Duyệt từ trước tới nay – Đỗ Tử Bình, cô buộc tóc đuôi ngựa xinh đẹp, như một cơn gió nhẹ ngồi xuống trước mặt Long Duyệt.

“Không có gì, bạn làm việc xong rồi sao?” Long Duyệt mỉm cười, cô ngồi ở chỗ này suy nghĩ, chính là vì chờ Đỗ Tử Bình, nơi này là nơi Đỗ Tử Bình làm thêm vào mấy ngày nghỉ.

“Ừ, có thể nghỉ ngơi một chút, hiện tại khách cũng không đông lắm.” Cô mỗi tuần đều hi vọng Long Duyệt đến đây tìm cô, chính là không muốn Long Duyệt cả ngày nghỉ cũng phải ở cái nhà đó.

Nói đến Long gia, cô liền không nhịn được tức giận, Long Duyệt dù nói thế nào thì cũng là cháu gái của Long Diệu Thiên, con gái của Long Thừa Vận.

Nhưng ở Long gia thì lại bị biến thành người hầu sai vặt cũng chỉ vì cô là con riêng. Bây giờ là thời đại nào rồi mà còn có những con người cổ hủ như thế.

Đáng giận hơn là Long Duyệt lại không để ý, bất kể bị sai làm gì đều can tâm tình nguyện tiếp nhận, nếu bị chửi, bị đánh cũng đều nhẫn nhục chịu đựng, cô không biết đã nói với Long Duyệt bao nhiêu lần rồi, muốn Long Duyệt dọn ra khỏi Long gia, nhưng Long Duyệt vẫn không chịu.

“Tử Bình, bạn có muốn ăn chút gì đó hay không?” Long Duyệt thấy bạn mình bận rộn cả buổi chiều, lo lắng bạn sẽ bị đói.

“Mình không đói bụng, ngược lại chuyện mình đã nói với bạn, bạn suy nghĩ thế nào rồi?” Đỗ Tử Bình trừ khi đi học ra, tất cả thời gian còn lại dùng để làm việc, là muốn tiết kiệm một khoản tiền, đợi đến khi tốt nghiệp sẽ mở một quán cà phê, cô vẫn luôn hi vọng Long Duyệt có thể cùng cô quản lý quán này, Long Duyệt có góp vốn hay không không sao cả, quan trọng nhất là cô hi vọng Long Duyệt rời khỏi Long gia.

“Ừ.... mình có thể góp vốn, nhưng.....” Cô không dám đáp ứng yêu cầu của Tử Bình, vì trước đây ông nội đã yêu cầu là chờ đến khi tốt nghiệp thì cô sẽ phải đến công ty để đi làm.

Bình thường lúc không có giờ học Long Duyệt cũng muốn đến tập đoàn Long Vân để làm việc, mặc dù chỉ là một chút việc nhỏ nhưng có thể giúp đỡ ông nội, cô cũng cảm thấy rất tốt.

“Nhưng cái gì?” Đỗ Tử Bình mở to mắt, cô cũng không muốn bị cự tuyệt.

“Ông nội, ông Ông đã nói, muốn mình sau khi tốt nghiệp thì đến công ty làm.” Long Duyệt cúi mặt xuống, không dám đối diện với sự tức giận của Đỗ Tử Bình. Cô biết Tử Bình muốn tốt cho cô, nhưng cô đã nghe lời mẹ cô là phải hiếu thuận với ông nội, như vậy thì cô cũng không nên làm trái ý ông nội.

“Bạn có thể từ chối mà.” Hừ, Long Duyệt đi đến tập đoàn Long Vân không phải để làm việc, căn bản là để làm người phụ việc cho ông nội Long Diệu Thiên và chị em cùng cha khác mẹ Long Ngọc, luôn dẫn đầu trong việc bắt nạt cô.

“Không,....không được.” Long Duyệt vội vàng lắc đầu.

“Quên đi, quên đi, chuyện này trước không đề cập tới.” Đỗ Tử Bình phất tay một cái, dù sao cũng còn một năm, cô có thể nghĩ cách khác.

Nhưng mà, haiz, Đỗ Tử Bình khuyên Long Duyệt không phải là một năm, hai năm rồi, nếu thật sự có biện pháp thì cô còn phải rầu rĩ như thế này sao? Nhưng phải trơ mắt nhìn bạn tốt bị ức hiếp thì cô cũng không nhẫn tâm đâu.

“Tử Bình, cảm ơn bạn.” Cô hiểu là Tử Bình quan tâm cô.

“Nói chuyện này làm gì?” Đỗ Tử Bình trố mắt, cô không có thói quen có người ca ngợi hoặc là cảm kích cô, cô chỉ là làm chuyện nên làm.

Long Duyệt mỉm cười, rất hiểu tính tình của Đỗ Tử Bình.

“Tử Bình, thời gian không còn sớm nữa, mình phải về đây.” Mắt liếc qua đồng hồ trên tường, cô nên trở về để nấu cơm, hôm nay chị đã nói là muốn cô nấu món chay “Tứ y hàm thủy”, sau đó dọn dẹp phòng của chị, mẹ lớn và ông nội sạch sẽ.

“Sớm như vậy trở về làm gì?”

“Ách” Cô không nói ra miệng, bởi vì cô biết Tử Bình nhất định sẽ tức giận.

“Người nhà của bạn lại làm khó bạn?”

“Không có.... ... không có, chỉ là nấu cơm mà thôi.”

“Ừ hừ?” Đơn giản như vậy?

“Còn.... ... còn có quét dọn một gian phòng.”

“Tiểu Duyệt, không phải là mình đang nói bạn, bạn nên đấu tranh một chút, đừng làm người hầu cho bọn họ sai bảo, bạn không nợ bọn họ cái gì hết, hơn nữa bạn cũng không phải vào đó để làm người giúp việc, đừng làm người giúp việc không công cho nhà họ có được hay không?”

“Nhưng.... ... Nhưng, quá lắm cũng chỉ là nấu cơm cùng quét dọn mà thôi, cũng không phải là rất khó khăn, mình giúp người nhà làm những chuyện này cũng không có gì là không đúng.”

“Nhà bạn có nhiều người giúp việc như vậy lại đến phiên bạn làm những việc này sao?” Đỗ Tử Bình trợn mắt một cái, không kìm nén được sự thất vọng trong mắt.

“Mình.... ... mình có thể vì người nhà làm ít việc, cũng rất tốt.” Đặc biệt sau khi cha mẹ mình qua đời cô lại càng cảm thấy như vậy.

“Bạn.....” Đỗ Tử Bình nhìn vẻ mặt của Long Duyệt cũng biết là cô ấy đang nghĩ tới cha mẹ mình, nếu quả thật theo lời mà nói, chỉ có cha mẹ cô mới chính thức được coi là người nhà của cô bởi vì họ thật lòng yêu thương Long Duyệt.

“Bạn yên tâm đi, mình không sao.” Long Duyệt vừa nói vừa đứng dậy, nếu không trở về thì không làm xong hết mọi việc.

“Đi trước nhé.” Long Duyệt hướng cô vẫy tay.

“Đợi đã!” Khóe mắt Đỗ Tử Bình nhìn thấy cái gì liền gọi Long Duyệt lại.

“Làm sao vậy?” Long Duyệt buồn bực xoay người lại, nhìn thấy Tử Bình nổi giận đùng đùng, kéo cao ống tay áo của cô lên, cô cả kinh, muốn che đi nhưng đã không kịp.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Đỗ Tử Bình cau mày, nhìn chằm chằm tay phải Long Duyệt bị tụ máu một mảng lớn từ cùi chỏ tới trên cổ tay.

“Không có gì Là mình không cẩn thận bị đụng vào.” Long Duyệt chột dạ tránh ánh mắt của Tử Bình.

“Là thế này phải không?”

“Phải..... là. Mình thật sự phải đi, tuần sau mình lại tới tìm bạn nhé.” Long Duyệt rút tay về, vội vội vàng vàng chạy, cô cũng không dám cho Tử Bình biết sự thật.

Dù Long Duyệt không nói, chẳng lẽ Đỗ Tử Bình cũng không đoán được sao? Cô dùng đầu gối cũng biết, nhất định là do người nhà cô ấy làm chuyện ‘tốt’, nhưng Long Duyệt có thể nhịn được không nói ra.

Không được, cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp tốt, sớm giúp Long Duyệt rời khỏi Long gia. Nhưng cô nên dùng biện pháp gì đây?

Rõ ràng đây là yêu cầu không thực hiện được, đợi đến khi cô mở tiệm cà phê thì cũng là chuyện của một năm sau rồi, hơn nữa cô lại muốn làm việc này sớm hơn, không thể dùng biện pháp bình thường đối với Long Duyệt. Xem ra cô phải tìm một người tới chăm sóc Long Duyệt, thuận tiện giúp thuyết phục Long Duyệt thay đổi tâm ý, sớm rời khỏi Long gia.

Cô muốn tìm một người quyết đoán, có khí thế, như vậy mới có thể bảo vệ tốt cho Long Duyệt, thật là đi đâu để tìm người như thế đây?

Có lẽ cô nên đi hỏi học trưởng thần thông quảng đại của mình.

Đúng, cứ làm như vậy đi!

Công ty Thượng Quan, phòng quản lý chất lượng.

Thượng Quan Liệt nằm ở trên ghế sofa trong phòng làm việc của mình, tay không ngừng lật đi lật lại những tin tức ghi chép về tập đoàn Long Vân mà thám tử đưa về.

Sở dĩ anh muốn điều tra tập đoàn Long Vân là vì mối thù mấy tháng trước.

3. Chương 3

Vốn dĩ tập đoàn Long Vân và xí nghiệp Thượng Quan trên thương trường là đối thủ cạnh tranh, nhưng vẫn không đụng chạm gì đến nhau, hết thấy đều vì tổng giám đốc Long Vân Long Diệu Thiên, muốn đem cháu gái Long Ngọc gả cho anh cả của anh là Thượng Quan Lãm nhưng bị anh cả từ chối. Long Vân chẳng những phá hư hợp đồng giữa xí nghiệp Thượng Quan và công ty khoa học kỹ thuật M.F.C của Mỹ mà còn tìm người mẫu nổi tiếng Shirley lấy trộm quảng cáo của xí nghiệp Thượng Quan, thiếu chút nữa để quảng cáo của bọn họ thành quảng cáo chữa bệnh loét mũi.

Thật may là vận khí của xí nghiệp Thượng Quan không tệ, chẳng những gặp dữ hóa lành, ngoài ý muốn cùng hợp tác với tập đoàn A.I.M của Mỹ, còn có người mẫu xuất sắc hơn cả Shirley, cũng chính là chị dâu tương lai của anh tới giúp bọn họ quay quảng cáo, nhờ thế mà xí nghiệp Thượng Quan vượt qua được nguy cơ này.

Hiện tại, đến lượt xí nghiệp Thượng Quan bọn họ xuất thủ, bọn tất nhiên họ không phải là chỉ biết chịu đòn mà không đánh trả, nhưng trước khi xuất thủ thì phải biết rõ về đối thủ của mình.

Thu lại suy nghĩ về tài liệu trong tay, đây là một phần tài liệu ghi chép rất tường tận, điều tra về tập đoàn Long Vân rất rõ ràng.

Tập đoàn Long Vân là do một tay Long Diệu Thiên gây dựng lên, mặc dù hiện tại Long Diệu Thiên vì nhiều tuổi mà chia bớt quyền lực nhưng vẫn là người ra quyết định cuối cùng trong tập đoàn.

Long Diệu Thiên có hai người con là Long Thừa Vận và Long Thừa Đạt, Long Thừa Vận bốn năm trước vì tai nạn xe cộ mà qua đời vì vậy người nối nghiệp tương lai của tập đoàn Long Vân là Long Thừa Đạt, cũng chính là tổng giám đốc hiện tại của Long Vân.

Nhưng mà, em trai Long Diệu Thiên là Long Diệu Tổ dường như cũng rất có dã tâm, đặc biệt là hai người con của Long Diệu Tổ cũng đang làm việc tại tập đoàn Long Vân.

Thêm nữa là con gái của Long Thừa Vận – Long Ngọc và con trai duy nhất của Long Thừa Đạt cũng đang làm việc ở Long Vân.

Xem ra trong tập đoàn Long Vân đều là người nhà, người trong nhà mặc dù bên ngoài đều vui vẻ nhưng cạnh tranh quyền lực cũng rất quyết liệt.

Một gia tộc lớn như vậy, người trong gia tộc có đồng lòng hay không xem ra là một chuyện rất đáng để nghiên cứu.

Thượng Quan Liệt lật sang trang bên xem rồi tự hỏi, nếu như có thể tìm thấy người nào trong Long Vân có dị tâm hoặc hay là có thể hạ thủ từ bên trong, sẽ biết được điểm yếu của Long Vân.

Kể từ khi Thượng Quan Lãm giao cho anh nhiệm vụ này, anh liền tìm thám tử có uy tín điều tra hết thấy về Long Vân, mặc dù không thể điều tra ra bên trong nội bộ công ty có gì bất thường hay không nhưng cũng điều tra ra người có thể kịch liệt tranh đoạt quyền lực.

Anh nghĩ tới người ở trong Long Gia có thể giúp anh hạ thủ..... đúng thế.

Ánh mắt Thượng Quan Liệt chợt mở to, anh rút tập tài liệu cuối cùng ra, trong đó có một tấm hình, trong hình là một cô gái thanh tú, cô ấy đang cười vui vẻ, hiển nhiên là không biết có người chụp ảnh mình.

Nhưng điều làm Thượng Quan Liệt chú ý ở đây không phải là tấm hình này mà là thân phận của cô, cô là con riêng của Long Thừa Vận – Long Duyệt.

Trong tài liệu viết —

Sau khi lập gia đình ba năm, trong một bữa tiệc xã giao Long Thừa Vận quen biết mẹ của Long Duyệt – Ngô Thiên Thiên, hai người nhanh chóng phát triển quan hệ ngoài giá thú và Long Duyệt được sinh ra.

Ngô Thiên Thiên vốn là nhân viên trong quán rượu, sau khi quen với Long Thừa Vận thì nghỉ làm ở đó, chuyện ngoài giá thú của hai người duy trì được nửa năm thì bị Long Diệu Thiên phát hiện và ngăn cấm, nửa năm sau Ngô Thiên Thiên sinh ra Long Duyệt.

Mười lăm năm sau, Ngô Thiên Thiên phát hiện ra mình bị ung thư gan, biết thời gian còn lại của mình không nhiều nên mới cho Long Thừa Vận biết sự tồn tại của Long Duyệt, muốn ông ấy chăm sóc cho Long Duyệt, cho nên sau khi Ngô Thiên Thiên qua đời Long Duyệt mới được Long Thừa Vận mang về Long gia.

Ngay từ đầu Long Thừa Vận cũng không biết sự tồn tại của Long Duyệt, nên không tránh được việc hai mẹ con cô ở bên ngoài phải chịu khổ, căn cứ vào tài liệu, Ngô Thiên Thiên vì nuôi sống mình và Long Duyệt thì công việc cực khổ gì cũng làm bất kể là rửa xe, quét dọn, làm công....., khó khăn đến đâu cũng không trở về quán rượu làm việc, hiển nhiên bà rất yêu Long Thừa Vận nên mới có thể không oán giận ông ấy khi chia tay.

“Chắc, lại là tình yêu, chỉ có tình yêu mới có thể làm cho người ta trở nên ngu xuẩn như thế.” Thượng Quan Liệt cười nhạt nghĩ. Bên cạnh anh có hai ví dụ điển hình là anh cả và anh hai của mình, bọn họ đều vì yêu mà chuyện ngu xuẩn gì cũng có thể làm ra được. Hừ, anh tuyệt đối sẽ không giống như bọn họ.

Phụ nữ đối với anh mà nói đều là phiền toái, cho nên ngoài là bạn bè bình thường ra anh tuyệt đối không tiếp xúc thân mật, chứ nói gì đến yêu, cũng có thể nói căn bản là anh bài xích chuyện yêu đương phong hoa tuyết nguyệt.

Anh đã sớm quyết định là không yêu người nào nữa, cũng không có ý định kết hôn, dù sao nhà bọn họ cũng đã có hai người tuyệt đối sẽ kết hôn, cũng không cần phải lo lắng không có người nối dõi tông đường, anh tiêu diêu tự tại làm một quý tộc độc thân.

Nghĩ đến đây, anh tiếp tục xem tiếp - -

Long Duyệt sau khi trở lại Long gia thì cũng không được Long gia thừa nhận, ngoại trừ Long Thừa Vận ra, cô ở Long gia thường xuyên bị ngược đãi.

Nhất là sau khi Long Thừa Vận mất, người của Long gia càng đối xử với cô như với người giúp việc. Nhưng Long Duyệt luôn yên lặng chịu đựng, chưa bao giờ làm chuyện phản kháng.....

Cái gì?!

Thượng Quan Liệt nhìn tài liệu trước mắt, nóng giận như muốn đem đốt luôn tài liệu này, bình sinh anh ghét nhất việc bắt nạt người yếu, huống chi bọn họ lại ức hiếp chính người nhà của mình.

Đúng là người của Long gia tội không thể tha.

“Cốc! Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, anh tức giận kêu một tiếng: “Vào đi.”

“Liệt, chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại tức giận thế?” Thượng Quan Vân mỉm cười nhẹ nhàng đi vào, nhìn vẻ mặt buồn bực tức giận của Thượng Quan Liệt.

“Anh hai.” Thượng Quan Liệt nhìn thấy Thượng Quan Vân, thì cơn tức hạ xuống, nếu không anh mà trút tức giận lên người anh trai mình thì anh ấy sẽ không chịu nổi.

“Ừ, chuyện gì xảy ra vậy?” Thượng Quan Vân hỏi lại lần nữa, lần này anh tới là vì có chuyện muốn thương lượng với Liệt, nhưng không vội, trước hết nên biết Liệt vì chuyện gì mà tức giận.

Thượng Quan Liệt không nói điều gì, liền đưa tài liệu cho Thượng Quan Vân xem.

Thượng Quan Vân cúi đầu nhìn một chút, nụ cười trên mặt càng tươi, đây đúng là một dịp may!

“Anh hai, anh cũng không đồng cảm gì cả, người ta bị thâm thối như thế mà anh còn cười được.” Thượng Quan Liệt nhìn thấy nét cười trên mặt Thượng Quan Vân có chút tức giận nói.

“Em thấy cô ấy rất đáng thương sao?” Thượng Quan Vân nhướn mày nhìn anh, nếu như nó có thể bắt mẫn như thế thì chuyện này có thể dễ dàng giải quyết.

Bởi vì anh muốn cùng Thượng Quan Liệt thương lượng chuyện có liên quan đến cô gái này, mặc dù anh biết rõ Liệt không muốn dính dáng gì đến con gái, nhưng Liệt lại có một nhược điểm là không chịu được khi nhìn thấy người yếu thế bị bắt nạt, đây cũng chính là nguyên nhân mà anh muốn cùng Liệt thương lượng.

“Anh không cảm thấy sao? Cha mẹ cô ấy đều đã mất, nhưng những người thân còn lại đều ức hiếp cô ấy.” Thượng Quan Liệt cảm giận bất bình nói.

“Phải không? Đây Nếu như có cơ hội để em giúp cô ấy thì em có đồng ý không?”

“Dĩ nhiên..... khoan đã, anh hai, đây là ý gì?” Thượng Quan Liệt đang định đồng ý thì đột nhiên phát hiện ra có gì đó không đúng ở đây.

“Giúp đỡ người yếu thế không phải luôn là mục đích làm người của em sao?”

“Là ai?”

“Vậy thì đúng rồi, anh để cho em cơ hội giúp đỡ cô ấy, như thế không tốt sao?”

“Nhưng đây là chuyện nhà người ta, muốn giúp thì giúp thế nào?”

“Chỉ cần em đồng ý, tự nhiên sẽ có biện pháp.” Dù sao cũng có biện pháp, anh chỉ việc phụ trách tìm người hỗ trợ mà thôi.

“Nhưng.....” Cô ấy là con gái, mà theo kinh nghiệm đau thương của Thượng Quan Liệt thì chỉ cần tiếp xúc thân mật với phụ nữ là không có chuyện tốt, cho nên căn bản là anh không muốn đến gần phụ nữ, mặc dù cô ấy đã làm cho anh có một chút cảm thông.

“Anh biết em bởi vì trước kia từng bị phụ nữ lợi dụng mà canh cánh trong lòng, nhưng không phải tất cả phụ nữ đều giống nhau, hơn nữa cô ấy còn là người của Long gia.” Thượng Quan Vân không nhanh không chậm nói.

Anh biết rõ Liệt bài xích phụ nữ là bởi vì khi đi học Liệt đã quen với hai người bạn gái, nhưng đó là do thời điểm không đúng nên kết quả không tốt, từ đó về sau Liệt tránh xa phụ nữ, có lẽ đây là một cơ hội để cho Liệt thay đổi.

Nếu như Liệt trước sau đối với phụ nữ không có hứng thú thì anh sẽ không có được tình yêu tốt đẹp rồi, cho nên việc là anh hai nói anh cũng nên giúp một tay.

“Người Long gia lại sao...” Thượng Quan Liệt nhớ tới anh vừa mới muốn tìm một người của Long gia để ra tay, để anh có thể dễ dàng tìm được nhược điểm của Long Vân.

“Liệt, đây là một cơ hội tốt, có thể để cho em tiếp cận Long gia, hơn nữa lại có thể giúp kẻ yếu.” Thượng Quan Vân mỉm cười, biết mình sắp thuyết phục được em trai.

“Được, em đồng ý.” Thượng Quan Liệt nặng nề gật đầu.

“Có gì anh sẽ liên lạc lại với em sau.” Thượng Quan Vân vừa nói vừa đi ra khỏi phòng làm việc của Thượng Quan Liệt. Như biết trước điều này, tất cả là bởi vì có một đàn em lớp dưới nhờ anh, hơn nữa đối tượng lại là người của Long gia, nên anh mới đến tìm Liệt để ra tay.

Thượng Quan Liệt nhìn Thượng Quan Vân đi ra khỏi cửa mới nhớ ra quên hỏi Thượng Quan Vân làm sao biết Long Duyệt. Còn nữa, anh trai rốt cuộc đến tìm anh để làm gì?

Lắc lắc đầu, Thượng Quan Liệt đem những nghi vấn này bỏ lại đằng sau, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên anh thấy anh trai cao thâm khó lường.

Hơn nữa anh từ trước đến nay không thích nghĩ nhiều, mặc dù nếu anh nghiêm túc muốn biết thì anh vẫn có thể nghĩ ra, nhưng Thượng Quan gia đã có một người quyết đoán là anh cả, một đầu mưu trí là anh hai, anh không cần phải lãng phí sức lực của mình nữa.

4. Chương 4

Giống như mọi ngày Long Duyệt đi vào phòng ăn, cô nhìn ngó bốn phía để tìm bóng dáng của Tử Bình, lại phát hiện ra trong phòng ăn có một cô gái cũng đang lén lút quan sát một người.

Cô tò mò nhìn theo tầm mắt của cô gái đó, chỉ thấy một người con trai lạ đeo kính râm ngồi gần cửa sổ. Anh ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ cho nên cô chỉ có thể nhìn thấy gò má của anh ta.

Làm người ta ấn tượng nhất là anh có một sống mũi thật là thẳng, khuôn mặt góc cạnh, cả người tản ra khí chất làm người khác khó có thể tới gần.

Long Duyệt nhanh chóng chuyển mắt đi hướng khác, tim không tự chủ đập nhanh hơn, thấy rất kỳ lạ là tại sao trong nhà ăn mà anh ta còn đeo kính râm, nhưng cô không thể phủ nhận là anh ta có một cái gì đó rất thu hút mọi người.

“A! Tiểu Duyệt, bạn đã đến rồi.” Đỗ Tử Bình vừa nhìn thấy cô đã vội vàng chạy tới.

Long Duyệt vừa nhìn thấy Tử Bình thì lập tức nhớ lại mục đích đến đây của mình, “Mình đã nói với bạn rồi, hôm nay mình có việc bận.”

“Bạn bận gì thế?” Chẳng lẽ lại là giúp việc của Long gia?

“À..., nhà mình có chút việc.” Buổi tối trong nhà mở yến hội, cô nhất định phải về phụ giúp mọi người.

Đỗ Tử Bình hừ hừ, quả nhiên như dự đoán, nhưng cô không trực tiếp muốn Long Duyệt không trở về bởi vì cô quá rõ tính cách của Long Duyệt, nói gì với Long Duyệt cũng không được, cô ấy rất nhẫn nại, chịu đựng đối với những người ở Long gia.

“Vậy mình đi trước nhé.” Long Duyệt thấy Đỗ Tử Bình không bày tỏ ý kiến gì, cô muốn mau mau trở về nhà để giúp mọi người.

“Đợi đã.” Đỗ Tử Bình vội vàng gọi cô lại, nếu để cô ấy về thì cô ấy lại bị người khác sai khiến làm hết việc này đến việc khác.

“Ừ?”

“Tiểu Duyệt, bạn đừng đi vội, mình hôm nay có dẫn theo một người bạn muốn giới thiệu cho bạn biết.” Đỗ Tử Bình nhanh chóng kéo cô đến nơi bạn mình đang ngồi.

“Bạn?” Long Duyệt buồn bực, tại sao lại có thể giới thiệu bạn bè cho cô? Mặc dù bạn bè của cô không nhiều, nhưng như thế cũng là tốt rồi, bởi vì cô biết bạn bè tốt thật lòng thật khó tìm, mà cô cũng không muốn trò chuyện với một người xa lạ chút nào.

“Đúng vậy, anh ấy nhờ vả nên mình nhất định phải giới thiệu bạn cho anh ấy, nên bạn hãy làm quen với anh ấy nhé.” Đỗ Tử Bình vừa nói xong câu đó cũng là lúc đi tới trước bàn Thượng Quan Liệt, dĩ nhiên Thượng Quan Liệt đều đã biết mọi việc từ trước.

“À?” Tử Bình nói được mỗi một từ cô nghe không rõ, hơn nữa.... trời ơi, chính là người mang kính râm vừa rồi.

Long Duyệt rất kinh ngạc, trực giác của cô mách bảo là người này không dễ dàng thân thiết, thế nào.... anh ta sao lại muốn biết cô?

Thượng Quan Liệt cảm giác được là cô đang ở trước mặt thì mới bắt đầu bỏ kính râm xuống và quay đầu lại, anh ta nở nụ cười, “Rất hân hạnh được biết cô, Long tiểu thư.”

Đỗ Tử Bình vừa thấy anh nở nụ cười giả tạo suýt chút nữa cũng bật cười, ánh mắt đang nhìn chăm chăm anh lập tức thu hồi, vội vàng diễn tiếp phần của mình. “À, Tiểu Duyệt, đây là Thượng Quan Liệt, anh ấy chính là người muốn biết bạn.”

“Cái gì?” Long Duyệt thất thần, bây giờ cô không biết nói cái gì, anh ta muốn biết cô, tại sao?

“Hai người cứ nói chuyện, mình có việc gấp, phải đi trước.”

“Hả, Tử Bình?” Long Duyệt hốt hoảng muốn gọi Tử Bình nhưng cô ấy không hề quay đầu lại.

“Cô có nghĩ là nên ngồi đợi ở đây không?” Thượng Quan Liệt đã ngồi trở lại bàn ăn.

“Gi?” Long Duyệt vẫn đang trong trạng thái hốt hoảng nên không hiểu anh đang nói cái gì.

Thượng Quan Liệt đeo lại kính râm để cho cô không nhìn rõ ánh mắt của anh ta. Là cái gì? Phản ứng của cô cũng thật chậm chạp.

Anh không kiên nhẫn đứng lên, kéo tay cô đi ra bên ngoài.

A? Long Duyệt không thể giải thích được tại sao mình lại để cho anh ta kéo đi như thế, cô muốn thoát ra nhưng không có sức chống lại, hơn nữa anh bước đi thật nhanh, cô cơ hồ phải chạy theo anh.

Anh....muốn dẫn cô đi nơi nào?

Cô đang mải suy nghĩ, Thượng Quan Liệt lại ngừng lại, vừa lúc đứng trước cô, cô nghe thấy anh ta và Tử Bình đang nói chuyện.

“Tôi đưa cô ấy ra ngoài.”

“Ừ, cũng tốt.” Tử Bình nghiêng đầu đối diện với cô, “Tiểu Duyệt, chơi vui vẻ nhé.”

Cô chưa kịp phản ứng gì, thì anh ta đã tiếp tục kéo cô ra ngoài.

Này này này....rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế?

Thượng Quan Liệt kéo cô đến bên chiếc moto của mình, anh mở cốp ra lấy mũ bảo hiểm.

“Đội lên.”

Long Duyệt nhìn chằm chằm vào chiếc mũ bảo hiểm kia, chậm chạp, vẫn không hề đội lên.

Cô dù thế nào thì cũng không ngồi lên xe của một người xa lạ....ừ mới quen người xa lạ.

“Đội lên.” Thượng Quan Liệt lấy mũ bảo hiểm đưa cho cô.

Long Duyệt sợ hết hồn nhưng vẫn kiên quyết không làm theo.

“Hắc, tôi còn tưởng cô đối với tôi một chút phòng bị cũng không có.” Thượng Quan Liệt không vì cô không làm theo mà tức giận, nếu cô làm theo thì anh mới tức giận. Bởi vì không đề phòng người khác thì làm sao cô có thể tồn tại ở cái xã hội này. Cũng may cô cũng không phải là dân.

“Ách, anh.....” Long Duyệt trừng mắt nhìn, không hiểu anh ta định làm gì, trên thực tế thì từ đầu tới cuối cô cảm thấy rất lạ nhưng không giải thích được.

“Ừ..... Chúng ta đến công viên kia ngồi một chút nhé.” Thượng Quan Liệt lấy mũ bảo hiểm bỏ vào cốp xe.

Long Duyệt nhìn anh ta một chút rồi sau đó gật đầu. Cứ đi thôi, dù sao cô cũng rất muốn biết là chuyện gì đang xảy ra.

Thượng Quan Liệt liền bước chân đi trước.

Sau những kinh nghiệm yêu đương thê thảm kia, sự kiên nhẫn của anh đối với phụ nữ giảm đi cũng không ít, cũng không muốn chiếm tình cảm từ các gái, nếu như cá tính có thể làm bạn vậy thì sẽ làm bạn bình thường, nếu như không thể tiếp tục được thì anh sẽ tự động rời đi, cho nên anh rất ít khi phí công vì phụ nữ.

Khi Đỗ Tử Bình nói rõ yêu cầu của cô ấy là muốn anh nghĩ biện pháp giúp Long Duyệt rời khỏi Long gia, không để cho cô ấy làm trâu, làm ngựa ở đó nữa, điểm này thì anh đồng ý, anh cũng tình nguyện giúp một tay.

Nhưng khi Đỗ Tử Bình bảo anh và cô làm bạn tốt, điều này làm cho anh có chút suy nghĩ, từ tám trăm năm trước anh cũng chưa có người con gái nào làm bạn tốt, hơn nữa anh cũng không biết gì về tính cách của Long Duyệt, căn bản cũng không rõ ràng cô ấy có phải là người tốt để kết bạn hay không.

Huống chi nếu làm theo lời của Đỗ Tử Bình thì có thể giúp Long Duyệt sao? Điểm này anh còn nghi vấn, nhưng anh cũng chưa nghĩ ra được biện pháp tốt hơn, nên tạm thời chỉ có thể làm như vậy, ít nhất anh có thể làm cho cô ấy tin tưởng mình.

Yên lặng đi bên cạnh anh ta, Long Duyệt càng đi càng nghi ngờ nhìn anh ta, anh ta nhìn thẳng về phía trước, nhìn anh dần dần thu lại tầm mắt.

Cô dĩ nhiên không đoán được anh đang suy nghĩ gì, cô cũng không hiểu tại sao là ngay cả khi đi bộ mà anh ta cũng không nói câu nào..... anh ta, anh ta không phải là muốn biết về cô sao?

Hai người cứ như vậy trầm mặc đi tiếp một lúc lâu, rốt cuộc Long Duyệt không muốn tiếp tục đi bộ cùng anh ta nữa, cô cũng không quên trong nhà còn một đồng việc đang chờ cô làm vì thế cô phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Thượng Quan tiên sinh.”

“Ừ?” Thượng Quan Liệt nghe tiếng gọi của cô liền cúi đầu, anh không vui khi bị cô cắt đứt dòng suy nghĩ.

Ách.... ... Long Duyệt lùi về sau hai bước, đứng ở bên cạnh mới thấy anh ta thật cao lớn, cô cũng chỉ cao đến lồng ngực anh ta mà thôi.

“Ừ, tôi có chuyện phải rời đi trước, ách..... anh cứ ở chỗ này làm tiếp việc mình muốn, tôi không quấy rầy nữa.” Long Duyệt lấy hết dũng khí nói ra, cũng không biết vì sao cô cảm thấy có chút sợ anh.

Đại khái là bởi vì anh ta quá cao đi, thân hình của anh lại cường tráng.

“Cô phải đi?” Anh bỏ kính râm xuống, không chút nào che giấu sự ngạc nhiên và tức giận của mình. Ở cùng một chỗ với anh khó chịu vậy sao?

“Tôi.... ..” Cô bị ánh mắt của anh làm cho khiếp sợ, lùi lại ba bước nữa, “Nhà tôi có việc.”

Trong nhà? Đó chính là Long gia. Thượng Quan Liệt nheo mắt lại, “Trong nhà cô có chuyện gì?”

“Tôi....” Long Duyệt nuốt nước miếng một cái, ánh mắt của anh ta thật là dọa người, làm cho cô không thể nói ra lời muốn nói, cô sợ lời nói ra khỏi miệng sẽ bị đánh.

“Cô làm sao?” Thượng Quan Liệt không nhịn được lại hỏi tiếp.

Cô gái này xảy ra chuyện gì? Nói chuyện thì ấp a ấp úng làm cho người nghe không thoải mái tí nào.

Long Duyệt sợ hãi, nhìn mọi vật xung quanh, thật sự muốn nhấc chân bỏ chạy, ô..... Cô không nên bởi vì anh rất quyến rũ, lại nghe tin anh ta muốn quen biết cô mà bị mê hoặc để đi tới nơi này, nhìn thấy bộ dạng anh ta dùng dùng nổi giận, nếu như anh đánh một quyền thì nhất định sẽ rất đau.

Ô..... như bây giờ thì làm sao cô có thể thoát thân được đây.

Thượng Quan Liệt có tri giác thì cũng có thể thấy được cô ấy đang hoảng sợ, đây là tại sao? Anh không mắng cô, cũng không đánh cô, cùng lắm cũng chỉ là hỏi cô vài câu, có cần thiết phải sợ như vậy không.

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, xác định cô thật sự là đang sợ anh, đột nhiên anh cảm thấy có chút buồn cười, anh cũng cười thật.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt anh, thoáng chốc làm cô hoa mắt, mặc dù thật sự thì cô không hiểu anh đang cười cái gì.

“Cô sợ tôi?” Anh cười hỏi cô: “Tại sao?”

Anh biết là bộ dạng của mình rất dọa người, nhưng đó là khi anh cố ý làm ra vẻ như thế, nhưng hôm nay anh không hề cố ý muốn dọa nạt ai, anh còn phải tìm cách gần cô hơn, như thế này thì làm sao mà làm bạn tốt được đây.

Không nghĩ tới phản ứng của cô lại khác mọi người như thế.

Anh mặc dù không đẹp trai như Vân, nhưng dáng dấp cũng không kém, cô có nhất thiết phải sợ anh như vậy không? Nếu như anh nói anh muốn theo đuổi cô, cô có nhắc chân bỏ chạy hay không?

Anh nghĩ nên thử một chút.

“Ừ.....” Anh muốn cô nói thế nào? Chẳng lẽ anh không biết anh thoát nhìn rất làm người ta sợ sao?

Dĩ nhiên là trừ lúc anh cười, lúc đó cô sẽ sinh ra một loại cảm giác sợ sệt khác, sợ mình sẽ bị sợ hãi.

“Cô không nên sợ tôi, tôi là đang muốn tìm hiểu cô.” Thượng Quan Liệt nổi hứng lên trêu đùa cô.

“Vì Vì sao?” Theo như anh nói, thì cô muốn biết đáp án của vấn đề.

“Bởi vì, tôi muốn theo đuổi cô.” Thượng Quan Liệt hùng hồn tuyên bố, anh muốn xem phản ứng của cô có phải như anh dự liệu hay không.

Cái Cái gì? Long Duyệt mở to hai mắt nhìn anh, sau đó nhắc chân bỏ chạy.

Anh ta điên rồi.

Không nghĩ tới anh ta là người điên, nhưng..... cô mới không cần đi cùng với người điên khùng.

5. Chương 5

Ha ha ha, quả nhiên cô đã chạy, nhìn cô chạy chối chết như thế làm cho tâm tình anh thật tốt, nhưng anh vẫn phải bắt cô trở lại, nếu không nhiệm vụ của anh ngay ngày đầu tiên đã thất bại.

Dựa vào lợi thế thân hình cao lớn, anh rất nhanh đuổi kịp Long Duyệt.

“Long Duyệt, đợi đã.” Anh kéo cánh tay của cô lại.

“Anh anh rốt cuộc muốn là gì?” Sợ anh là người điên, đáy mắt Long Duyệt càng sợ hãi.

“Cô đừng sợ, vừa rồi là tôi đùa với cô chút thôi.” Nhìn thấy cô đang sợ hãi, anh không nhanh không chậm nở nụ cười và nói.

“Hả Nói giỡn?” Long Duyệt nghiêm túc nhìn anh ta, không biết có nên tin anh ta hay không.

“Thật, thật ra tôi chẳng qua chỉ là đùa với cô một chút mà thôi, bởi vì thấy cô dường như rất sợ tôi, nên mới đùa chút để cô nói lòng tâm tình.” Thượng Quan Liệt tìm một lý do tốt, rốt cuộc cũng thấy cô bớt hoảng sợ nhưng vẫn nhìn anh phòng bị như trước.

“Tại sao anh lại muốn làm như vậy?” Thấy sắc mặt của anh bình thường, tuyệt đối không phải là kẻ điên thì cô không khỏi tò mò về động cơ của anh.

“Gì?” Lý do không phải anh vừa nói rồi sao? Anh cũng không thể nói là vì anh muốn xem phản ứng của cô như thế nào đi.

“Anh tại sao lại muốn quen biết tôi?” Cô đổi lại câu hỏi.

“Đó, chẳng qua chỉ là kết bạn, tôi nghe Tử Bình nói về cô, cho nên muốn kết bạn với cô.” Anh nói dối mặt không đổi sắc, mọi việc đúng như anh dự liệu.

“Anh rất thân với Tử Bình sao?” Long Duyệt nghi ngờ hỏi, làm sao mà Tử Bình cho tới bây giờ vẫn không nhắc qua gì.

“Ừ Cũng không phải là rất thân, cô ấy là đàn em của anh hai tôi, cho nên tôi có gặp cô ấy vài lần.” Anh nói cố gắng nói sát sự thật nhất, để tránh cho cô nghi ngờ.

“Thì ra là như vậy.” Long Duyệt cuối cùng cũng biết đầu đuôi câu chuyện. Thật ra thì nhiều bạn bè cũng rất là tốt, chỉ cần chân thành đối xử với nhau, chẳng qua là, cô rất kinh ngạc khi mình và anh có thể đùa giỡn để hiểu ra điểm rối rắm, nghĩ thế nên cô đột nhiên mỉm cười.

Nhìn thấy cô cười, Thượng Quan Liệt trong lòng chợt thấy xôn xao kì lạ, anh ngây người, vội vàng đem cảm giác quái dị này xóa bỏ.

Long Duyệt mang theo ý cười nhìn anh, không biết anh lại đang nghĩ cái gì, cô tốt nhất không quấy rầy nên chỉ nhìn về phía trước.

Nguy rồi! Long Duyệt âm thầm kêu than, đã quá thời gian cô nên trở về nhà.

“Thượng Quan Ách” Cô dừng lại, đã là bạn bè, nếu cô gọi là ‘Thượng Quan tiên sinh’ tựa hồ như quá mức lạnh nhạt, cô suy nghĩ một chút, kể ra thì anh cũng lớn tuổi hơn cô, “Thượng Quan đại ca, thời gian không còn sớm nữa tôi phải về nhà.”

“Không nên gọi tôi là Thượng Quan đại ca.” Nếu cô gọi như thế thì anh có cảm giác là cô đang gọi Thượng Quan Lãm.

“Kia” Long Duyệt không biết xưng hô với anh như thế nào cho phải.

“Bạn bè của tôi thường gọi tôi là Liệt, cô cũng có thể gọi như vậy.”

Liệt? Như thế thì quá thân mật.

“Nếu như cô ngại cô cũng có thể gọi tôi là anh Liệt.” Dường như nhìn thấu được sự do dự của cô, anh cũng đưa ra một cách xưng hô khác, mặc dù trong mắt Thượng Quan Liệt thì những cách xưng hô này căn bản cũng không có gì khác nhau.

Anh Liệt? Cô lại nhú mày, cũng không phải là một đại ca xã hội đen.

Hai cách xưng hô này đều làm cho cô có cảm giác không thể chấp nhận.

Thượng Quan Liệt thấy cô khó xử, bắt đầu không kiên nhẫn được, chọn một cách xưng hô khó vậy sao? “Tùy cô, thích xưng hô như thế nào cũng được, miễn sao đừng gọi tôi là Thượng Quan đại ca.”

Cái gì? Long Duyệt mở trừng hai mắt, anh như không có hứng thú, nhưng cô thật không thể gọi ra miệng, hết lần này tới lần khác anh không đồng ý cho cô gọi là “Thượng Quan đại ca” nhưng..... tại sao anh lại không muốn như thế chứ?

“Bởi vì nếu gọi như vậy sẽ làm cho tôi nhớ đến anh cả tôi.”

Nghe câu trả lời của anh, cô mới phát hiện là cô đã đem nghi ngờ của mình hỏi ra lời.

“Thế thì Anh là thứ mấy?”

“Ở nhà tôi đứng thứ ba.”

“Ừ, vậy tôi gọi anh là Thượng Quan tam ca nhé.” Thật tốt quá, cô đã tìm được cách thích hợp để xưng hô với anh, anh cũng sẽ không phản đối chứ?

“Tùy ý cô.” Anh không muốn lãng phí thời gian vào vấn đề này. “Cô không phải là phải về nhà vội sao? Có cần tôi đưa về không?”

“Đúng rồi.” Mãi nghĩ cách xưng hô mà cô đã quên mất việc này. “Không cần phiền thế đâu, tôi tự về là được rồi.”

“Cũng được.” Thượng Quan Liệt cũng không níu giữ, dù sao bây giờ cũng là mới bốn giờ chiều, giữa ban ngày ban mặt, anh cũng không muốn cô xảy ra chuyện gì.

“Ừ, Thượng Quan tam ca, tạm biệt.” Long Duyệt vừa vẫy tay vừa hướng ra ngoài công viên chạy đi.

Thượng Quan Liệt cũng vẫy vẫy tay.

Thượng Quan tam ca? Nghe vẫn có chút kì quái, lần sau nếu cô gọi anh là Tam ca thì tốt hơn.

Mặc dù Long Duyệt về nhà trễ mất một lúc nhưng tâm tình cô rất vui vẻ bởi vì cô hôm nay quen biết thêm một người thú vị.

Đúng vậy, thú vị.

Nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi giữa cô và Thượng Quan Liệt, bất giác cô nở nụ cười, cô thật cao hứng khi bắt đầu làm bạn với anh, mặc dù thoạt nhìn anh rất dọa người, tính khí cũng không quá tốt, nhưng đây là lần đầu tiên có người dùng phương thức như thế để làm bạn với cô.

Cô từ nhỏ chính là một cô bé trầm tĩnh, không nói nhiều lời lắm, rất khó cùng người khác hòa đồng, bạn bè của cô hầu hết là do tiếp xúc lâu dài mà thành, cho nên phần lớn là những người quen biết ở trường học, đặc biệt là những người ở cấp hai trước đây.

Nhưng những người bạn này vì cô chuyển nhà, chuyển trường mà không liên lạc nữa, chỉ còn lại mỗi bạn tốt là Tử Bình.

Cô thật ra là rất muốn có nhiều bạn, chẳng qua là ở đại học, bạn học đều bận rộn cả, không chỉ vì việc học, đi làm, xã đoàn thì cũng là mãi yêu đương, mà cô không đi làm thêm, cũng không tham gia đoàn thể nào cả, nên rất ít khi có cơ hội tiếp xúc với mọi người.

Cô vẫn cho rằng những tình huống như thế này thì cô sẽ thích ứng rất nhanh, cũng tự nói với chính bản thân mình là lúc đi học chỉ cần chăm lo cho việc học, học xong thì về nhà giúp một tay, cũng không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, nhưng hôm nay cô mới thấy đó là một sai lầm.

Khi nghe Thượng Quan Liệt muốn làm bạn với cô thì trong lòng cô rất vui sướng cơ hồ như không có cách nào dừng lại, mặc dù phương thức quen nhau rất là đặc biệt, nhưng cô cũng thật vui vẻ. Vui đến mức cho dù biết rõ khi về nhà sẽ bị trách phạt nhưng cô vẫn luôn mỉm cười.

“Mày đi chết ở nơi nào? Trễ như thế này mới trở về?” Long Duyệt vừa bước vào Long gia, đã thấy vợ của Long Thừa Vận – Phương Lâm Lâm nộ khí đằng đằng nhìn cô.

“Đại Ách Long phu nhân.” Thiếu chút nữa thì cô đã quên, cô không được phép gọi là mẹ lớn.

“Mẹ, có người tự mình là thiên kim tiểu thư của Long gia, biết rõ hôm nay trong nhà có chuyện, cũng không về sớm để phụ giúp, rõ ràng cũng không xem lời mẹ dặn để trong mắt.” Long Ngọc đứng ở một bên nói mát, cô ta căn bản không thừa nhận Long Duyệt là em gái của mình.

“Con Con không có.....”

“Còn dám lớn tiếng.” Phương Lâm Lâm tát cô một cái.

“...” Long Duyệt không dám mở miệng nữa, cô cúi xuống nhìn sàn nhà, má cô bỗng rát, sống mũi cay cay.

“Còn đứng ở chỗ này làm gì? Không mau đi giúp một tay?” Phương Lâm Lâm dùng sức đẩy cô một cái.

Bà ta chính là nhìn Long Duyệt không vừa mắt, bởi vì mẹ cô đã đoạt mất chồng của mình. Mỗi lần nhìn thấy Long Duyệt, bà ta sẽ nghĩ tới chuyện này, mà nghĩ tới chuyện này thì bà ta liền nuốt không trôi cục tức vì thế bà ta cần phải trút giận nên cô.

Long Duyệt nghe thấy những lời này, vội vã hướng phòng bếp đi tới, không dám chậm trễ nữa.

Nhìn thấy Long Duyệt bị đánh, tâm tình của Long Ngọc rất tốt, cha là của riêng cô ta, hơn nữa cô ta là cháu gái duy nhất của Long gia, cô không cho phép ai tới đây tranh giành quyền lợi với mình.

“Mẹ, đừng tức giận với loại ti tiện này, hôm nay trong nhà có yến tiệc, mẹ phải trang điểm đẹp một chút, đừng để thua mấy cô bác kia.”

“Được rồi, con cũng phải ăn mặc cho thật đẹp vào, ông nội nhìn thấy sẽ rất cao hứng.”

“Vâng.” Long Ngọc cười cười trở lại phòng của mình.

Long Duyệt đi vào phòng bếp, vẫn ở bên cạnh để phụ giúp một tay mặc dù bữa tiệc này, Long gia cũng mời không ít đầu bếp, nhưng vẫn có một số việc cần chuẩn bị phải làm.

Những đầu bếp tạm thời này cũng không biết thân phận của cô, cứ nghĩ cô là người làm của Long gia, cho nên cũng không khách khí sai cô làm việc.

Nhưng không chỉ trong mắt những người thân của cô ở Long gia mà ngay cả những người làm ở đây cũng coi cô là người hầu, ngoại trừ anh họ Long Vũ Văn. Ở Long gia chuyện này đối với cô là bình thường nên cô cũng không để ý lắm.

Bọn họ không chỉ nói xấu cô, mà còn xem cô cùng mẹ cô là nhân tố phá hoại gia đình này, cho nên thường hay nói xấu, chê cười sau lưng, cô cũng quen rồi nhưng đánh cô chỉ có mẹ lớn và chị gái cùng cha khác mẹ.

Cô đến bên bồn rửa rau, lấy nước vỗ vỗ lên gò má mình vừa bị đánh lúc này còn đang đau.

Khi Long Duyệt vừa tới nhà này, vì cha cô vẫn còn sống nên cô được trải qua một giai đoạn giống như đại tiểu thư, mặc dù cảm nhận được rất nhiều người không hoan nghênh cô nhưng bọn họ cũng không dám ra mặt khi dễ cô, nhưng tất cả đã thay đổi sau khi cha cô mất.

Vừa mới bắt đầu cô rất khó để thích ứng, cho dù ngoài mặt cô chưa từng phản kháng, nhưng trong lòng mỗi ngày cô đều oán hận và nghi ngờ, tại sao người thân của cô lại đối xử với cô như thế?

Cô đã trải qua một quãng thời gian rất không vui vẻ, cũng từng có ý nghĩ tự tử, nhưng lúc đó thật may là có Tử Bình và anh họ ở bên cạnh để cho cô còn cảm nhận được một chút ấm áp, đặc biệt là anh họ Vũ Văn của cô, anh ấy đã dần dần làm thay đổi suy nghĩ của cô.

Long Vũ Văn là con trai duy nhất của Long Thừa Đạt, tính tình ôn nhu, lạc quan, thích vẽ tranh, với kinh doanh một chút hứng thú cũng không có, nhưng bởi vì sinh ra ở Long gia cho nên anh phải từ bỏ sở thích của mình gia nhập vào thương trường.

Anh không phải là chưa từng phản kháng qua, chẳng qua là khi cha mẹ lấy tính mạng ra để uy hiếp thì anh cũng không thể tránh được, không thể làm gì khác là vào Long Vân làm việc.

Nhưng anh luôn có dáng vẻ lạc quan, yêu đời.

Anh cho là thay vì oán giận tự do của mình bị hạn chế rồi, không bằng ở nơi hạn chế này tìm lấy tự do thuộc về mình, như vậy vừa có thể tránh được xung đột, cũng để mình sống vui vẻ hơn. Cuộc sống rất ngắn ngủi, nếu mình không sống vui vẻ không phải là thật đáng tiếc sao?

Anh đem tất cả tư tưởng này truyền đạt cho Long Duyệt, đây là thời điểm để thay đổi tư tưởng, cũng là biện pháp tốt nhất, bởi vì nếu có thể thay đổi anh cũng sẽ thử, anh biết Long Duyệt ở Long gia tình cảnh hèn mọn, nhưng anh cũng không có cách nào can thiệp vào cho nên anh nói cho cô ấy biết, bất kể dù người ta có đối xử với mình như thế nào nhưng hãy luôn tha thứ và làm lành về là được.

Long Duyệt lúc nào cũng nhớ những lời này, nhưng vẫn mất ba năm để có thể thích nghi được.

Cô không muốn mình sống có oán hận trong lòng cho nên cô nguyện ý tha thứ cho những người đã tổn thương mình, hơn nữa cô cũng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, cũng vì nghĩ cho ông nội, mẹ lớn và chị gái cùng cha khác mẹ, nghĩ lại thì cũng là cô và mẹ mình có lỗi với bọn họ trước, cũng bởi vì mẹ xuất hiện nên mới đưa cô đến nhà bọn họ, vì vậy, khi bọn họ khi dễ cô đều nhẫn nhục chịu đựng.

Huống chi, mẹ của cô lúc lâm chung đã dặn dò muốn cô cùng người của Long gia sống chung với nhau hòa thuận, nên cô cũng cố gắng để làm, mặc dù sẽ không thay đổi được thành kiến của bọn họ, nhưng ít ra cô cũng không phụ lòng mình, phụ lòng cha mẹ.

Hơn nữa, bên cạnh cô vẫn có người quan tâm tới cô rất nhiều, vì thế cô phải biết thỏa mãn.... Nghĩ như thế, cô không khỏi không nghĩ tới chuyện Tử Bình muốn cô rời khỏi Long gia.

Cô không phải là không nghĩ tới chuyện rời khỏi đây, trên thực tế, cô tin chắc là sẽ có ngày cô rời khỏi Long gia, vì vậy cô mới chịu đựng hết thảy, chẳng qua là ngày đó.... Cô cũng không biết là lúc nào, có khi phải chờ tới khi cô lập gia đình.

Nhưng.... ... người cô quen biết ít như vậy, người nào sẽ là đối tượng của cô đây.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên khuôn mặt tươi cười của Thượng Quan Liệt, cô sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu một cái, không thể nào, anh ta không thể nào sẽ coi trọng cô.

“Cô lại đang mãi nghĩ cái gì? Còn không nhanh lên một chút?” Một người đầu bếp vỗ xuống bả vai của cô.
“Vâng.” Cô thu suy nghĩ lại và làm nhanh hơn.

6. Chương 6

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, thậm chí, trên mặt đường, nắng gắt đến nỗi không mở mắt ra được, qua cánh cửa sổ nhìn mặt trời tỏa nhiệt, ở trong nhà mọi người ngồi điều hòa nên sẽ không cảm thấy cái nóng mà người đi đường phải chịu.

Mùa hè đến, mọi người cũng ăn mặc mát mẻ hơn nhưng Long Duyệt vẫn như cũ áo sơ mi, quần jean và giày thể thao, không phải là cô bảo thủ mà là vì cô sợ lạnh, cho dù là thời tiết không lạnh nhưng cô vẫn mặc áo dài tay.

Ngoài ra, ông tay áo cũng giúp cô che đi phần nào khoảng tay bị tụ máu, tránh ọi người hỏi thăm quá nhiều.

Trong lớp thầy giáo đang ra sức giảng bài, hôm nay Long Duyệt cũng không chú tâm nghe, bởi vì hôm qua cô nhận được điện thoại của Thượng Quan Liệt.....

“Hey, là Long Duyệt sao? Anh là Thượng Quan Liệt.” Giọng nói qua điện thoại của anh có chút ôn nhu hơn.

“Thượng Thượng Quan tam ca?” Cô rất kinh ngạc, không nghĩ anh sẽ gọi điện cho cô.

“Về sau hãy gọi là tam ca thôi, có thể rút bớt từ ‘Thượng Quan đi’”

“.....Vâng Tam ca.” Cô không phản đối, mặc dù cách xưng hô này lập tức kéo khoảng cách của bọn họ gần hơn, đây không phải là thói quen của cô.

“Ngày mai cô có rảnh không?”

“Ách..... ngày mai tôi phải đi học.” Anh hỏi cái này làm cái gì.

“Học tới mấy giờ?”

“Buổi chiều Bốn giờ.” Anh muốn hẹn cô đi chơi sao?

“Tốt lắm, bốn giờ chiều tôi chờ cô ở cổng trường.”

“Cái gì?” Anh thật sự muốn hẹn cô.

“Cứ như vậy, ngày mai gặp.” Anh như vậy cúp điện thoại.

“.....” Long Duyệt hơi giật mình, nhìn điện thoại, cô cũng chưa hỏi là rốt cuộc anh muốn làm cái gì, cũng chưa đồng ý với anh, mà anh đã quyết định rồi, hơn nữa anh tuyệt nhiên không chấp nhận sự cự tuyệt.

Nhưng Long Duyệt để tay lên ngực tự hỏi, cô cũng sẽ không cự tuyệt, nếu bọn họ là bạn bè thì gặp mặt nhau cũng không sao.

Chẳng qua là cô không nghĩ rằng với lời hẹn này thì tinh thần cô có chút không tập trung, buổi sáng tốt đẹp trôi qua, đến buổi chiều cô đứng ngồi không yên, nhất là lúc này gần đến bốn giờ chiều rồi, cô không có tâm trạng gì để học.

Cô cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra với mình, chỉ cảm thấy trong nội tâm có chút hưng phấn, tuy nói bọn họ chẳng qua chỉ là bạn bè, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô với con trai đi ra ngoài, cho nên trong lòng cô vừa mong đợi vừa khẩn trương.

Cô cứ lặng lẽ đếm đến mười, muốn hòa hoãn tâm tình của mình, nghe thầy giáo nói tan học, cô cố ý thu đồ đạc thật chậm cho đến khi phòng học không còn ai, cô mới bước ra khỏi lớp.

Cô cúi đầu, cố gắng duy trì tốc độ bình thường mà không tăng nhanh, nhưng rất khó, chân của cô giống như là có ý thức chạy càng nhanh.

Chẳng mấy chốc đã tới cửa trường học, bên cạnh cửa trường học có một khoảng đất trống, khoảng đất trống bên phải có tên là Thiên Kiều, rất nhiều người cũng chọn nơi này để gặp gỡ, cô cũng nghĩ anh sẽ ở nơi đó. Vì vậy cô cứ thẳng tắp đi qua cổng trường hướng bãi đất trống đó đi tới.

“Cô muốn đi đâu?” Thượng Quan Liệt nhanh tay lẹ mắt kéo cô đang bước qua anh.

Anh thật không dám tin, vóc dáng của anh cao lớn như vậy mà vẫn có người không nhận ra, mắt của cô không biết để đi đâu.

“Hả?” Tay bị kéo, Long Duyệt quay đầu lại, “Tam ca?”

“Thế nào? Quên lời hẹn của chúng ta rồi sao?”

Lại một lần nữa không dám tin, thậm chí có người dám quên lời hẹn của anh, cô gái này đúng là ăn gan hùm mật báo.

“Không có.....Không có.” Vẻ mặt của anh có chút dọa người, mặc dù mang kính râm, nhưng cô cảm nhận được ánh mắt sắc bén của anh đang chiếu thẳng vào cô, cô vội vàng phất tay lắc đầu, làm sao dám quên.

“Không có là tốt, chúng ta đi thôi.” Anh trực tiếp lôi cô ra ngoài.

“Tam Tam ca, để tôi tự đi.” Bị anh lôi kéo rất khó đi, hơn nữa cô cũng cảm giác chỗ cánh tay bị anh cầm nóng lên, mặt cũng đỏ lên.

“Đó, được thôi.” Thượng Quan Liệt dĩ nhiên không hiểu rõ tâm tư của cô, trong đầu anh, việc anh kéo cánh tay của cô căn bản là chuyện chẳng có gì lạ.

Thượng Quan Liệt buông tay cô ra, hai người liền bước đi, chẳng qua là chân của anh quá dài, sải bước quá rộng, cô đuổi kịp anh cũng là cả một vấn đề nhưng cũng không dám yêu cầu anh đi chậm lại, chỉ nỗ lực bước nhanh chân hơn.

“Này Tam ca, chúng ta định đi đâu?” Thật vất vả mới cách anh được một bước cô vội vàng nói ra điều mình muốn hỏi.

“À, hôm nay ta tính dẫn cô đi ngắm biển một chút, chúng ta có thể ngắm hoàng hôn, sau đó sẽ đi ăn bữa tối.” Thượng Quan Liệt vừa đi vừa nói, không chú ý tới cô đang đứng lại đây ngạc nhiên.

Ăn tối? Như vậy sao được? Cô hôm nay còn phải về nhà nấu cơm đấy. Đi với anh lâu như thế nhất định sẽ bị muộn, hay là từ chối?

“Tiểu Duyệt, cô ở đứng ở đó làm gì vậy? Mau tới đây đi.” Đi đến bên xe gắn máy, Thượng Quan Liệt lúc này mới phát hiện Long Duyệt đang ngơ ngác đứng bất động.

Long Duyệt chần chừ bước đến, muốn từ chối chỉ thể nói vào lúc này, nhưng sao lòng cô lại có chút không muốn.

“Tốc độ đi bộ của cô thật chậm, nhưng mà chân của cô cũng không dài.” Thượng Quan Liệt giễu cợt nói, lấy mũ bảo hiểm đưa cho cô.

“Tam ca, tôi” Cô nhìn chằm chằm vào mũ bảo hiểm, không dám nhìn anh “Tôi không thể cùng anh đi ngắm biển.”

Thượng Quan Liệt nghiêm mặt, cô phải nói cho anh một lý do thật tốt.

“Tôi tôi phải về nhà nấu cơm.” Cô còn chưa dám nhìn anh, cô không chỉ sợ đối diện với sự tức giận của anh, bởi vì cô cũng có chút cảm giác khổ sở, thật ra thì cô cũng rất muốn đi chơi với anh.

“Nhà cô không có đầu bếp sao?” Nấu cơm? Thượng Quan Liệt nhớ tới địa vị của Long Duyệt ở Long gia. Nói giỡn, anh chính là muốn giúp cô tách ra khỏi những người khi dễ cô ở Long gia thì làm sao có thể để cô trở về.

“Ách có, nhưng là”

“Chẳng lẽ không được? Cô cứ yên tâm đi chơi với tôi.” Anh mới không muốn nghe thấy “Nhưng là”. Trực tiếp lấy mũ bảo hiểm đội lên đầu cô, dù sao anh cũng không chấp nhận sự từ chối.

“Tam ca.” Anh cứ thế lấy mũ bảo hiểm đội lên đầu cô.

“Chúng ta hôm qua đã hẹn rồi, cô cũng đừng nói là cô muốn lỡ hẹn.” Đội mũ bảo hiểm của mình lên, Thượng Quan Liệt tìm lý do ngăn chặn cô.

Long Duyệt xanh mặt, rõ ràng anh không cho cô cơ hội từ chối Mặc dù cô cũng rất hoài nghi mình sẽ từ chối lời hẹn của anh.

“Đừng suy nghĩ nữa, nhanh lên xe đi.”

Long Duyệt nhìn anh một cái, ngoan ngoãn ngồi lên xe máy. Cũng được, cô từ trước đến giờ luôn coi trọng chữ tín.

“Đang xảy ra chuyện gì? Công ty Đạt Doanh không phải nói là sáng nay sẽ chuyển tiền tới, sao bây giờ vẫn chưa chuyển, mà người cũng không liên lạc được.” Long Thừa Đạt vừa vội, vừa giận hờn trưởng phòng kinh doanh Long Thừa Khoan mắng.

Buổi trưa, ông nhận được báo cáo của kế toán còn không dám tin. Đây chính là một khoản giao dịch gần mười triệu, nếu không có khoản giao dịch này thì Long Vân tổn thất cũng không chỉ như thế mà thôi, hơn nữa ông còn có nhu cầu cấp bách với khoản tiền này vì ông còn có mục đích của mình.

“Thừa Đạt, cháu đừng nóng vội, hỏi xem cái kế hoạch này là do ai phụ trách.” Long Thừa Tổ, phó tổng của Long Vân đứng bên cạnh lên tiếng.

“Kế hoạch này là do phó quản lý Ngô Lập Nhâm phụ trách, từ đầu tới cuối người liên lạc đều là hấn ta.” Long Thừa Khoan vội vàng đẩy trách nhiệm, cái họa này cũng không phải do hấn gây ra.

“Vậy còn không mau mau đi tìm hấn đi.” Long Thừa Đạt tức giận gầm nhẹ, những người này rốt cuộc làm việc thế nào nữa không biết.

Thật khiến mọi người tức giận.

“Tôi lập tức sẽ liên lạc với hấn.” Long Thừa Khoan thông qua điện thoại tìm người, chỉ cần tìm được Ngô Lập Nhâm thì hấn sẽ không sao.

“Cái gì, làm sao có thể thế?” Liên lạc một hồi lâu mà vẫn không được, Long Thừa Khoan kinh ngạc, không thể tin được thực tế này.

“Xảy ra chuyện gì?” Long Thừa Đạt thấy sắc mặt hấn không tốt liền hỏi luôn.

“Không tìm thấy người kia, trợ lý nói phòng làm việc của anh ta đã không còn vật gì, điện thoại cũng không liên lạc được.” Long Thừa Khoan nhắm mắt nói ra kết quả của sự việc.

“Thừa Khoan, con thật sự không tìm thấy hấn sao? Chuyện này rất nghiêm trọng không thể dính vào đâu.” Long Diệu Tổ tâm tư lo lắng nói, trong mắt thoáng qua vẻ dằn vặt.

“Cha, chuyện như thế làm sao con có thể nói bây được, con vừa gọi vào di động của hấn, ngay cả điện thoại nhà cũng gọi rồi nhưng cũng không thấy ai nhấc máy.” Long Thừa Khoan không thể làm gì nổi, hấn cũng hi vọng sẽ tìm được người, nếu không thì hấn sẽ phải gánh chịu trách nhiệm về vấn đề này.

“Thừa Đạt, chuyện này đã rõ ràng rồi, chú thấy hấn là đã chạy trốn rồi, cho nên mới không tìm thấy người, hiện tại quan trọng nhất là chuyện của Đạt Doanh, theo cháu thì nên làm gì bây giờ?” Long Diệu Tổ quay sang Long Thừa Đạt hỏi.

“Chú hai, trong khoảng thời gian ngắn cháu cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, nếu như không có khoản tiền này thì một tuần sau sẽ có rất nhiều chi phiếu không thể thực hiện được, đến lúc đó sẽ tổn hại đến uy tín của công ty rất lớn.” Long Thừa Đạt buồn rầu nói, ông có thể đi đâu tìm được số tiền kia, đây cũng không phải là một con số nhỏ.

“Ừ, chú hiểu ý của cháu, xem ra chuyện này cần phải thương lượng với anh cả, có lẽ anh ấy sẽ có biện pháp.” Long Diệu Tổ nghiêm trọng nói, lão biết rõ suy nghĩ của Long Thừa Đạt, nhất định sẽ không muốn nói cho Long Diệu Thiên biết chuyện này.

“Không được.” Quả nhiên, Long Thừa Đạt lập tức phản đối.

Ông thật vất vả mới lấy được vị trí tổng giám đốc này, để cho cha tin tưởng năng lực của mình. Nếu cha biết chuyện này nhất định sẽ không trao quyền cho ông nữa, ông nói gì cũng không thể để cho cha biết chuyện này.

“Nhưng là....” Long Diệu Tổ vừa mới lên tiếng lại bị ngắt lời.

“Chú hai, đồng ý với cháu, tạm thời đừng cho cha cháu biết chuyện này, cháu sẽ nghĩ cách.” Long Thừa Đạt kiên định nói, ông không phải không thể giải quyết chuyện này.

“Cháu có thể nghĩ ra biện pháp gì đây? Công ty không có nhiều tiền để điều động như vậy, muốn dùng đến tiền bạc nhất định phải có sự đồng ý của anh cả, cháu thật xác định sẽ làm như vậy?”

“Yên tâm đi, chú hai, cháu sẽ nghĩ ra biện pháp, chỉ cần chú và Thừa Khoan không nói cho cha cháu biết là được.” Cho dù là phải khuynh gia bại sản ông cũng không thể làm vì điều này liên quan đến tương lai của ông nữa.

“Được rồi, cháu đã kiên trì như thế, chú đáp ứng cháu, nhưng nếu cháu xử lý không tốt chuyện này sẽ không giấu anh cả được bao lâu.” Bởi vì tin tức sẽ rất mau chóng để lộ, vượt qua sự tưởng tượng của nó.

“Cháu biết, cháu sẽ cố gắng.” Long Thừa Đạt vừa nói vừa chuyển sang hướng Long Thừa Khoan. “Mặt khác, cháu muốn Thừa Khoan cũng phải chịu một phần trách nhiệm, dù sao cũng là do cấp dưới của cậu ấy phạm sai lầm, hãy để cho Thừa Khoan cùng cháu tìm cách đi.”

“Cái gì? Tôi làm sao?” Long Thừa Khoan nhăn nhó, hắn căn bản là không muốn phụ trách chuyện này, cũng không phải là lỗi của hắn, hắn chỉ muốn tìm mỹ nhân của hắn thôi.

“Đây là điều đương nhiên, sẽ để cho Thừa Khoan giúp cháu một tay, để cho nó gánh một phần trách nhiệm cũng tốt.” Long Diệu Tổ mở miệng nói trước, đối với đứa con không ra gì này của mình thì lão cũng chẳng ôm hi vọng gì, chỉ cần nó không gây chuyện là tốt rồi, hơn nữa để cho nó đi theo Long Thừa Đạt thì cũng có thể thăm dò được một chút tin tức, điều này cũng là chuyện tốt.

“Cha.” Long Thừa Khoan kháng nghị, cha sao lại không nói giúp hắn.

“Vậy thì, cứ quyết định như vậy nhé, cảm ơn chú, chú hai.”

“Người một nhà không cần khách khí, nếu như không có việc gì thì chú ra ngoài trước.”

“Vâng, Thừa Khoan, cậu lưu lại một chút.” Long Thừa Đạt gật đầu chào Long Diệu Tổ.

7. Chương 7

Long Diệu Tổ mỉm cười xoay người, khi lão ra khỏi cửa phòng làm việc, lão bắt đầu liên lạc với người của mình, để cho bọn họ sáu ngày sau tung ra tin tức xí nghiệp Đạt Doanh là một xí nghiệp lừa đảo, đến lúc đó Long Diệu Thiên muốn không biết cũng không thể.

Về phần tại sao lại chọn là sáu ngày sau là bởi vì lão nghĩ Long Thừa Đạt không xoay được tiền sẽ tới chỗ lão mượn, nếu không thì sẽ đi vay tiền với lãi suất cao, đợi đến khi lão nắm giữ Long Văn thì đây sẽ là một vết thương trí mạng của họ, lão thật trông mong đến ngày đó.

Sau khi Long Diệu Tổ rời đi, Long Thừa Đạt ngồi nghĩ một lát bắt đầu giao phó nhiệm vụ cho Thừa Khoan.

“Thừa Khoan, trước tiên tôi muốn cậu đi tìm tung tích của Ngô Lập Nhâm, tìm được tin tức gì của hắn thì lập tức cho tôi biết.” Long Thừa Đạt nghiêm sắc mặt nói, không ai có thể trêu đùa tập đoàn Long Văn mà không phải trả giá thật lớn.

“Tôi biết.” Long Thừa Khoan xoa xoa lông mày, hắn lại phải thiếu ngủ tiếp.

“Mặt khác, cậu đi điều tra với tất cả các xí nghiệp liên quan xem bọn họ đối với những sản phẩm của Đạt Doanh có hứng thú hay không, nếu có thể bán thì hãy bán tận lực, giá thành thì có thể giảm xuống một chút, nhưng hay để giao dịch có thể liên tục diễn ra.” Ông không thể để những thứ tâm huyết của mình bị uổng phí, có thể làm cho tổn thất giảm xuống tối đa là tốt nhất.

“Ừ, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Tạm thời cứ như vậy đã, còn nữa, chuyện này không nên để cho nhiều người biết, tốt nhất là cậu tự mình làm.” Càng nhiều người làm thì càng dễ lộ tin tức, ông không muốn mạo hiểm như vậy.

“Rõ.” Long Thừa Khoan âm thầm kêu khổ trong lòng, bắt hẩn liên lạc với nhiều người như vậy không phải là giết hẩn sao?

Long Thừa Khoan lập tức quyết định, việc này một mình hẩn không thể làm được, hẩn sẽ tìm thuộc hạ của mình để họ giúp một tay, chỉ cần dặn bọn họ không truyền tin tức ra ngoài là được.

“Ừ, vậy cậu trở về làm việc đi.”

“Đã biết.” Long Thừa Khoan như trút được gánh nặng bước nhanh ra ngoài.

Long Thừa Đạt đi đến vị trí làm việc của mình, ông phải tận dụng thời gian để làm mọi chuyện, một tuần trôi qua thật nhanh, ngày này qua ngày khác, hôm nay ông phải trở về gia trạch để ăn cơm cùng cha mình, không thể làm thêm giờ nên ông phải tận dụng tối đa thời gian.

Hơi nóng từ mặt đường không ngừng bốc lên, cát bụi bay mù mịt, mặc dù đã có mũ bảo hiểm nhưng Long Duyệt vẫn không tự chủ được nhắm mắt lại.

Nắm mắt lại thì khứu giác của cô lại nhạy cảm hơn một chút, cô không tự chủ được hít vào mùi cơ thể của anh, không phải là mùi nước hoa, cũng không phải là mùi mồ hôi, cô không có cách nào hình dung nổi mùi vị này, chỉ như có cảm giác muốn ngất xỉu trong đầu, cô vội vàng mở mắt, cố xua đuổi cái không khí này.

Thượng Quan Liệt đi thẳng một đường ra bến tàu, đây là một nơi lý tưởng để ngắm cảnh hoàng hôn, hồi đại học anh đã từng xem qua, mà hôm nay là ngày nghỉ, sóng cũng tương đối ít.

“Tối rồi.” Thượng Quan Liệt gọn gàng đỗ xe.

“Nơi này là?” Long Duyệt tò mò, hết nhìn đông đến nhìn tây. Cô cùng Đỗ Tử Bình đã đến bến một lần nhưng không phải chỗ này mà là ở Lão Nhai.

“Cô chưa từng đến đây sao? Đây là bến tàu Ngư Nhân.” Anh còn tưởng toàn bộ người Đài Loan đều đã tới nơi này, bến tàu Ngư Nhân rất nổi tiếng.

“Tôi tôi đã nghe qua.” Anh không che giấu một chút đắc ý nào làm cho cô có chút khó chịu, quả thật cô rất ít khi ra ngoài đi chơi, cho dù là địa danh rất nổi tiếng, cô cũng chỉ nghe qua mà thôi.

“Chưa tới thì tốt hơn, hôm nay cô có thể xem kỹ phong cảnh nơi đây.” Thượng Quan Liệt thấy cô cúi đầu, tâm chợt có phiền muộn, hiểu được cô đang tự ti, nhưng anh cho là việc này căn bản không có gì, thiên hạ lớn như vậy, không phải nơi nào anh cũng đã đi qua, cho nên căn bản không cần phải tự ti.

“Ừ.” Long Duyệt mỉm cười, cô hiểu ý của anh.

Cô mong đợi đi theo anh vào bến tàu Ngư Nhân, dạo bước trên những tấm gỗ của bến tàu, lúc này cũng đã có một số người đang ngồi trên ghế hoặc là đứng trên tấm gỗ.

Long Duyệt cẩn thận nhìn ngắm cảnh sắc hai bên, mặc dù mặt trời chưa lặn, nhưng ánh nắng bắt đầu đỏ sẫm, vô cùng nhập tâm ngắm cảnh vì thể cước bộ của cô lại càng chậm hơn anh.

Thượng Quan Liệt tìm được vị trí ngồi ngay ở chỗ cầu treo, đang định gọi Long Duyệt tới ngồi cùng thì mới phát hiện ra cô còn ở phía sau khá xa, anh vốn định lên tiếng gọi cô, nhưng thấy cô đang chuyên chú ngắm cảnh nên anh cũng không vội.

“Tam ca.” Thật vất vả Long Duyệt mới có thể đi tới chỗ Thượng Quan Liệt.

“Tốc độ đi bộ của cô thật là chậm, tôi gần như đã ngủ thiếp đi.” Thượng Quan Liệt đầu dựa vào lan can, thần thái thật mê người.

“Là do anh đi quá nhanh.” Long Duyệt trừng mắt nhìn, ánh mắt của anh như thể làm nhịp tim của cô tăng nhanh.

“Có sao? Đại khái là do tôi chân dài đi.” Anh cười cười lấy kính râm xuống, khuôn mặt lại càng hấp dẫn nhiều ánh mắt của người khác.

Long Duyệt thấy nụ cười nhếch mép của anh, vội vàng đem tầm mắt rời đi, muốn nhìn phong cảnh, không ngờ tầm mắt lại bị lan can cản trở.

“Ha ha ha.” Thượng Quan Liệt không chút khách khí cười to, cho dù anh ngồi xuống lan can cũng không thể nào cản trở tầm mắt của anh, nhưng cô lại không phải là anh.

Long Duyệt ảo não nhìn anh, anh lại cười đắc ý như vậy.

“Ha ha, cô thật đáng yêu.” Thượng Quan Liệt sờ sờ đầu cô, cô thật đúng là một cô gái nhỏ xinh đẹp.

Thượng Quan Liệt – người nói thì vô tâm, nhưng người nghe Long Duyệt thì hữu ý, tâm cô bỗng nhiên có chút loạn, không dám suy nghĩ nhiều đến lời nói vừa rồi của anh, chỉ đứng dậy dựa vào lan can tránh xa anh một chút, thuận tiện che giấu hai gò má đang sánh ngang với ánh nắng chiều.

Thượng Quan Liệt vẫn chưa đứng lên, anh tiếp tục ngồi, đem tầm mắt dời về phía chân trời, xem mặt trời hôm nay đã đi tới chỗ nào rồi, mặt trời lặn sẽ luôn đi chậm một chút, không có biện pháp, trời nóng quá luôn luôn làm cho người ta cạn kiệt sức lực, nghĩ đến mặt trời cũng như vậy.

Thượng Quan Liệt vừa nhìn vừa nghĩ, cho đến khi anh phát hiện mặt trời bắt đầu lặn dần ở hướng tây.

“Mau nhìn, mặt trời đang muốn rơi xuống.” Thượng Quan Liệt giơ tay về hướng tây, búng tay làm cho Long Duyệt chú ý, đem tầm mắt hướng về phía cô ấy, anh không nghĩ cô cũng đang nhìn về phía đó không rời.

Nhìn được hai phần ba gò má của cô, khuôn mặt hướng lên phía trên bốn mươi lăm độ, nụ cười nở nhẹ trên môi cô, gương mặt bụ bẫm, tóc trên đầu cột đuôi ngựa, những sợi tóc xỏa ra tung bay trong gió.

Anh ngắm cô thật kỹ, cảm giác thật mê người.

Tay anh không tự chủ được vươn ra vuốt ve khuôn mặt bụ bẫm của cô, cô cả kinh, cúi đầu, nhìn anh thâm trầm, thời gian dường như ngừng lại.

Bọn họ không nhìn thấy cảnh mặt trời rơi vào biển, cũng không chú ý đến ánh nắng chiều dần dần biến mất, trong nháy mắt đêm tối phủ xuống, đèn đường sáng lên chiếu vào mặt nước, thay cho ánh mặt trời mà là một ngọn đèn dầu, làm cho cảnh đêm khuya thêm xinh đẹp.

Không biết trải qua bao lâu, có lẽ là rất lâu, tóm lại không khí thần bí biến mất làm bọn họ tỉnh lại, làm ai cũng giật mình, là tiếng chó sủa thảm thiết.

Thượng Quan Liệt lần đầu tiên nghe thấy âm thanh này, anh từ trước đến giờ không cho phép mình mềm yếu, anh nhìn về phía âm thanh phát ra, trong nháy mắt cảm giác kì lạ hiện lên sau gáy.

Long Duyệt thấy anh mở rộng tầm mắt cũng lấy lại tinh thần, cô e lệ vuốt khuôn mặt, cảm giác vừa rồi không ngừng kéo đến, cũng may là trời tối, nếu không anh nhất định sẽ phát hiện mặt cô đỏ lên.

Cô buồn bực nhìn theo tầm mắt của anh, cách đó không xa vang lên tiếng kêu của con chó, anh hướng phía âm thanh đi tới.

Anh muốn làm gì? Long Duyệt nghi ngờ đi theo phía sau anh.

“Con chó đàn này, nói bao nhiêu lần mà người không nghe, bảo mày tìm chỗ nào đại tiểu tiện thì mày không làm theo, làm cho tao mất mặt.” Hiển nhiên là chủ nhân của con chó, một người trung niên, tay cầm cây trúc làm roi, hung hăng đánh con chó đáng thương kia.

Con chó chạy trốn tứ phía, nhưng không thể tránh hết, vẫn trúng vài roi, người bên cạnh sợ liên lụy nên vội vàng né tránh, chỉ có Thượng Quan Liệt không nói gì, liền đến gần.

“Tao muốn đánh mày mà mày còn dám chạy? Mày chạy nữa thì tao sẽ không ày ăn cơm nữa.” Người đàn ông trung niên tức giận hầm hừ, đánh không được con chó lại càng tức giận.

Người đàn ông trung niên đuổi lên trước, đưa tay giơ lên cao, đang định cầm roi vung xuống đột nhiên cổ tay có cảm giác rất đau đớn.

Nguyên nhân là Thượng Quan Liệt vừa lúc đi tới bên phải người đàn ông đó lại vừa nhìn thấy hấn muốn vung roi liền ra tay ngăn lại.

“Một người lớn bắt nạt một động vật nhỏ bé mà anh không thấy khó coi sao?” Thanh âm của Thượng Quan Liệt rất lạnh, anh dùng lực hất tay người đàn ông ra.

Người đàn ông nắm nắm cổ tay, đau chết mất.

“Cậu là ai? Tôi dạy dỗ con chó nhà tôi thì mắc mớ gì tới cậu?” Nhìn qua vóc dáng của Thượng Quan Liệt rõ ràng là hấn sẽ không đối phó được, khí thế của hấn do vậy cũng giảm đi không ít.

“Tôi chỉ không thích nhìn thấy anh ăn hiếp những động vật nhỏ.” Thượng Quan Liệt hừ lạnh. “Nếu anh nuôi nó thì phải chăm sóc nó thật tốt, nó cũng không phải là đối tượng để anh trút giận.”

“Đấy là chuyện của tôi, không mượn cậu quan tâm.” Người đàn ông trung niên mặc dù biết mình nếu dùng vũ lực sẽ không thắng được Thượng Quan Liệt, lại không nhịn được nên phải nói cho hả cơn giận.

“Phải không?” Thanh âm của Thượng Quan Liệt lại càng trầm hơn, anh lạnh lùng lấy điện thoại di động ra. “Bây giờ tôi gọi cho hiệp hội bảo vệ động vật Trung Hoa khiếu nại, thuận tiện thông báo với các phóng viên, nếu như tôi xen vào chuyện này thì anh cũng không cần được đâu.”

“Khoan khoan, có lời gì từ từ nói, không cần liên lạc với nhà báo.” Người đàn ông trung niên vừa nghe nói đến nhà báo, toàn bộ khí thế tiêu tán.

“Còn gì thì nói mau, nhanh không tôi gọi cho họ.” Thượng Quan Liệt thuận tay nhấn nút ở bàn phím.

“Cậu dĩ nhiên có thể quản, dĩ nhiên quản được.” Người đàn ông trung niên vội vàng đầu hàng, chỉ sợ anh làm thật lại lớn chuyện, hấn vội sấm hỏi: “Cậu nói đúng, tôi không nên làm như thế với Tiểu Bảo, tôi trở về sẽ suy nghĩ kỹ lại, nhất định sẽ không ngược đãi nó nữa.”

Thấy người đàn ông trung niên thay đổi thái độ, những người xung quanh đó bật cười rồi rít.

“Tôi làm sao biết được anh có nói thật hay không? Tôi vẫn thấy gọi người là tốt hơn.” Thượng Quan Liệt đầu dễ dàng bỏ qua cho hấn như thế.

“Tôi đảm bảo là thật, hãy cho tôi một cơ hội.” Người đàn ông trung niên cúi đầu thỉnh cầu.

“Vậy cũng tốt, tôi cho anh cơ hội.” Thượng Quan Liệt sau đó cúi đầu xuống nói bên tai người đàn ông: “Anh tốt nhất nên làm theo lời anh nói, nếu như để tôi thấy anh ngược đãi động vật nhỏ, tôi tuyệt nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, hiểu chưa?”

“Hiểu hiểu.” Thượng Quan Liệt nói bên tai làm cho người đàn ông không rét mà run, vừa nói xong, hấn vội vàng ôm con chó nhỏ rồi đi một cách nhanh chóng.

Mọi người thấy màn đùa giỡn đã kết thúc nên ai cũng đi về vị trí cũ của mình, ngoài ra cũng có không ít người khen ngợi Thượng Quan Liệt.

Ở một bên, Long Duyệt thấy rất cảm động, cô chưa từng thấy ai làm việc nghĩa hăng hái như vậy, yêu mến động vật nhỏ, làm cho cô cảm động đến nỗi khóe mắt phấp hồng.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn nào, cá hoàn, nước ô mai còn có trứng chim.” Thượng Quan Liệt quay lại bên cô, sớm đêm những chuyện vừa xảy ra bỏ lại phía sau, chẳng qua là đồ ăn ở khu này rất ngon, ít khi có cơ hội đến đây, dĩ nhiên là muốn ăn cho đã.

“Ừ”, Long Duyệt vui mừng gật đầu một cái, đi bên cạnh anh, cô bỗng lấy dũng khí nói ra suy nghĩ trong lòng: “Tam ca, anh thật tốt.”

“Cái gì?” Thượng Quan Liệt dừng lại, có một chút ngượng ngùng, anh chẳng qua là làm chuyện nên làm mà thôi, “À, không có gì?”

Anh không có chút thái độ kể công nào, lại càng làm cho Long Duyệt có ấn tượng tốt với anh hơn, hơn nữa ở nơi này đi đến chỗ để xe máy cũng mất một đoạn, lần đầu tiên cô phát hiện mình có thể đuổi kịp tốc độ đi bộ của anh.

Cẩn thận nghĩ lại, không phải là cô đi nhanh hơn nhiều mà là anh cố ý đi chậm lại. Anh không thích người đi chậm, mặc dù anh chưa từng nói ra ngoài, cử chỉ như thế lại càng làm người ta cảm động hơn.

Long Duyệt yên lặng đi bên anh, trong lòng có một chút ngọt ngào, lại không có cách nào dập tắt nó, cô thật hy vọng có hạnh phúc này, giây phút này vĩnh viễn không dừng lại.

8. Chương 8

“Con nhỏ kia, hôm nay mày đi lêu lổng ở đâu?” Phương Lâm Lâm lớn tiếng mắng làm cho Long Duyệt thoát khỏi chìm đắm trong tâm tình ngọt ngào.

Nụ cười của Long Duyệt cứng đờ ở trên mặt, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng trên thực tế thì mới biết mình chuẩn bị bị như thế vẫn là chưa đủ.

Cô vừa bước qua cửa phòng khách đã thấy mẹ lớn rống giận, cô vội vàng cúi đầu, rất sợ sẽ phải nhận thêm nhiều trách cứ.

“Mày nói cho tao biết, mày đi chết nơi nào? Lại không về nhà nấu cơm?” Phương Lâm Lâm tiến lên một bước, một tay túm lấy tóc của Long Duyệt. Long Duyệt đau đến mức không thể không ngẩng đầu lên.

“Đi, trước hết đi buông em ấy ra đi, hãy nghe xem em ấy nói thế nào?” Long Vũ Văn không đành lòng nhìn Long Duyệt phải chịu khổ vội vàng mở miệng ngăn cản.

Long Duyệt cảm kích nhìn qua Long Vũ Văn, không nghĩ tới hôm nay anh ấy sẽ đến.

“Hừ, ta dạy dỗ nó, còn chưa tới phiên cháu để ý tới.” Phương Lâm Lâm không chút nào để ý lời của Long Vũ Văn.

“Chị dâu, chị nói như vậy cũng không đúng rồi, tất cả mọi người đều muốn biết Long Duyệt đi đâu, nếu chị nắm tóc của nó như thế thì làm sao nó có thể nói chuyện được?” Long Thừa Đạt cũng không phải là để ý gì đến sự sống chết của Long Duyệt, chẳng qua là ông không chịu nổi khi thấy con trai của mình bị yếu thế.

“Nó căn bản là không xứng mang họ Long.” Phương Lâm Lâm càng ra sức nắm tóc của Long Duyệt, làm cho Long Duyệt đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

“Tốt lắm, trước hãy buông nó ra.” Long Diệu Thiên vừa nói ra lời, Phương Lâm Lâm không biết làm gì khác hơn là buông tay.

“Long Duyệt, cháu tới đây.” Long Diệu Thiên dùng ba toong gõ xuống nền nhà.

“Ông Ông nội.” Long Duyệt nhớ lại quá khứ, xem ra cửa ải ngày hôm nay rất khó qua khỏi.

“Quỳ xuống.”

“Ông nội.” Long Vũ Văn cả kinh, không nghĩ tới ông nội lại muốn cô ấy quỳ xuống, mà Long Duyệt cũng quỳ thật.

Long Diệu Thiên ngược lên nhìn Long Vũ Văn một cái, Long Thừa Đạt vội kéo con trai của mình ra.

“Chuyện này con đừng có xía vào, ông nội sẽ tự có cách giải quyết.” Long Thừa Đạt thấp giọng nói với Long Vũ Văn.

“Nhưng là” Anh tại sao có thể nhìn Long Duyệt bị khi dễ.

“Đừng nhưng là nữa.” Long Thừa Đạt lần nữa ngăn cản Long Vũ Văn, sau đó quay sang nói với cha: “Cha, nếu không có việc gì thì chúng con đi trước.”

“Ừ.” Long Diệu Thiên gật đầu.

“Con.....” Long Vũ Văn còn muốn nói điều gì đó nhưng đã bị Long Thừa Đạt kéo đi.

Trước khi đi, Long Vũ Văn thấy Long Duyệt gật đầu với anh một cái, ý bảo anh rời đi sẽ không sao, anh thở dài, bước ra khỏi gia trạch của Long gia.

“Long Duyệt, nói thật, hôm nay vì sao lại về trễ?” Long Diệu Thiên sắc bén nhìn thẳng Long Duyệt hỏi.

“Cháu.....” Long Duyệt cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt của ông nội, cũng không dám nói là cô cùng Thượng Quan Liệt đi chơi, cô không muốn liên lụy đến Thượng Quan Liệt.

“Hừ, không nói, nhất định là dám làm mà không dám nhận, nó với mẹ nó cùng một loại, đặc biệt là đi cướp chồng của người khác.” Phương Lâm Lâm giễu cợt nói, bà ta đối với mẹ của Long Duyệt vẫn còn tức giận, bà ta sẽ trút hết lên người Long Duyệt.

“Con không phải, mẹ con cũng không phải thế.” Long Duyệt nghe những lời đó vội vàng lắc đầu, cô không thể chịu được khi người khác nói xấu mẹ mình.

“Không có? Sự thật rành rành ở trước mặt, mà còn dám nói là không có?” Phương Lâm Lâm tức giận quá tát cho Long Duyệt một cái.

Long Duyệt không khóc, cũng không nói gì, cô chỉ không ngừng lắc đầu.

“Tốt lắm, bây giờ ta sẽ hỏi.” Long Diệu Thiên không muốn lời của ông một lần nữa lại bị cắt đứt.

“Vâng.” Phương Lâm Lâm trong lòng cả kinh, Long Diệu Thiên là người mà bà ta không thể chọc được.

“Ông nội, ông đừng tức mẹ con, Long Duyệt quả là không biết điều, Long gia chúng ta nuôi nó ăn ở, còn nuôi nó đi học nữa, nhưng nó không báo một tiếng là sẽ về muộn, không thể làm nhiều gia quy, ông nhất định phải dạy dỗ nó, nếu không nó sẽ rời khỏi Long gia, như thế công sức của Long gia chúng ta cũng sẽ rất uổng phí.” Ở một bên xem cuộc vui, Long Ngọc nói.

Cô biết ông nội rất yêu cô, chỉ cần cô mở miệng nói thì Long Duyệt kết quả sẽ càng thảm.

“Ta tự có cách giải quyết.” Long Diệu Thiên gật đầu, “Long Duyệt, cháu tự nói đi, nói cho rõ ràng, nếu ta muốn điều tra là có thể biết được, cháu cũng không lừa gạt được ta.”

“Cháu.....” Long Duyệt chần chừ, cô không muốn nói, chỉ sợ nói ra sẽ liên lụy đến Thượng Quan Liệt.

“Hừ, tốt nhất là cháu kể cho đúng sự thật, một khi để ta tra ra được thì sự việc sẽ không dễ dàng để cho qua.” Long Diệu Thiên một lần nữa dùng ba toong ra sức gõ xuống nền.

Trái tim Long Duyệt run lên, xem ra là không thể không nói, nếu như để ông nội điều tra ra thì sự việc càng bất lợi hơn.

“Cháu cháu là cùng Thượng Quan Liệt đi chơi.” Long Duyệt cắn răng một cái nói.

“Thượng Quan Liệt?” Giọng của Long Diệu Thiên hơi trầm xuống.

“Hừ, còn nói là không phải đi quyến rũ đàn ông, rõ ràng là cùng đàn ông ra ngoài lêu lổng.” Phương Lâm Lâm không chút khách khí nói.

“Nói, hai đứa đi đâu? Làm những gì?” Long Diệu Thiên tiếp tục hỏi.

“Chúng cháu ra bến tàu Ngư Nhân ngắm hoàng hôn, đi ngắm biển và ăn tối.”

“A, thật lãng mạn nha ông nội, nó như thế nhưng cùng với đối thủ của Long gia đi hẹn hò, ông có nên phạt hay không đây?” Long Ngọc bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười, kể từ khi cô ta bị Thượng Quan Lâm cự tuyệt liền căm hận người nhà Thượng Quan, như thế chẳng phải rất tốt sao, những người cô ta ghét đều ở cùng một chỗ.

“Long Duyệt, nếu như cháu có thể giúp ông nội làm một chuyện, thì việc hôm nay cháu về muộn sẽ không phải chịu phạt.” Long Diệu Thiên suy nghĩ một chút nói, đây có lẽ là một cơ hội để đánh bại được xí nghiệp Thượng Quan.

“Cha.”

“Ông nội.”

Mẹ con Phương Lâm Lâm đồng thanh kêu lên. Tại sao ông nội lại có thể dễ dàng bỏ qua cho Long Duyệt như thế?

“Long Duyệt, cháu có đồng ý không?” Long Diệu Thiên không chút nào để ý đến sự kháng nghị của mọi người.

“Kia Dĩ nhiên ạ.” Long Duyệt gật đầu, nhưng lại rất sợ khi nghe Long Diệu Thiên nói ra yêu cầu.

“Ta muốn cháu tiếp tục qua lại với Thượng Quan Liệt, nhân cơ hội lấy cắp bí mật của xí nghiệp Thượng Quan.”

Cái.....Cái gì?

Long Duyệt kinh ngạc, không biết sao ông nội lại nói thế? Ông tại sao có thể bắt cô làm chuyện như thế, hơn nữa cô cũng không thể làm được chuyện này, lấy cắp bí mật kinh doanh là phạm pháp, ông nội sao lại có thể yêu cầu cô làm việc trái với đạo lý như thế này?

Cô đơn giản không thể tin được, cô vẫn cho là ông nội cô đối với cô có một chút quan tâm, nhưng phải lấy trộm bí mật kinh doanh, chẳng lẽ cô từ đầu tới cuối đều nghĩ sai sao?

Huống chi, đừng nói cô với Thượng Quan Liệt là bạn bè bình thường, coi như cô và anh là bạn, thì cô cũng không thể làm ra việc có hại cho người khác như thế được.

“Nếu cháu làm được việc này thì ta sẽ chính thức phục danh phận thiên kim tiểu thư của Long gia cho cháu.” Long Diệu Thiên nói lên điều kiện dụ người.

“Ông nội, sao có thể làm vậy được?” Long Ngọc cảm giận bất bình, cô là thiên kim tiểu thư duy nhất của Long gia, ai cũng không thể cướp đi địa vị của cô được, cho dù là chia sẻ cho người khác cũng không thể được.

“Đúng như vậy, cha, nó xuất thân không sạch sẽ, tại sao có thể chính thức thừa nhận nó? Như thế sẽ bị mọi người chê cười.” Phương Lâm Lâm cũng vội vàng nêu lên ý kiến.

Bà ta sẽ không để cho Long Duyệt có cơ hội được chia tài sản của Long gia, hơn nữa lúc đầu bà ta đáp ứng Long Thừa Vận để cho Long Duyệt ở Long gia điều kiện chính là không cho Long Duyệt danh phận.

“Hai người chớ nói nhiều, ý ta đã quyết.”

“Ông Ông nội, cháu không thể đáp ứng chuyện này, chuyện này là phạm pháp ạ.” Long Duyệt lấy dũng khí rất lớn nói lên điều mình nghĩ.

Coi như tình cảnh của cô ở Long gia là khó khăn, nhưng cô cũng không thể chấp nhận đánh đổi sự an nguy của người khác lấy lợi ích của mình, cô hi vọng ông nội cũng sẽ không làm ra chuyện như thế.

“Ừ.” Long Diệu Thiên nặng nề hừ một tiếng, cho nên cô rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

“Mày thật không biết điều, cơ hội tốt như thế mà còn cự tuyệt.” Long Ngọc nghe thấy lời nói của Long Duyệt như thế thì an tâm, như thế thì kết cục của Long Duyệt sẽ rất thảm, chọc giận ông nội thì kết cục rất đáng sợ.

“Ông nội, thật xin lỗi, nhưng chuyện này thật sự cháu không làm được.” Long Duyệt lúng túng nói xin lỗi.

“Hừ, là mày không muốn làm, ta xem hình như là mày đang muốn lấy cớ đi.” Phương Lâm Lâm thấy Long Diệu Thiên đang nổi giận, bên ngoài càng cố gắng đổ thêm dầu vào lửa.

Long Duyệt chỉ có thể cúi đầu trầm mặc, cô thật sự là không làm được, hơn nữa cô cũng không muốn làm.

“Ông hỏi cháu một lần nữa, cháu có làm chuyện này không?” Long Diệu Thiên nheo mắt lại.

Long Duyệt kiên định lắc đầu, bất kể kết quả có thể nào thì cô cũng không thể làm vậy.

“Được, rất tốt.” Long Diệu Thiên tức giận đứng lên. “Từ hôm nay trở đi, một tuần lễ không được phép ra khỏi cửa, ba ngày không được phép ăn cơm, mỗi ngày ở nhà đều phải làm việc, tất cả công việc đều do một mình cháu làm, một tuần lễ sau, ngoại trừ trường học ra mà cũng kể cả trường học, cháu cũng không được liên lạc với nó, ta sẽ cho người điều tra, nếu cháu vi phạm thì kết cục sẽ còn nặng hơn.”

Nói xong, ông nổi giận hùng hùng trở về phòng.

“Ha ha, chuẩn bị tốt ột tuần nghỉ học đi.” Long Ngọc dùng chân đá đá Long Duyệt, trong lòng rất khoái trá.

Phương Lâm Lâm đến gần Long Duyệt, dùng sức siết cầm của Long Duyệt, “Bản lĩnh của mày lớn thật, dám cãi lời người lớn, tao muốn xem bản lĩnh của mày lớn đến đâu.” Dùng sức hất tay ra, Phương Lâm Lâm cùng Long Ngọc trở về phòng của mình, dù sao muốn chinh Long Duyệt thì vẫn còn nhiều cơ hội.

Long Duyệt không dám cử động, cũng không dám nói nhiều, từng giọt nước mắt bồi hồi rơi xuống. Thân thể dù bị đánh đau nhưng vẫn không bằng nỗi đau trong lòng cô.

Cô tự nghĩ rằng mình sẽ không để ý, nhưng qua mỗi trường hợp như thế này cô càng thấy rõ mình vọng tưởng, bọn họ vĩnh viễn không thể coi cô là người thân, hết lần này tới lần khác cô ôm hi vọng nhỏ nhoi nên mới có thể kiên trì ở lại, mỗi một lần bị trách mắng thì cô càng cảm thấy đau lòng.

Có lẽ cô cũng nên từ bỏ hi vọng, như thế có lẽ sẽ bớt đau hơn, chẳng qua là..... bọn họ đều là những người thân duy nhất của cô, nói buông tha thì làm sao có thể buông tha ngay được, như thế thì cô làm sao thực hiện được lời trăng trối của mẹ đây.

Trải qua một ngày làm việc mệt nhọc, Thượng Quan Liệt trở về phòng mình, vừa ngồi xuống sofa, anh lấy điện thoại ra bấm số của Long Duyệt. Ngoài ý muốn, Long Duyệt lại tắt máy. Tình hình như thế này đã ba ngày rồi, anh hoàn toàn không liên lạc được với Long Duyệt, không chỉ điện thoại mà ngay cả ở trường học anh tìm khắp nơi mà cũng không thấy cô, nếu không phải vì ngại quan hệ đối nghịch giữa Thượng Quan gia và Long gia thì anh thật sự muốn đến Long gia để tìm người.

9. Chương 9

Anh cũng muốn đi tìm gặp Đỗ Tử Bình, không ngờ tới là bọn họ không liên lạc với nhau, nhưng Đỗ Tử Bình tựa hồ như đã gặp tình cảnh như vậy, nếu như không có cách nào liên lạc được với Long Duyệt thì chính là Long Duyệt đang bị cấm túc, tất cả phương tiện liên lạc ra bên ngoài đều bị tịch thu, hơn nữa nếu đến Long gia tìm người cũng không được, người của Long gia sẽ không tiết lộ tin tức của Long Duyệt.

Anh vừa nghe xong, thiếu chút nữa liền phóng tới Long gia đem Long Duyệt rời khỏi đó, đây là thời đại nào rồi mà còn những chuyện như thế? Bọn họ căn bản là không tuân theo pháp luật về tự do thân thể.

Nếu không phải vì anh nghĩ nếu làm như thế thì sẽ càng làm cho Long Duyệt bất lợi hơn thì anh lập tức liền chạy tới Long gia rồi.

Chẳng qua là dù sao Long Duyệt vẫn là người của Long gia, nếu như muốn đưa cô ấy đi, thì cô ấy sẽ phải có quyết tâm rời khỏi Long gia nhưng theo lời Đỗ Tử Bình nói thì Long Duyệt căn bản là không có dự tính rời khỏi Long gia.

Chuyện này thật khó giải quyết, anh muốn giúp cô, nhưng lại không biết giúp như thế nào là tốt nhất, hết lần này tới lần khác không liên lạc được với cô hại anh lo lắng gần chết.

“Liệt, có thể mở cửa chứ?” Giọng nói ôn nhu của Thượng Quan Vân ở ngoài cửa cất lên.

“Anh hai?” Thượng Quan Liệt đứng dậy mở cửa.

“Hai ngày hôm nay dường như tâm trạng của em không được tốt lắm, có việc gì thế?” Thượng Quan Vân mỉm cười hỏi.

“Em không có việc gì, không cần lo lắng.” Thượng Quan Liệt trực tiếp phủ nhận, trừ chuyện của Long Duyệt làm anh có chút lo lắng, những chuyện khác quả thật vẫn rất tốt.

“Thế à?” Nhưng thần sắc Liệt biểu hiện ra bên ngoài thì không phải là không có gì.

Dĩ nhiên, công việc của Liệt vẫn bình thường, nhưng cả người Liệt mấy hôm nay thoạt nhìn như có tâm sự, bình thường thì Liệt sẽ than thở, hơn nữa lúc này Liệt đang trầm tư, như vậy còn có thể nói là không có gì sao?

“Em thật không có việc gì.”

“Được rồi, nhưng anh đang ở đây, có việc gì thì tâm sự một chút được không?” Thượng Quan Vân không muốn quá tò mò, dù sao anh cũng đoán được Thượng Quan Liệt không vui là vì việc gì.

“Anh hôm nay rảnh rồi thật đấy, muốn uống nước hay uống rượu?” Thượng Quan Liệt thấy Thượng Quan Vân ung dung đi đến sofa ngồi xuống, trong lòng anh biết anh hai có thể có lời muốn nói.

“Nếu có thể thì cùng nhau uống một ly đi.”

Thượng Quan Liệt rót hai ly Whisky, “Anh hai, có điều gì thì cứ nói.”

“Vậy chúng ta nói chuyện về Long Duyệt đi, chuyện này em xử lý sao rồi?” Thượng Quan Vân cất tiếng hỏi.

Nói chuyện với Quan Liệt thì tốt nhất là nên nói thẳng, nếu nói vòng vo quá nó sẽ không hiểu bởi vì nó lười động não suy nghĩ.

“Không biết sao nữa, em không liên lạc được với cô ấy.” Nhắc tới chuyện này, tâm tư của Thượng Quan Liệt trầm hơn một chút.

“Làm sao thế?” Thượng Quan Vân có chút kinh ngạc hỏi, hôm trước anh còn nghe nói là hai người đi ngắm biển.

“Là thật, em cũng không biết là đã phát sinh chuyện gì, lần trước em cùng cô ấy đi chơi, về sau thì em không liên lạc được với cô ấy nữa.”

“Đã hỏi qua Tử Bình chưa?”

“Hỏi rồi, cô ấy nói có thể Long Duyệt bị cấm túc, Long gia không cho phép cô ấy liên lạc ra ngoài.” Nếu không phải nghe Tử Bình nói như thế, anh vẫn tưởng là anh rất dọa người, dọa cho cô phát sợ nên né tránh không muốn gặp anh.

“Có chuyện này?” Thượng Quan Vân thấy khó tin, nhăn mày hỏi.

Như vậy tình cảnh của Long Duyệt ở Long gia thật đáng thương.

Anh đã gặp thiên kim tiểu thư Long Ngọc của Long gia, không nghĩ tới hai người cùng cha, mà sao vận mệnh lại khác nhau như vậy, thật không biết người của Long gia nghĩ sao nữa, dù sao cũng có quan hệ huyết thống, thì phải đối xử tử tế với nhau chứ.

“Em cũng không dám chắc, là do Tử Bình nói thế.” Cũng bởi vì Tử Bình nói vậy, nên anh cũng cảm thấy rất có thể chuyện này sẽ xảy ra.

“Nếu thật như thế, thì em định làm gì?”

“Em dĩ nhiên sẽ giúp cô ấy rời khỏi Long gia, vấn đề là cô ấy phải nguyện ý rời đi mới được.” Thượng Quan Liệt ngửa đầu nuốt ngụm rượu vào, anh đến bây giờ vẫn chưa hiểu vì sao Long Duyệt vẫn không muốn rời khỏi Long gia như vậy, nếu là anh thì anh đâu thể ngoan ngoãn để bị ức hiếp như thế.

“Ừ.” Thượng Quan Vân cũng đã nghe qua chuyện này. “Em đã nghĩ là sẽ thuyết phục cô ấy như thế nào chưa?”

“Nếu thế thì em cũng phải gặp được cô ấy đã.”

“Ừ, ngày mai anh sẽ cho người đi thăm dò tin tức một chút, xem xem có phải cô ấy thật sự bị cấm túc hay không.” Thượng Quan Vân luôn có biện pháp trong mọi tình huống.

“Tốt rồi.” Thượng Quan Liệt thấy Quan Vân uống xong rượu, cũng thấy lời nói của anh có lý, cầm lấy cái ly đi rửa sạch.

“Đúng rồi, em cảm thấy Long Duyệt là người thế nào?” Thượng Quan Vân hỏi.

“Cái gì như thế nào?” Thượng Quan Liệt vẫn không ngừng động tác.

“Chính là cô ấy mang lại cho em cảm giác gì?”

“À, cô ấy có chút nhát gan, nhưng vẫn có thể làm bạn bè.”

“Cứ như vậy sao?” Thượng Quan Vân nhìn chằm chằm bóng lưng Thượng Quan Liệt hỏi.

“Bằng không thì sao?” Thượng Quan Liệt trả lời nhanh một câu rồi dừng lại, anh đột nhiên nhớ tới lúc ở bến tàu ngắm hoàng hôn, dung nhan của cô ấy thật khiến người ta mê muội.

Thượng Quan Liệt lắc lắc đầu, vội vàng xóa đi hình ảnh trong đầu, anh sẽ không động lòng với bất kì người phụ nữ nào nữa.

“Ừ, anh đi đây.” Thượng Quan Vân mỉm cười, anh đã nhìn ra trong đó có chút bất thường, tiếp tục mong chờ những diễn biến tiếp theo.

Bầu trời đầy trăng và sao, sau một ngày lao động mệt mỏi, Long Duyệt trở về phòng của mình.

Gian phòng của cô cũng không phải là trong gia trạch mà là một phòng bên cạnh nhà chuyên dùng để cho người làm ở, nhưng như vậy cô cũng rất thỏa mãn rồi, thời điểm ban đầu cùng sống cùng mẹ, cô đã sống ở những nơi đơn sơ hơn rất nhiều, chỉ cần có nơi che gió che mưa là tốt rồi.

Mấy ngày hôm nay, cô làm việc nhà so với trước đây nhiều hơn gấp mấy lần, vừa thức dậy đã bắt đầu quét dọn cả ngôi nhà to lớn, buổi chiều giúp sửa sang lại đình viện, buổi tối nấu cơm, còn phải nghe mẹ lớn và chị gái sai vặt.

Mỗi ngày khi cô trở về phòng nghỉ cũng đã là lúc nửa đêm, thời gian ngủ lại rất ít, thân thể mệt mỏi càng khiến cô khó ngủ, vì vậy cô liền dậy đọc sách, cô luôn tận dụng thời gian này để đọc sách, nhớ tới là sắp đến thi cuối kì rồi.

Cô ngồi ở bàn đọc sách, nhìn ánh trăng khuyết cong cong chiếu sáng, không viên mãn tịch tịch giống như cô hình dung.

Có lẽ cô không nên nghĩ như vậy, dù sao bên cạnh cô vẫn còn những người bạn tốt, chẳng qua đối mặt với những người được gọi là người thân của mình, cô không thể nào ngăn được sự cô đơn trong lòng.

Cô đã cố gắng hết sức để chung sống cùng với mọi người, nhưng mấy năm gần đây cô cảm thấy rất mệt mỏi, bất kể cô cố gắng đến đâu đi chăng nữa thì vẫn không làm họ hài lòng.

Có lẽ cô không nên trở về Long gia, cô căn bản không thuộc về nơi này. Nếu thế thì cô thuộc về nơi nào đây?

Thế giới rộng lớn như thế chẳng lẽ không có chỗ nào cho cô dung thân?

Mong ước của cô rất nhỏ nhoi, chỉ cần có người cho cô có cảm giác an tâm, cảm nhận được cảm giác ấm áp của người nhà, nhưng hi vọng nhỏ nhoi này của cô đã tan vỡ sau khi cha mẹ cô mất, bởi vì những người thân còn sót lại của cô cũng không đối đãi với cô như người nhà.

Cô cũng không trách bọn họ, nhưng cô rất mệt mỏi.

Mở trường hai mắt, lần này mặc dù bị cấm túc nhưng ít nhất cô cũng không làm liên lụy đến Thượng Quan Liệt, như vậy cũng là một chuyện tốt.

Nghĩ đến Thượng Quan Liệt, cô lại nhớ tới tình hình của bọn họ, cũng nhớ tới lúc đi ngắm cảnh cùng anh. Thực tế mấy ngày nay cô vẫn nghĩ đến chuyện này. Điều này làm cô giật nảy mình.

Cô nhớ tới lúc anh cùng cô nói giỡn để giảm bớt tâm trạng căng thẳng của cô, nghĩ tới anh bá đạo hện cô ra ngoài, nghĩ tới anh và cô đi ăn, rồi ngắm cảnh biển, vì ăn đồ ăn ngon ở đó mà họ ngồi trên tàu thủy đi ngắm cảnh.

Còn thấy anh hăng hái làm việc nghĩa, ngày đó cô nhìn rất chăm chú, một người có thể yêu động vật nhỏ như thế chắc chắn là người rất tốt bụng, trước đây mẹ cô đã từng nói với cô, những người làm chuyện tốt nhất định tương lai sẽ được báo đáp tốt.

Cô tin tưởng điều này là thật, bởi vì cô hi vọng mọi chuyện đối với Thượng Quan Liệt sẽ tốt đẹp, cả đời sẽ bình an.

Cô cũng nhớ tới khi cô ngồi sau xe anh thì bờ vai rộng của anh như một ngọn núi vững chãi làm cho người khác có cảm giác an ổn, nếu được dựa vào thì chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Chẳng qua là, không biết ai sẽ có điểm phúc như thế đây?

Cô không dám hi vọng xa vời đó là mình, nhưng cô biết lòng của mình lại có một chút mong đợi, nghĩ đến đó, cô chống hai tay lên gò má có chút ngượng ngùng.

Đặc biệt mỗi khi nhớ tới cảnh lúc mặt trời rơi xuống biển thì cô và anh nhìn nhau, nhìn vào mắt anh cô thấy hình ảnh của mình, cảm giác đó vừa ngọt ngào lại làm cho cô có chút xấu hổ, cô không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa, chẳng những cô thường hay nghĩ tới anh, hơn nữa mỗi khi nghĩ tới anh thì trái tim cô lại rung động.

Là cô động lòng sao? Mặc dù trước đây cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này, nhưng cô biết cảm giác này rất đặc biệt, nhịp tim của cô có thể làm sáng tỏ mọi chuyện, trong trái tim cô đã có hình bóng của anh.

Cứ coi như là thích anh thì thế nào đây? Cô biết về anh quá ít, cô không biết là anh đã có bạn gái chưa, càng không biết cảm nhận của anh về cô như thế nào, cô chỉ biết anh là một người tốt, thẳng thắn, là một người mạnh mẽ hay bảo vệ kẻ yếu, nhưng như thế này cũng đủ làm cho cô động lòng vì anh rồi.

Không gặp nhau mấy ngày, không biết anh có nghĩ về cô không?

Có đi tìm cô không?

Trong giấc mơ có mơ thấy cô không?

Cô nghĩ nhiều quá, bọn họ không thể nào như thế được, mong muốn những thứ này đều dư thừa, cô hiện tại ngay cả cửa lớn của Long gia cũng không được bước ra. Hơn nữa ông nội không cho cô cùng anh liên lạc, cô muốn gặp anh nói chuyện một câu còn thấy khó khăn, nói gì đến những việc khác đây.

Nếu như cô quay trở lại trường học thì tình hình cũng không có gì thay đổi, hơn nữa, anh còn muốn tìm gặp cô sao?

Cô cũng không khác gì một người bình thường, không thể nào hấp dẫn anh được, việc anh muốn làm bạn với cô cũng đã đủ kinh ngạc rồi.

Chỉ sợ sau khi anh biết cô, anh có cảm giác thất vọng đi.....

Long Duyệt thở ra một hơi, quả đúng là như vậy, như thế cô sẽ có một chút khổ sở, nhưng cô không thể làm gì..... Hi vọng hết thảy chẳng qua là cô suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng dù như thế nào thì cô cũng rất vui khi có thể gặp anh, bởi vì bọn họ là bạn bè, ít nhất trong lòng anh cũng coi cô là bạn bè.

Việc gặp gỡ này đối với cô mà nói như là một lễ vật trời ban, trong cuộc đời cô có cơ hội quen biết anh bất kể là lâu dài hay ngắn ngủi thì cô đối với việc này rất cảm kích.

Đêm càng khuya, cô nên ngủ sớm, nhưng cô không có cách nào ngủ say chỉ vì tham luyến ánh trăng cong cong mờ ảo kia, chỉ tại trong lòng cô chỉ quấn quanh một bóng hình mãi không chịu rời đi.

Nhớ nhung, cho tới bây giờ vẫn không thể khống chế, chiếm cứ hết suy nghĩ của cô, tưởng niệm lúc ngọt ngào đắng cay, nhớ người luôn can tâm tình nguyện tiếp nhận, nguyện ý không ngủ chỉ vì nhớ.

10. Chương 10

Một tuần cảm tức cũng trôi qua, Long Duyệt rốt cuộc cũng có thể tới trường đi học, nhưng vừa tới trường lại phải thi cuối kì, may mà cô còn chăm chỉ đọc sách nếu không sẽ rất thê thảm.

Cô cũng giống như các bạn chăm chú làm bài, cố gắng viết thật nhanh, buổi thi thứ hai kết thúc thì trời cũng đã trưa rồi, sắp đến lúc phải nộp bài thi, vào lúc mười một giờ hai mươi phút thì cô cũng làm xong bài, nộp bài rồi thu dọn đồ, cầm túi đeo lên lưng rồi ra khỏi phòng học, đang muốn tìm một nơi yên tĩnh để học bài chuẩn bị ôn thi tiếp theo thì một bóng người cao lớn đứng chắn trước cô.

“Tôi thật nghi ngờ ánh mắt của cô để đi đâu, hai lần rồi cô dường như đều không nhìn thấy tôi.” Thượng Quan Liệt giấu cợt cười một tiếng, anh cao lớn như vậy, việc phát hiện ra cũng không phải là khó đi.

Lại giọng nói này - Long Duyệt vừa mừng vừa sợ, ngẩng đầu lên, là Thượng Quan Liệt.

“Tam ca.” Nhìn thấy người ngày đêm cô mong ngóng, suýt chút nữa cô không tìm được nước mắt.

“Hắc, tôi chỉ nói cô một câu, cũng không có ý bắt nạt cô.” Thấy hốc mắt cô rưng rưng, Thượng Quan Liệt sợ hết hồn, anh sợ nhất là thấy nước mắt của con gái, bởi vì anh sẽ không biết làm gì vào lúc đó, hơn nữa anh cũng không phân biệt được đây là nước mắt thật hay là nước mắt giả.

“Không phải thế, là tôi vui thôi.” Long Duyệt trừng mắt để cho nước mắt biến mất.

“Thì ra là như vậy.” Thượng Quan Liệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây tiếp theo mắt anh nheo lại, “Lâu ngày không gặp, tôi thấy cô gầy đi rất nhiều, đã xảy ra chuyện gì vậy? Cô không ăn cơm sao?”

Chẳng biết tại sao khi thấy cô gầy yếu như vậy anh cảm thấy rất tức giận.

“Ách.....” Không muốn nói dối, lại cũng không muốn nói thật, Long Duyệt không thể làm gì khác là cười khan một tiếng.

Có vấn đề, Thượng Quan Liệt nhìn cô chằm chằm, anh hai của anh cho biết là Long Duyệt bị cảm tức một tuần thật, cho tới hôm nay mới bắt đầu trở lại trường học, nhưng xem ra không phải chỉ bị cảm tức thôi.

Long Duyệt bị anh nhìn chằm chằm phải cúi đầu, rất sợ anh phát hiện dấu vết bị đánh trên mặt cô, cô không muốn cho anh biết quá nhiều về những chuyện này, không hi vọng anh có ấn tượng xấu về người nhà của cô.

“Đi, tôi dẫn cô đi ăn một bữa trưa thật ngon.” Trước mắt để cô no bụng đã, những việc khác rồi từ từ hỏi, anh thấy mắt cô thâm quầng.

Hiển nhiên một tuần này trôi qua đối với cô thật vất vả, anh muốn hỏi rõ ràng là tại sao cô bị nhốt trong nhà một tuần lễ.

“Không Không được, buổi chiều tôi có tiết học rồi.”

“Có sao? Máy giờ bắt đầu? Rất quan trọng sao?” Thượng Quan Liệt liên tục hỏi cô mấy vấn đề, anh tìm cô một tuần nay, thật vất vả mới thấy được, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

“Ừ, một giờ chiều.....” Long Duyệt trả lời thời gian lên lớp, nhưng lại không có cách trả lời buổi học có quan trọng hay không, mặc dù hôm nay không có buổi thi, thầy giáo lại hay nói chuyện ngoài lề không tập trung vào nội dung, nhưng cô vẫn muốn qua môn này, tốt hơn hết là nên đi học.

Thượng Quan Liệt nhìn đồng hồ đeo tay, hiện tại còn nửa tiếng, nếu dẫn cô đi ăn tại nhà hàng sẽ không có thời gian nói chuyện nữa.....có thể không đủ.

“Cô nhất định phải đi học buổi này sao?” Cách tốt nhất là cô trốn học. Dĩ nhiên anh không muốn làm người khác khó chịu, nếu buổi học này rất quan trọng thì tất nhiên anh sẽ không làm khó cô.

“Đúng..... Đúng vậy.” Cô chưa từng trốn học, chẳng qua là cô cảm thấy làm như vậy thì không tốt, đối với cô mà nói, đọc sách cũng là một niềm hạnh phúc.

“Vậy cũng tốt, trước hết tôi dẫn cô đi ăn cái gì đã, rồi cô trở lại đi học, chờ cô tan học chúng ta sẽ tìm một nơi nào đó nói chuyện cũng được.” Thượng Quan Liệt vừa nói vừa kéo cô đi, không nghĩ tới chân cô giống như mọc rễ không hề nhúc nhích.

Thượng Quan Liệt buồn bực nhìn cô, không phải vấn đề đã được giải quyết rồi sao?

“Không cần, tôi không đói bụng.” Long Duyệt lùi hai bước, cô vẫn còn nhớ ông nội nói không cho cô tới gần anh, mặc dù trong lòng cô không muốn làm như vậy, nhưng cô lại không dám làm trái lệnh của ông nội, càng không nghĩ cứ như vậy làm liên lụy đến anh.

Nói dối, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của cô, Thượng Quan Liệt biết cô nhất định có chuyện gạt anh, anh phải hỏi cho rõ.

“Cô không đói bụng, như vậy cũng rảnh rồi, chúng ta cùng nói chuyện một lúc.” Thượng Quan Liệt vòng hai tay trước ngực, dựa lưng vào cột đá, thoải mái nói.

“Gi?” Long Duyệt ngắt ra, anh còn muốn nói chuyện gì?

Cô ảo não, cắn môi dưới, anh không phải là không thể rời đi, nếu ở lại lâu thì có thể bị ông nội phát hiện ra.

“Tam ca, hay là anh đi ăn trước đi, chúng ta..... chúng ta lần sau tán gẫu tiếp.” Mặc dù không muốn anh rời đi, nhưng cô không còn cách nào khác.

“Tôi hiện tại cũng không đói bụng, lúc này chỉ muốn nói chuyện với cô thôi.” Thượng Quan Liệt vô cùng kiên trì, làm Long Duyệt rất đau đầu.

“Được rồi, vậy Vậy chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện đi.” Thấy không thể thuyết phục được Thượng Quan Liệt, cô không thể làm gì khác hơn là nghĩ cách không để cho ông nội phát hiện, cũng may bốn phía không nhìn thấy người khả nghi nhưng đứng trên hành lang vẫn quá mạo hiểm, cô phải tìm một nơi ít người hơn.

“Cũng được.” Thượng Quan Liệt gật đầu, đi theo Long Duyệt tới một gốc cây to, ngồi xuống ghế đá, buổi trưa mặt trời rực rỡ chiếu xuống cũng có thể là một chỗ che nắng tốt.

“Tam ca, anh muốn nói chuyện gì?” Long Duyệt nở nụ cười, mặc dù rất vui mừng khi gặp được anh nhưng cô vẫn không yên tâm, trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng.

“Một tuần nay cô ở đâu, tôi làm cách nào cũng không liên lạc được với cô?” Thượng Quan Liệt nhắm thẳng vào trọng yếu hỏi, cũng không biết cô có thể nói thật hay không.

“Anh đi tìm tôi?” Không nghĩ tới anh sẽ đi tìm cô, cô còn nghĩ anh sẽ không xuất hiện nữa, trong lòng cô tràn đầy cảm động. Cô không kìm nén được, cảm xúc của cô đều bộc lộ hết qua đôi mắt.

“Cô đừng lảng tránh chủ đề, tôi muốn hỏi chính là một tuần vừa rồi cô ở đâu?” Thượng Quan Liệt giả bộ hung ác nói, ánh mắt của cô làm cho tim anh đập nhanh hai nhịp.

“Ách, tôi.....” Hiểu được vấn đề của anh, cô theo bản năng muốn trốn tránh, không muốn cho anh biết chuyện của nhà cô.

“Cô không ở nhà sao? Vậy cô cố ý không tìm tôi, đi chơi một mình?” Muốn trốn tránh ư, nào có dễ dàng như vậy?

“Không có không có, tôi không đi chơi.” Long Duyệt vội vàng phủ nhận, cô làm sao có thể đi chơi một mình đây.

“Vậy là ở nhà?”

“Đúng vậy, tôi đều ở nhà, không phải là cố ý không muốn gặp anh Ngại.....” Nhìn thấy nụ cười của Thượng Quan Liệt cô mới biết mình đã nói ra những gì.

“Nếu ở nhà, vậy tại sao lại không thấy cô đi học? Ngay cả thám tử cũng không tìm thấy được cô.” Thượng Quan Liệt dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi, nhìn thấy bộ dạng của cô vừa gấp gáp vừa ảo não làm cho tâm tình anh vui vẻ lên không ít, thì ra trên trời người khác lại là chuyện thú vị như vậy, thảo nào anh hai trên suốt mà không thấy mệt.

Long Duyệt nghe câu hỏi kia của anh, trầm mặc, cô quyết định không mở miệng nói chuyện, tránh việc càng nói càng lộ, vậy thì làm trái với bản tính của cô rồi, cô thật không muốn cho anh biết những chuyện này.

“Sao không nói chuyện? Cô không muốn nói cho tôi biết vậy thì cô không coi tôi là bạn rồi.” Thượng Quan Liệt từ trước đến giờ không mấy khi nhẫn nại, thấy cô im lặng anh liền hỏi cô.

Long Duyệt nhìn anh một cái, vẫn im lặng không nói gì.

“Vẫn không nói sao, thì ra cô không xem tôi là bạn bè, tôi còn tưởng rằng chúng ta đã là bạn.” Anh cố ý tự giễu nói, chính là muốn cô tự động nói ra tình cảnh của mình, một mặt muốn giúp đỡ cô thật tốt, một mặt muốn cô đối diện với mấy vấn đề này, nếu cô không nói ra thì chuyện của cô sẽ giải quyết như thế nào.

“Tôi đương nhiên coi anh là bạn.” Cô thật sự coi anh là bạn bè, cũng không thể để cho anh hiểu lầm.

“Phải không? Nhưng hiển nhiên có rất nhiều chuyện cô không chịu nói cho tôi biết, tôi không cảm thấy như thế gọi là bạn.”

“Tôi Tôi.....” Cô ấp úng, còn chưa biết phải nói thế nào, không muốn cho anh biết người nhà cô đối xử với cô như thế nào.

“Hừ!” Thượng Quan Liệt hừ nhẹ, sự kiên nhẫn của anh tan rã hết rồi, nếu cô kiên trì muốn trốn tránh, anh phải trực tiếp nói ra thôi.

“Cô cho rằng cô không nói thì tôi không biết sao? Thật ra thì tôi đã sớm hỏi Đỗ Tử Bình, cô ấy nói cô sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, lý do biến mất chỉ có một, đó chính là bị người nhà cô cấm túc.” Thượng Quan Liệt mang theo chút tức giận nói, anh nghiêm túc muốn giúp cô, nhưng cô ngay cả chuyện nhỏ này cũng không chịu nói với anh.

“Anh..... Anh biết? Vậy tại sao.....?” Long Duyệt kinh ngạc, không nghĩ tới anh đã sớm biết, nhưng nếu anh biết thì tại sao anh còn kiên trì muốn hỏi cô đây?

“Mặc dù đã biết nhưng tôi vẫn hi vọng nghe chính cô kể ra, nhưng Xem ra là tôi quá mức tự tin, còn tưởng cô nhất định sẽ nói với tôi.”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của anh, cô cảm thấy áy náy, cô vội vàng phân bua.

“Tam ca, không phải là tôi cô ý, tôi chỉ phải chẳng qua là.....”

“Chỉ là cái gì? Chẳng qua là không muốn cho tôi biết hết, không muốn cho tôi biết chuyện cô bị người nhà cô ngược đãi.”

Thượng Quan Liệt liền giúp cô nói xong, anh đã sớm biết vì sao cô không muốn nói ra miệng.

“Anh.....” Long Duyệt càng kinh ngạc hơn, cô thật không nghĩ tới anh biết rõ như vậy, đều là Tử Bình nói cho anh biết sao?

“Cô cứ nói đi, không tìm được người, tôi dĩ nhiên sẽ đi hỏi người khác.” Thượng Quan Liệt thấy cô lăm bắm, rất tốt bụng trả lời vấn đề đó cho cô.

“Ừ, không nghĩ rằng Tử Bình cái gì cũng nói với anh.” Đã như vậy, cô chỉ có thể cố gắng tiếp nhận, không còn cách nào che giấu sự thật.

Chẳng qua là không hiểu sao trong lòng cô dâng lên một cảm giác phức tạp, cô cảm thấy như mình bị phản bội, lại cảm thấy có chút đổ kỵ với Tử Bình, cô cúi xuống vùi đầu vào hai tay nói.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao cô lại có loại cảm giác này? Tử Bình là bạn tốt nhất của cô mà.

“Cô làm sao vậy? Có khỏe không?” Thượng Quan Liệt lo lắng nhìn cô, nét mặt của cô xem ra như bị đá kích rất lớn, chẳng lẽ vì lời anh vừa trực tiếp nói ra sao?

“Tôi không sao.....” Long Duyệt ngẩng đầu lên cố gắng mỉm cười nhưng nhất thời dùng sức quá mạnh, cảm giác như trời đất rung chuyển. Cô một tay vuốt đầu, một tay tìm kiếm nơi bầu vú, thấy thế Thượng Quan Liệt lập tức vươn tay đỡ lấy cô.

“Cô bị choáng sao? Tôi dẫn cô tới phòng y tế.” Thượng Quan Liệt vừa nói vừa lấy tay ôm chặt lấy cô, dọa cho cô sợ đến nỗi quên hết cả đau đầu vội vàng nói.

“Thả..... Thả tôi xuống.”

“Không thoải mái thì phải đi gặp bác sĩ.” Anh cúi đầu nhìn cô một cái, thấy gò má cô phồng hồng, anh càng gấp gấp hơn, ôm cô chạy ra khỏi bóng cây.

“Tôi không sao, Tam ca, tôi thật sự không sao, anh thả tôi xuống đi.” Long Duyệt bất đắc dĩ nắm lấy cổ áo anh, loại tư thế này rất dễ gây hiểu nhầm, nếu như bị người khác nhìn thấy cô lập tức phải tìm cái hồ nào để chui xuống mất.

May mắn là buổi trưa nóng, căn bản là không ai muốn đi ra ngoài vào giờ này.

Thượng Quan Liệt liếc mắt hồ nghi nhìn cô thanh minh, một người bị bệnh thì mắt không thể trong suốt như thế, nghĩ tới đây anh quyết định tin tưởng cô, để cô xuống.

“Cảm ơn.....” Cô dừng lại bởi vì bàn tay anh đang sờ lên mặt cô.

“Nếu không còn chuyện gì tại sao mặt cô lại đỏ và nóng đến vậy?” Thượng Quan Liệt nhăn mày hỏi, anh thật lo lắng cho sức khỏe của cô.

“Tôi thật sự không sao.” Long Duyệt lùi ra một bước tránh bàn tay của anh, xấu hổ cúi đầu, ngượng ngùng không nói vì sao lại đỏ mặt, nhưng Thượng Quan Liệt tựa hồ như đã hiểu, anh mở to mắt, muốn thoát ra khỏi tình trạng lúng túng như thế này.

Ho khan một cái, “Không sao là tốt rồi, như vậy thì tới đây nói chuyện chính chút đi.” Trầm mặc hai giây, Thượng Quan Liệt cảm thấy mình đã lấy lại được sự tỉnh táo như cũ mở miệng nói.

“Chuyện chính?” Anh muốn cùng cô nói chuyện gì?

“Ừ, tôi biết kể từ sau khi cha cô mất, người của Long gia vẫn đối đãi với cô không tốt, cô không muốn rời khỏi đó sao?”

Hóa ra là chuyện này. Tại sao anh lại hỏi như thế? Chẳng lẽ Là Tử Bình muốn anh giúp đỡ để thuyết phục cô sao? Nghĩ đến khả năng đó, lòng cô chợt có một chút cảm giác mất mát, nhắm mắt lại, không muốn đối mặt với anh.

“Cô thật không có chuyện gì sao? Nếu cô không nói thì tôi làm thế nào mà giúp cô được?” Sự quay lưng và trầm mặc của cô làm cho tính nhẫn nại của Thượng Quan Liệt hết sạch, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng cô đơn của cô, anh lại không đành lòng nổi giận.

“Thật sự là anh muốn giúp tôi sao? Hay là.....” Chỉ cần vừa nghĩ tới có thể là Tử Bình cầu xin anh thì tâm trạng của cô bỗng xuống dốc, cô xoay người cẩn thận lau đi giọt nước mắt vừa rơi xuống.

Pằng! Trong đầu Thượng Quan Liệt chấn động.

11. Chương 11

“Cô nói những lời này là có ý gì?” Anh nổi giận đùng đùng, kéo cô, để cho cô đối diện với anh. Cô lại có thể nói ra những lời như thế. Nếu không phải là muốn giúp cô thì tại sao anh phải chạy tới đây để lãng phí thời gian?

Anh giận đến mức muốn mắng to tiếng.

Nhưng vừa nhìn thấy những giọt nước mắt của cô anh lại giạt mình, không phải là anh chán ghét, mà đau lòng tràn đầy bộ ngực.

Anh lo lắng nhìn con người trong suốt của cô, không tìm được vệt tay lau đi nước mắt hộ cô.

Nước mắt đang rơi vào tay anh thì lòng Long Duyệt bỗng rung động, chợt hiểu những nguyên nhân của sự hoảng hốt này tất cả đều là vì - - Cô thích anh.

Nước mắt lại lần nữa cuộn cuộn chảy xuống, cô nên sớm biết, tất cả tâm tình và suy nghĩ đều dành cho anh, nếu không phải là thích thì có thể là gì đây?

Nếu không phải là thích thì tại sao cô lại ghen tị với quan hệ giữa anh và Tử Bình?

Cô sao lại dễ dàng để cho con tim của mình luân hãm? Cô căn bản là không chuẩn bị tâm tư gì. Nếu cô không biết còn chưa tính đến, hết lần này đến lần khác lại ý thức được, kế tiếp cô làm sao mà đối mặt với anh? Nhưng cô vẫn muốn hi vọng.

Cô nghĩ tới anh sẽ không thể nào thích cô, cô là một người bình thường, cái gì cũng không nắm rõ, so sánh thế nào cũng thấy kém Tử Bình..... Nghĩ tới đoạn tình cảm còn chưa bắt đầu mà đã phải kết thúc, nước mắt của cô lại rơi.

Thấy cô khóc ngày càng nhiều, Thượng Quan Liệt luống cuống, không biết tại sao cô lại đột nhiên khóc thương tâm như vậy. Anh không nói gì làm cô đau lòng.

“Đừng khóc, có lời gì từ từ nói.” Thượng Quan Liệt cố gắng nói thật ôn nhu, anh sợ nếu quá lớn tiếng thì sẽ làm cô thương tâm hơn.

Long Duyệt chỉ muốn khóc thỏa thích một hồi, không để ý đến anh.

Thượng Quan Liệt cau mày nhìn cô khóc đến nổi lỗ mũi phồng hồng, anh không chịu nổi, anh không muốn thấy cô khóc thương tâm như vậy, anh trực tiếp dùng cách nhanh nhất là đem tất cả sự chú ý của cô chuyển sang người anh —

Long Duyệt yên lặng, nước mắt cũng ngừng rơi, anhanh đang hôn nước mắt của cô, anh tại sao

Không kịp suy nghĩ tiếp, bởi vì còn sự kinh ngạc hơn đang chờ cô, anh, anh, anh hôn cô.

Cảm giác thấy môi và lưỡi của anh cùng nhau dây dưa, trong đầu cô nhất thời trống rỗng, cặp mắt tròn xoe, không nghĩ được cái gì.

Mùi vị của cô thật ngọt, anh không nhận được hôn cô càng sâu, cho đến khi cảm nhận được tầm mắt của cô, anh mới không cam lòng lùi lại một chút.

“Không ai nói cho em biết khi hôn phải nhắm mắt lại sao?” Anh nói rồi lại dán lên đôi môi mềm mại, đỏ mọng của cô.

Long Duyệt nghe thấy những lời đó liền nhắm mắt lại, suy nghĩ hoàn toàn dừng lại.

A, Thượng Quan Liệt mỉm cười vì cử động dễ thương của cô, anh lưu luyến không rời, hôn hai cái sau đó lui ra, thật lâu anh đã không được nếm tư vị ngọt ngào như thế. Khoan đã.

Lý trí quay trở lại, Thượng Quan Liệt khiếp sợ không thôi, anh không dám tin, lùi lại một bước, anh vừa rồi làm cái gì? Làm sao anh lại hôn cô?

Anh điên rồi phải không?

Long Duyệt trong lòng đầy mong đợi, mở mắt ra thấy sắc mặt của anh trắng bệch, lòng cô lại trùng xuống. Trước khi mở mắt, cô nghĩ rằng anh cũng thích mình nhưng khi mở mắt ra cô biết sự thật không phải như cô suy nghĩ, anh..... đang hối hận sao?

Thế thì tại sao.....anh lại hôn cô?

Nắm mắt lại lần nữa, lòng cô đang rất hỗn loạn, cô không có cách nào suy nghĩ rõ ràng vào lúc này.

“Tôi rất xin lỗi, tôi.....” Trong lòng Thượng Quan Liệt cũng rất hỗn loạn, anh không biết tại sao mình lại làm vậy, anh căn bản không nghĩ tới, nhưng việc đã xảy ra, bất luận như thế nào thì trước hết cũng nên xin lỗi cô ấy.

Nghe thấy anh nói xin lỗi, lòng Long Duyệt càng lạnh hơn, anh thật sự hối hận.

Lúc hai người đang suy nghĩ lung tung, Long Vũ Văn từ sau một cây đại thụ tiến vào.

“Tiểu Duyệt, anh tìm em đã lâu, thì ra là em ở đây.”

“Anh họ, có chuyện gì thế?” Long Duyệt nhìn thấy anh họ không khỏi kinh ngạc, nhưng giờ phút này trong lòng cô quá loạn, không kịp suy nghĩ gì.

“Anh định rủ em đi ăn cơm.....” Long Vũ Văn cười cười, nhạy cảm phát hiện ra không khí có phần quái dị, anh nghi hoặc nhìn hai người, phát hiện trên mặt Long Duyệt còn có vết nước mắt chưa khô.

Long Vũ Văn đến gần Long Duyệt hơn, cẩn thận nhìn chăm chăm Thượng Quan Liệt, chẳng lẽ bên ngoài cũng có người khi dễ Long Duyệt?

“Tiểu Duyệt, người này là?” Long Vũ Văn mặc dù cẩn thận nhưng vẫn hỏi thăm.

“Tôi là Thượng Quan Liệt, anh là ai?” Thấy anh ta ngăn Long Duyệt ở trước mặt, Thượng Quan Liệt không khỏi nổi giận.

“Tôi là anh họ của Long Duyệt, Long Vũ Văn. Thì ra anh chính là Thượng Quan Liệt.” Cũng bởi vì anh mà Long Duyệt mới có thể bị cấm túc một tuần.

“Anh biết tôi?” Chẳng lẽ Long Duyệt đã kể với anh ta về anh?

“Tôi sao có thể không biết anh? Cũng bởi vì anh mà Tiểu Duyệt mới có thể bị.....”

“Anh họ.” Long Duyệt nói lớn, vội vàng chặn lời nói của Long Vũ Văn, chuyện này không thể để cho Thượng Quan Liệt biết, cô không muốn làm cho anh cảm thấy có lỗi với cô.

Long Vũ Văn kinh ngạc nhìn Long Duyệt, anh chưa từng thấy cô cắt ngang lời anh nói kịch liệt như vậy, việc này là vì sao? Anh buồn bực nhìn cô, rồi lại nhìn Thượng Quan Liệt có chút khó hiểu.

“Anh vừa muốn nói gì? Hãy nói rõ ra đi.” Xem ra hình như có cái gì đó anh phải biết, mà cô cũng không muốn nói cho anh biết.

“Tóm lại, hi vọng anh không quấy rầy Tiểu Duyệt nữa.” Hiểu ám hiệu của Long Duyệt, Long Vũ Văn tạm thời tránh nặng tìm nhẹ, anh phải quan sát thêm một chút nữa.

“Tại sao?” Thượng Quan Liệt neho mắt lại, chuyện càng cấm thì anh càng muốn làm, hơn nữa họ cũng không đưa ra lý do gì cả.

“Anh lại tìm cô ấy, thì càng tạo thêm khó khăn cho cô ấy thôi.” Long Vũ Văn trầm ấm nói, cũng không sợ biểu hiện hù dọa của Thượng Quan Liệt.

“Anh nói những lời này là có ý gì?”

“Anh họ, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.” Long Duyệt chợt cắt đứt sự đối địch giữa hai người, cô biết Thượng Quan Liệt muốn biết điều gì thì sẽ hỏi đến tận cùng, mà Long Vũ Văn cũng không phải là người ngôn từ phong phú, nếu nói chuyện lâu nhất định sẽ đem chuyện kể hết ra, cô thấy chuẩn là thượng sách.

“Hãy nói rõ ràng đi.” Thượng Quan Liệt ngăn bọn họ lại, rõ ràng là không chịu nhượng bộ.

Long Duyệt liếc anh một cái sắc lẹm, tầm mắt như vậy cơ hồ muốn ép Thượng Quan Liệt lùi lại, nhưng anh không muốn buông tha, vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

“Tiểu Duyệt, để cho anh nói rõ ra đi.” Long Vũ Văn đứng ở bên cạnh nhìn họ giằng co, anh càng xác định giữa bọn họ có chuyện gì đó, suy nghĩ một chút, nếu như Thượng Quan Liệt có thể giúp Tiểu Duyệt, như vậy cũng là chuyện tốt, anh không giúp được Tiểu Duyệt thì cũng hi vọng Thượng Quan Liệt có thể giúp cô ấy.

“Không muốn, anh họ.” Long Duyệt cả kinh thất sắc.

“Tiểu Duyệt vì ngày đó đi chơi cùng với anh nên mới bị cấm túc một tuần, hơn nữa còn bị phạt trong vòng ba ngày không được ăn cơm, từ sáng sớm đến tối muộn đều phải làm việc nhà, còn bị mẹ lớn và chị gái sai vặt, nói chung là không có thời gian nghỉ ngơi, ngay cả thời gian ngủ cũng rất ít, anh nghĩ đây không phải là khó khăn do anh tạo ra sao?” Long Vũ Văn nói hết ra, tiếp theo xem biểu hiện của Thượng Quan Liệt, hi vọng anh không nhìn lầm người.

Thượng Quan Liệt chưa có phản ứng gì, chỉ thấy sắc mặt Long Duyệt trắng bệch, xoay người bỏ chạy, Long Vũ Văn vội vàng đuổi theo.

Thượng Quan Liệt đuổi theo hai bước rồi ngừng lại, hiện tại suy nghĩ của anh đang hỗn loạn, trong đầu đều là những lời nói vừa rồi của Long Vũ Văn, nếu như anh đuổi theo cô, thì anh cũng không biết sẽ phải nói gì với cô.

Anh nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới có thể tìm được biện pháp tốt nhất.

“Tốt, rất tốt, mặc dù anh không làm nữa, sau khi chuyện này thành công tôi cũng sẽ không quên công lao của anh, yên tâm đi.” Long Diệu Tổ nói bên điện thoại, tay kia lắc ly Whisky.

Lão biết ra sau khi tung thông tin ra thì danh dự của Long Vân sẽ giảm xuống rất nhiều, cũng làm giá cổ phiếu giảm đi không ít, đây chính là cơ hội tốt nhất của lão.

Lão chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi, cuối cùng cũng có thể hoàn thành tâm nguyện, những gì thuộc về lão thì lão nhất định sẽ đòi lại.

“.....Cứ như vậy, sau khi họp hội đồng quản trị là chúng ta sẽ thông báo ra ngoài.” Long Diệu Tổ cúp điện thoại, uống một ngụm trong ly rượu, hơn hai mươi năm, kể từ khi anh cả tiếp nhận Long Vân, sau hơn hai mươi năm, rốt cuộc lão cũng đợi được ngày hôm nay.

Năm đó nếu không phải cha thiên vị, cố gắng giữ lại vị trí cho anh cả thì Long Vân sớm đã nằm trong tay lão rồi, lão rõ ràng ưu tú hơn so với anh cả, cũng bỏ ra công lao nhiều hơn cho công ty, cũng là người có mắt nhìn hơn thì tại sao lão lại không thể có Long Vân?

Không chỉ là Long Vân, ngay cả gia trạch lão cũng không được ở, cái gì mà gia trạch chỉ để lại cho con cả? Cái gì mà đây là quy định của tổ tiên? Hừ, đều là quy củ chó má, lão muốn cho bọn họ biết, lão muốn phá vỡ quy củ để lấy lại những gì lão muốn.

Lão muốn cho anh cả quỳ xuống cầu xin lão, cho anh cả biết lão – Long Diệu Tổ mới có tư cách thừa kế Long Vân, nếu lão chết, cũng còn có con lão, cháu lão, lão tuyệt đối sẽ không tặng lại gì cho người khác.

Tình hình hiện tại đang rất tốt, chỉ cần ngồi chờ kết quả, mấy ngày nữa lão sẽ thấy bộ dạng hốt hoảng của anh cả.

Ha ha ha, việc này không thể trách lão được, nếu như lão không lãnh khốc quá mức, đem tất cả mọi người đắc tội trả thù hết, thì làm sao lão có cơ hội như ngày hôm nay.

Lão đã động tay động chân vào việc tung tin ra bên ngoài, hiện tại Long Vân đang có vấn đề về buôn bán, giá cổ phiếu sẽ rớt xuống rất nhiều, đến lúc đó lão sẽ lợi dụng để mua Long Vân..... như thế thì tổng giám đốc của Long Vân sẽ lập tức thay đổi.

“Cha, giá cổ phiếu Long Vân bắt đầu giảm.” Long Thừa Ưng hứng phấn đi vào thư phòng của cha, xem ra kế sách của bọn họ sắp sửa thành công.

“Ta biết.” Long Diệu Tổ không giấu nụ cười trên mặt. “Mấy ngày nữa chúng ta có thể nghiệm thu thành quả rồi.”

“Thật tốt quá, cha, con không muốn thấy mặt của Long Thừa Đạt.” Nghĩ đến Long Thừa Đạt thì ông ta rất tức giận, bọn họ rõ ràng cùng thể hệ thể mà ông ta vẫn phải chịu thiệt thòi khi ở dưới trướng của Long Thừa Đạt.

“Hừ hừ, đến lúc đó nó cầu xin con còn không kịp.”

“Con thật không thể chờ đợi đến ngày đó.” Long Thừa Ưng lấy thêm một cái ly, cũng rót thêm rượu vào ly của Long Diệu Tổ. “Cha, để ăn mừng thắng lợi, chúng ta cùng cạn chén.”

“Ha ha, được, cạn chén nào.” Long Diệu Tổ cao hứng uống rượu.

“Đúng rồi, Thừa Khoan đâu?”

“Anh cả còn có thể đi đâu đây?” Long Thừa Ưng mở tròng hai mắt, mọi người đều biết, Long Thừa Khoan rất mê đắm mỹ nhân.

“Hừ, không có tiền đồ, suốt ngày chỉ biết xem trọng đàn bà.”

“Đó là niềm vui thú duy nhất của anh cả, cha cũng đừng trách anh ấy.” Cũng vì Thừa Khoan mê đắm mỹ nhân nên mới không cùng ông ta tranh giành quyền lực, chỉ cần cho Thừa Khoan tiền và mỹ nhân là được.

“Thừa Ưng, hãy cố gắng lên, tương lai của Long Vân đều dựa hết vào con.” Giữa hai người con, Long Diêu Tổ cũng đã lựa chọn Thừa Ưng làm người nối nghiệp.

“Yên tâm đi, cha, con sẽ không làm cho cha thất vọng.”

12. Chương 12

Thượng Quan Liệt mệt mỏi đi đến phòng làm việc của Thượng Quan Lãm, hai ngày nay anh đã không ngủ ngon rồi, tất cả đều vì suy nghĩ về tình cảm của anh với Long Duyệt, và còn suy nghĩ biện pháp tốt nhất để giúp cô ấy. Nào ngờ, càng nghĩ lại càng hỗn loạn.

Đến bây giờ anh còn không dám tin là anh đã hôn cô, chắc là lúc đó anh bị ma quỷ ám ảnh.

“Anh cả, tìm em có chuyện gì vậy?” Thượng Quan Liệt vừa đi đến chỗ Quan Lãm vừa nói, khóe mắt thấy Thượng Quan Vân đang mỉm cười ở trên sô pha.

“Anh hai cũng ở đây?”

“Liệt, gần đây bận rộn thế sao, mắt em thâm lại như bị ai đánh ột quyền vậy?” Thượng Quan Vân nhạo báng, anh đại khái cũng đoán được vì sao Thượng Quan Liệt ngủ không ngon.

“Anh hai, đừng có cười, rốt cuộc là tìm em có chuyện gì vậy?” Tâm tình không được tốt hơn nữa lại không ngủ ngon, Thượng Quan Liệt cơ hồ cũng không có nhẫn nại nói chuyện.

“Liệt, để hoàn thành tốt công việc thì thân thể cần khỏe mạnh, anh không hy vọng em mệt như vậy.” Thượng Quan Lãm hơi nhíu lông mày nhìn Thượng Quan Liệt, thân thể cường tráng của em trai thoát nhìn có chút tiêu tụy.

“Em biết, anh cả, không cần lo lắng.” Thượng Quan Liệt đi về phía sô pha, anh thật có chút mệt mỏi.

“Ừ, anh gọi em tới là muốn hỏi em một chút về chuyện của tập đoàn Long Vân.” Thượng Quan Lãm nói rõ mục đích.

Thượng Quan Liệt ngẩn ra. “Ách chuyện này em đang xử lý.” Nói đến việc này, anh chưa nghĩ tới cũng đã có một loạt vấn đề rồi.

“Đó, anh còn tưởng em đã thành công một nửa rồi đấy.” Thượng Quan Lãm mỉm cười, trong mắt thoáng qua một tia thú vị, Thượng Quan Liệt không phát hiện ra, Thượng Quan Vân lại mỉm cười.

“Gi? Em không hiểu anh cả có ý gì?” Anh đã thành công một nửa? Anh còn hoài nghi mình đã làm hỏng việc.

“Em không đọc báo và tin tức sao? Ba ngày nay giá cổ phiếu của tập đoàn Long Vân sụt giảm, trong nội tình nhất định là có vấn đề không bình thường.” Thượng Quan Lãm đưa tờ báo cho anh, trên đó rõ ràng viết, tập đoàn Long Vân vì bị xí nghiệp Đạt Doanh lừa gạt mà gây tổn thất nghiêm trọng làm giá cổ phiếu sụt giảm mạnh, rất nhiều cổ đông vội vã bán cổ phần của mình.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Thượng Quan Liệt nhìn tờ báo, cả người tỉnh lại.

“Chuyện này anh đang muốn hỏi em? Chuyện của tập đoàn Long Vân không phải do em xử lý sao?” Thượng Quan Lãm nhẹ nhõm hỏi lại anh, cho dù anh có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra với tập đoàn Long Vân, nhưng anh cũng không muốn dễ dàng nói cho Thượng Quan Liệt, đây là chuyện do Liệt phụ trách thì phải do chính anh xử lý.

Dĩ nhiên, nếu như Liệt không chuyên tâm, chưa có cách xử lý thì nhất định anh sẽ giúp một tay, nhưng việc này không vội, chuyện này liên quan đến chuyện tình cảm của Liệt nên anh cũng chưa muốn can thiệp.

“Cho em thêm một chút thời gian, em sẽ điều tra ra tin tức.” Thượng Quan Liệt không hề đùn đẩy trách nhiệm, chuyện này ngoài dự liệu của anh, nhưng nhất định anh sẽ điều tra rõ ràng.

“Được rồi, anh sẽ cho em thêm một chút thời gian, nhưng nếu em điều tra ra được tin tức gì thì cũng không được manh động, dù sao nếu như Long Vân sụp đổ thì đối với chúng ta cũng không có gì là xấu cả.” Thượng Quan Lãm nghiêm túc giao phó, anh không quên vì sao Long Vân lại chống lại xí nghiệp Thượng Quan, nhưng anh cũng không muốn hủy diệt tận gốc, tất cả còn phải tùy vào tình hình, đặc biệt chuyện này còn liên quan đến Long Duyệt.

Anh đã nghe Thượng Quan Vân nói qua, Long Duyệt rất quý trọng người nhà, nếu như Liệt thích cô ấy, muốn cùng cô ấy ở chung một chỗ, như vậy thì ân oán giữa bọn họ và Long gia cũng giảm đi không ít.

“Em biết, vậy em đi trước.” Thượng Quan Liệt đứng dậy đi ra ngoài, nghe được chuyện của Long Vân thì đầu anh càng đau, anh nghĩ Long Duyệt cũng vì chuyện này mà rất lo lắng đi. Cô rất quý trọng người nhà của mình, mặc dù bị ức hiếp cũng không hề nói tiếng nào, huống chi là chuyện này liên quan đến sự sống còn của Long Vân.

Nhưng chuyện còn có trước có sau, thông thả và cấp bách, anh trước tiên nên đi xử lý công chuyện.

Sau khi Thượng Quan Liệt đi ra, Thượng Quan Vân và Thượng Quan Lãm trao đổi qua ánh mắt, Thượng Quan Vân mỉm cười rời phòng làm việc, đã đến thời điểm anh ra tay rồi, ai bảo Liệt lộ ra bộ dạng khốn khổ vì tình.

“Liệt, đợi đã, anh còn có chuyện muốn nói với em.” Thượng Quan Vân ngăn Thượng Quan Liệt ở trước thang máy.

“Anh hai, còn có việc gì?”

“Anh mời em đi uống ly cà phê, xem tinh thần của em kém như vậy.”

Uống cà phê? Thượng Quan Liệt nhìn Thượng Quan Vân một cái, bây giờ là giờ làm việc, tại sao anh hai lại đột nhiên muốn mời mình? Chẳng lẽ lại có bấy gì đây.

“Ánh mắt này có ý gì, anh muốn mời em đi uống ly cà phê, như thế làm em nghi ngờ à, anh nhớ là từ trước đến nay anh rất hào phóng.” Thượng Quan Vân đẩy Thượng Quan Liệt vào thang máy, thuận tay nhấn nút tầng một.

“Được rồi.” Dù sao bình đến thì tương đỗ, nước tới thì đất chặn, hay là quả thật chỉ đơn thuần là đi uống cà phê.

Thượng Quan Vân và Thượng Quan Liệt đi đến quán cà phê gần xí nghiệp Thượng Quan.

“Anh hai, có chuyện gì cứ nói đi.” Uống một ngụm lớn cà phê đá, Thượng Quan Liệt trực tiếp hỏi.

“Anh muốn biết nguyên nhân làm cho em mệt mỏi.” Nếu anh đã hỏi thẳng, Thượng Quan Vân cũng không quanh co lòng vòng.

“Này.....” Thượng Quan Liệt chần chờ, nếu nói ra rất có thể sẽ bị nhạo báng, nhưng anh hai từ trước tới giờ đối với phụ nữ đều có biện pháp tốt, có lẽ sẽ có ý tốt giúp anh.

“Là chuyện có liên quan đến Long Duyệt?”

Thượng Quan Liệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Vân, anh thật không nên coi thường sự nhạy cảm của anh hai, nếu anh không nói ra thì anh hai cũng đoán được, vậy tốt hơn hết là nên nói ra.

Vì vậy Thượng Quan Liệt đem tất cả những chuyện lần trước gặp Long Duyệt kể ra cặn kẽ.

“... .. Em không biết tại sao cô ấy lại thương tâm như thế, cũng không biết tại sao mình lại hành động như vậy, nhưng chuyện đó đã xảy ra rồi.”

Thượng Quan Quân nghe qua lời kể của anh, thật ra thì chuyện này đối với anh rất đơn giản, chẳng qua là muốn xem Liệt có muốn thừa nhận tình cảm của mình hay không mà thôi.

“Em thích cô ấy sao?” Thượng Quan Quân gọn gàng dứt khoát hỏi, làm cho Thượng Quan Liệt giật mình.

“Anh hai, anh cũng biết em không muốn nói về chuyện tình cảm.” Anh không phải không nghĩ tới khả năng này, nhưng anh đã quyết tâm tránh xa chuyện yêu đương, anh không muốn làm cho phụ nữ trở thành nỗi phiền toái của cả đời mình.

“Đây không phải là vấn đề, em có muốn tiếp tục chuyện tình cảm này hay không em có thể tự mình quyết định, anh chỉ muốn biết em có phải động lòng với cô ấy.”

Động lòng?

Từ này rất lâu đã không xuất hiện trong từ điển của anh, đây có thể coi là giải thích hợp lý nhất.

Nếu như không phải là động lòng thì anh sẽ không vì tình cảnh của cô mà lo lắng, vì thấy nước mắt của cô mà đau lòng, vì chuyện này mà ăn không ngon ngủ không yên sao?

Nếu như không phải là động lòng, anh anh sẽ không làm ra hành động khó kìm lòng mình như vậy.

Thật sự là động lòng sao? Anh cho là mình sẽ không còn một ngày như thế.

“Hoặc, giả dụ như em chẳng qua chỉ là đồng cảm với cô ấy đi, vì hoàn cảnh của cô ấy làm cho người khác thấy thật đáng thương.” Thượng Quan Vân biết là Thượng Quan Liệt đang băn khoăn, anh sẽ giúp nó nhanh chóng nhận ra.

“Không phải là đồng cảm.” Thượng Quan Liệt nhanh chóng phủ nhận, nếu như chỉ là đồng cảm, thì anh sẽ không cảm thấy phức tạp như vậy.

“Rất khó nói nhé, ai cũng biết em có tính thương người, em thật ra cũng không phân biệt được là động lòng hay đồng cảm sao?”

“Anh hai, anh chờ xem thường người khác, em tất nhiên là biết được cảm giác của mình.”

“Vậy em đối với Long Duyệt là động lòng hay đồng cảm đây?”

“Đương nhiên là động lòng rồi.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng làm Thượng Quan Liệt chết lặng, Thượng Quan Vân lại mỉm cười.

“Anh hai, anh cố ý để em nói ra.” Thượng Quan Liệt nhìn anh chằm chằm.

“Đừng nói thế, anh chỉ là giúp em đối diện với tình cảm thật của mình.” Đây là điều quan trọng, một người có thể đối diện trực tiếp với tình cảm của mình thì mới có thể chân thành với người khác.

“Hừ, em thấy như là anh chỉ muốn xem kịch vui.” Mặc dù anh biết Thượng Quan Vân nói có lý, nhưng chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi, chứ mục đích thật là hừ hừ, còn không phải là làm cho thiên hạ bết loạn.

“Đây chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi.” Thượng Quan Vân nuốt xuống một ngụm cà phê, trông mắt đen đầy thú vị.

“Hừ, nếu không có gì thì em đi về đây.” Coi như biết mình đối với cô ấy có tình cảm, anh cũng chưa biết tính toán làm sao, qua những kinh nghiệm lần trước anh vẫn không muốn manh động, nhưng anh cũng không muốn chuyện này dây dưa quá lâu, dù sao anh cũng phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết tốt chuyện này.

Anh từ trước đến giờ là người theo phái hành động, chuyện nào có thể giải quyết luôn thì anh sẽ giải quyết chứ không chờ đến đúng giờ rồi mới làm.

“Vậy được rồi, anh không can thiệp, chuyện của em em muốn làm gì thì làm, anh chỉ hi vọng em thành thật với tình cảm của mình, còn có, đừng làm ỉn hối hận.” Thượng Quan Vân gật đầu, anh vẫn như cũ, những chuyện Liệt muốn làm thì không ai có thể can thiệp được.

“Đây là kinh nghiệm của anh sao?” Thượng Quan Liệt nhướn mày, nhớ lại chuyện tình của Thượng Quan Vân.

“Cứ cho là như vậy đi.” Thượng Quan Vân mỉm cười “Nào đi về công ty làm việc thôi.”

Kết thúc ngày thi cuối cùng, Long Duyệt về nhà, tiếp tục làm công việc hàng ngày – nấu cơm, quét dọn, cho đến đêm khuya mới trở về phòng của mình.

Mấy ngày nay vì cổ phiếu của tập đoàn Long Vân giảm giá, Long Diệu Thiên không có thời gian rảnh rỗi để ý đến việc của cô, cũng không sai người đi giám sát cô, lệnh cấm vận như thế cũng được dỡ bỏ.

Mẹ lớn và chị gái cả ngày cũng ưu tư lo lắng, xem ra sự việc lần này rất khó để giải quyết tốt đẹp, hết lần này tới lần khác cô cũng không giúp được cái gì, mặc dù cô cũng từng đến công ty làm việc nhưng chỉ là chân sai vặt nên cô cũng không hiểu về việc buôn bán kinh doanh.

Hơn nữa, ngoài chuyện này ra, trong lòng cô cũng chỉ nhớ tới Thượng Quan Liệt, hình ảnh của anh luôn hiện hữu trong tâm trí cô, cố gắng gạt đi mà vẫn không được.

Ngày đó cô đột nhiên chạy đi, cũng không biết trong lòng anh nghĩ gì, có phải là trách cô hay không?

Lúc ấy tâm trạng của cô quá hỗn loạn, không có cách nào để đối mặt với anh, sau khi lấy lại lý trí, trở về Long gia cô cũng cảm thấy mình quá hồ đồ, không nên phản ứng kịch liệt như thế.

Nhưng cô cũng không có dũng khí chủ động tìm anh, cô nhớ rõ sắc mặt trắng bệch của anh, anh còn nói xin lỗi, nghĩ đến càng cảm thấy chua xót.

Cô không muốn anh cảm thấy hối hận, cũng không muốn anh cảm thấy có lỗi với cô.

Nói không chừng có lẽ anh cũng không muốn gặp lại cô, nếu không ba ngày nay sao lại không có tin tức gì của anh.

Cô vừa mong đợi mấy ngày tới trường, lại vừa sợ mấy ngày đó, không biết anh có đột nhiên xuất hiện trước mặt cô nữa hay không.

Tâm trạng thấp thỏm như thế làm cho cô ăn không ngon ngủ không yên, thiếu chút nữa cũng không qua được kỳ thi này. Chẳng qua là.... cô cảm thấy có chút thất vọng.

Anh không xuất hiện cũng đúng thôi, cô là một người bình thường, vốn không thể với cao như anh được, là ông trời cho cô cơ hội, để cô có may mắn gặp anh, mà may mắn thì sẽ nhanh biến mất, bây giờ cô không nên vọng tưởng nữa.

Cô sờ nhẹ lên môi của mình, nhưng Tại sao cô vẫn không thể dứt được?

Mỗi khi nhìn thấy đôi môi của mình, cô không tự chủ lại nhớ tới nụ hôn ngày đó, mặc dù đây có thể là anh ở tình thế cấp bách, hành động bất đắc dĩ để ngăn cô dừng khóc, nhưng cô vẫn nhìn không được luôn luôn nhớ tới.

Đây chính là nụ hôn đầu của cô.....

13. Chương 13

Cứ như vậy lòng cô xao xuyến, nhịp tim cô lại đập nhanh không dứt.

Anh tựa như ánh mặt trời ấm áp, sưởi ấm cho cô, trong lòng cô vốn lạnh như băng nhưng anh đã chiếu vào một tia sáng, để cho cô có thể hi vọng giữa những đau khổ, cảm nhận được sự cưng chiều.....

Đây là hạnh phúc và cô cũng muốn có nó.

Cô còn nhớ rõ, ngày đó cô còn hoài nghi nguyên nhân anh quan tâm đến cô như vậy là do Tử Bình nhờ cậy, cho nên cô không thể đau khổ, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ thì đây là điều không thể.

Không phải là Tử Bình không thể nhờ anh giúp, mà không phải là bọn họ đang tìm hiểu, cô biết anh thật sự coi cô là bạn bè cho nên mới quan tâm tới cô như vậy, cố gắng làm cho cô vui vẻ, vì cô giải quyết mọi phiền não.

Coi như là Tử Bình nhờ cậy anh, cô cũng không nên hoài nghi lòng tốt của anh đối với cô, sẽ không ai nguyện ý vì một người xa lạ tốn nhiều thời gian như vậy, cô tin tưởng anh thật sự coi cô là bạn, thật sự muốn giúp cô.

Suy nghĩ như thế, trong lòng cô không khỏi dấy lên cảm xúc áy náy, nếu như có thể thì cô hi vọng có thể nói lời xin lỗi với anh, nhưng liệu còn có cơ hội sao?

Nhìn ánh trăng sáng, cô cầu mong anh có thể hiểu được tâm ý của mình.

Yên lặng nửa ngày, cô lại không khỏi bật cười vì sự ngu dốt của mình, nếu làm như thế mà có thể đạt được mục đích thì con người cần gì phải sử dụng ngôn ngữ nữa đây.

Tiếng nhạc du dương quen thuộc vang lên, cô ngẩn người ra một chút, mới nhớ là hôm nay mình quên tắt điện thoại di động, đã hơn mười một giờ khuya rồi, ai lại tìm cô muộn thế này đây?

Cầm điện thoại di động lên, chưa kịp nhìn là ai gọi, cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhanh chóng nghe điện thoại, mặc dù tiếng chuông cô để không lớn, nhưng đã nửa đêm rồi, cô sợ ảnh hưởng tới người khác.

“A lô.” Cô tự nhiên hạ thấp giọng.

“Ách, xin lỗi, đánh thức cô sao?” Anh chẳng qua là muốn gọi điện một chút, vốn nghĩ rằng điện thoại cô sẽ tắt máy, không ngờ là điện thoại lại thông, như vậy cũng tốt, anh liền trực tiếp hẹn gặp cô.

Nghe được thanh âm, Long Duyệt hơi bất ngờ, là Thượng Quan Liệt.

“Tam ca, tôi tôi chưa ngủ.” Cô hít thở sâu một hơi sau đó mới trả lời.

Tại sao lại là anh, cô đang nằm mộng sao?

“Trễ như thế còn chưa ngủ, đang làm gì thế?” Thượng Quan Liệt theo trực giác hỏi ra, không phát hiện là mình khê nhíu mày, nói ra những lời quan tâm đến cô như vậy.

“Ách.... ..” Muốn cô trả lời thế nào, cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

“Cô ngủ sớm một chút đi, biết không, mọi người nếu đi ngủ lúc mười một giờ, như thế thì mới có thể khỏe mạnh.” Cô đã gầy yếu như thế lại còn không chăm sóc mình thật tốt, thật là để cho anh phải suy nghĩ, liền không nhịn được muốn nói một vài lời.

“Tôi biết.” Cô ghen ngào, nghe được lời anh quan tâm như vậy trong lòng thật ấm áp.

“Sao vậy?” Thanh âm của cô nghe tựa hồ có chút kì quái.

“Không có gì, Tam ca, tôi..... tôi có lời muốn nói với anh.” Quyết định, nếu anh đã chủ động gọi điện thoại tìm cô như thế, cô dĩ nhiên cũng lên lấy dũng khí để nói lời xin lỗi với anh.

“Ừ, cô muốn nói gì?” Thượng Quan Liệt thật tò mò, cô vậy mà lại chủ động có lời muốn nói với anh, đây không phải là lúc cô bày tỏ lòng mình với anh sao?

“Tôi.....tôi muốn trực tiếp nói với anh.” Lời nói ra khỏi miệng, cô chủ động hẹn anh, mặc dù mặt đỏ như gấc, nhưng cô cũng lấy hết dũng khí để nói ra.

“Tốt, tôi cũng có chút việc muốn nói với cô.” Thượng Quan Liệt ánh mắt lấp lánh, suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng anh cũng đưa ra quyết định.

“Gì?” Anh, anh , anh muốn cùng cô nói chuyện gì?

“Vậy ngày mai cô có rảnh không? Có tiết học ở trường không?”

“Trường học.... .. trường học thì không, đã kết thúc thi cuối kì rồi.” Cô khẩn trương, anh muốn cùng cô nói chuyện gì đây?

“Tốt lắm, trưa mai chúng ta ăn cơm cùng nhau đi.” Nghĩ tới chuyện phiên lòng sắp được giải quyết, tâm trạng Thượng Quan Liệt tốt hơn rất nhiều.

“...Được.” Gần đây người trong nhà đang bận rộn chuyện của công ty, việc chú ý đến cô cũng giảm đi rất nhiều, cô đi ra ngoài cũng không làm sao cả, hơn nữa cô cũng chưa nói cho bọn họ biết là cô đã được nghỉ hè.

“Vậy ngày mai, mười hai giờ hai mươi tôi sẽ đi đón cô, cô ở chỗ nào chờ tôi?” Thượng Quan Liệt nhớ tới vì anh mà cô bị người nhà trách phạt cho nên anh không nên trực tiếp đến Long gia.

“Không cần, tôi, tôi tự mình đi, chúng ta cứ hẹn địa điểm là được rồi.”

“Ừ, cũng được, chúng ta hẹn ở nhà hàng Tinh Vân đi, cô biết chỗ đó chứ?”

“Tôi biết.” Sẽ phải gặp mặt sao? Cô thật không dám tin tưởng, cô vẫn có thể gặp anh, anh lại vẫn muốn tìm cô, muốn quan tâm cô.

Chẳng lẽ lại do ông trời ban thưởng làm cho vận may của cô kéo dài hơn một chút sao?

“Ừ, vậy ngủ sớm một chút đi, ngày mai gặp.” Nói xong những điều nên nói, Thượng Quan Liệt liền muốn cúp điện thoại.

“Đợi đã, Tam ca.” Cô không nghĩ gì bật thốt lên, chẳng qua là không muốn nói lời tạm biệt dễ dàng như thế, thật vất vả mới có thể nghe được thanh âm của anh.

“Có việc gì vậy?” Thượng Quan Liệt không nhận được, nhưng anh nhìn đồng hồ, vẫn là cô nên lên giường đi ngủ đi thôi.

“Ách, tôi.... ..” Gọi anh lại, cô mới phát hiện ra là không biết nên nói gì với anh, càng đỏ mặt, cô sao lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy?

“Sao thế?” Thượng Quan Liệt quan tâm hỏi, thanh âm của cô có vẻ gấp gáp hơn.

Long Duyệt đi ra mở cửa sổ, muốn cho gió nhẹ thổi tan không khí ngai ngùng, thuận tiện làm cho đầu óc thanh tỉnh một chút để tìm ra đề tài nói chuyện.

Ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời đầy sao lấp lánh, tối nay trời không mây, bầu trời một màu chàm, hơn nữa hôm nay gần ngày rằm nên trăng cũng tròn hơn.

Vừa nghĩ thế, “Tam ca, anh có thấy được trăng hôm nay rất sáng không?”

“Trăng sáng?” Thượng Quan Liệt buồn bực. Nhưng anh vẫn đi về phía cửa sổ mở ra, “Có nhìn thấy, trăng sáng thế nào?”

“Hôm nay trăng rất là đẹp.”

“Ừ.” Rất sáng nhưng anh không có cảm giác nhiều, đại khái là không có tâm trạng để ngắm trăng. Từ trước đến giờ anh chỉ thích mặt trời.

“Nếu như không có ánh đèn, nói vậy trăng lại càng đẹp hơn.” Cô nói lên cảm nghĩ của mình.

“Sao lại nói lời ngốc thế, đèn điện là do con người phát minh ra, nếu không có đèn thì sẽ rất nhiều chuyện sẽ không làm được.”

“Ừ, tôi chỉ nói thế thôi, nhìn trăng hôm nay đẹp như thế, không ngăn được suy nghĩ này, có lẽ là tôi bị trăng sáng đầu độc.” Cô dĩ nhiên hiểu đèn điện rất quan trọng, làm cho con người bớt sợ hãi đêm tối hơn.

Lời của cô làm cho Quan Liệt nhìn thẳng vào ánh trăng, càng nhìn kỹ càng thấy trăng tối nay thật đẹp, ngay cả anh cũng không nhận được nhìn lâu một chút, chẳng lẽ ngay cả anh cũng bị đầu độc sao?

“Ừ, khuya rồi, nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Anh lắc lắc đầu, thu hồi ánh mắt, nên ngủ thôi.

“Ừ, Tam ca ngủ ngon.” Lưu luyến không muốn nói tạm biệt, nhưng cô cũng không dám làm phiền anh nữa.

Thỏa mãn nhìn trăng sáng trên trời, nụ cười của cô ngày càng tươi hơn.

Hôm nay anh và cô cùng nhau ngắm trăng đó. Mặc dù là ở hai nơi, nhưng cùng một thời điểm cũng làm cho cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Đóng cửa sổ lại, mỉm cười bước vào mộng đẹp, cô nhất định, nhất định sẽ không quên tối nay.

“Xin lỗi, chờ lâu chưa?” Thượng Quan Liệt vừa đi đến gần nhà hàng Tinh Vân đã nhìn thấy Long Duyệt đứng ở cửa.

“Không lâu, tôi cũng vừa mới tới.” Long Duyệt xẩu hổ, nhìn anh mỉm cười, anh thoạt nhìn còn tỏa ra sức quyến rũ tứ phía, đặc biệt là khi anh đeo kính râm, luôn là một loại nguy hiểm nhưng lại hấp dẫn người khác, nhưng thật may là cô cũng không quá lúng túng.

“Chúng ta đi vào thôi.” Thượng Quan Liệt lấy kính râm xuống, đi thẳng vào trong nhà hàng.

Phục vụ dẫn hai người tới một góc yên tĩnh, nhìn ra khu bồn hoa trước nhà hàng, bên phải có ánh mặt trời chiếu nghiêng, làm cho vị trí này có đầy đủ ánh sáng nhưng cũng không quá chói mắt.

Thượng Quan Liệt và Long Duyệt chia ra ngồi xuống, bởi vì cái bàn này chỉ có ba chỗ ngồi cho nên Thượng Quan Liệt lựa chọn vị trí ngồi bên cạnh cô để không chắn ánh sáng.

“Muốn ăn gì thì cứ gọi, cô bây giờ gầy quá, phải ăn nhiều một chút.” Thượng Quan Liệt cầm thực đơn lên nói với cô.

Vừa mới liếc nhìn cô một cái, thấy cô có vẻ không tự nhiên, thật không biết cô ấy thường ăn những gì.

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng hưởng ứng, biết là anh đang quan tâm cô.

Gọi món xong, đồ ăn sẽ đưa lên sau, mà hai người đều ngầm đồng ý là ăn cơm xong sẽ nói chuyện nên khoảng thời gian ngắn này cũng không ai nói gì.

Trong chốc lát, Thượng Quan Liệt đã ăn xong bữa cơm, anh vốn là người ăn nhanh, so với Long Duyệt thì phải là ăn cực nhanh.

Anh nhướng mày nhìn cô ăn một chút, cảm giác thấy ngay cả nhét kê răng cũng không đủ vì vậy anh lại gọi phục vụ mang thêm chút điểm tâm, quyết định tốt nhất là nên nuôi cô béo lên.

“Chờ một chút nữa đồ ăn mang lên, cô hãy ăn hết nhé.” Gọi món xong anh nói với cô.

“Khụ, khụ, cái gì?” Cô kinh ngạc trợn mắt, cô tưởng đó là những thứ anh muốn ăn, gọi nhiều như thế cô làm sao mà ăn hết được?

“Cô không nghe nhầm, cô rất gầy, cũng phải ăn nhiều một chút.”

“Nhưng là....”

“Không có nhưng là, chưa ăn hết thì không được về.” Thượng Quan Liệt cố chấp nói, việc anh đã quyết thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Cô nhìn anh một cách kì cục, sao lại có người như thế? Cô thật sự không ăn hết nhiều như vậy.

Tuy nghĩ như thế, nhưng nhìn thấy nét mặt cương quyết của anh, trong lòng cô rất mâu thuẫn lại có cảm giác được một tia ngọt ngào.

“Đừng nhìn tôi, mau ăn đi.” Thượng Quan Liệt thúc giục cô ăn nhanh hơn, nếu cô ăn với tốc độ như vậy thì còn lâu mới xong được bữa cơm này.

Long Duyệt không có ý kiến gì, cúi đầu cố gắng ăn, nếu cô phải ăn nhiều đồ như vậy, thì tốt nhất là nên ăn nhanh hơn.

Thượng Quan Liệt thừa dịp cô ăn cơm, nghĩ tới cách để nói ra điều muốn nói.

Ngày đó anh và Vân sau khi nói về suy nghĩ của mình, anh thừa nhận là anh có cảm tình với cô, mặc dù là cảm giác ban đầu không phải là thế, nhưng anh cũng không muốn chọn cách trốn tránh, đây không phải là tác phong của anh, thói quen của anh là phải giải quyết vấn đề chứ không để buồn bực ở trong lòng.

Hơn nữa Vân đã nói một câu giúp anh tỉnh ngộ, anh cũng không muốn sau này phải hối hận.

Cũng đúng, nếu không thử thì làm sao biết được kết quả sẽ như thế nào.

Mặc dù đã có kinh nghiệm yêu đương, tình yêu của anh luôn tan vỡ, nhưng cũng không thể phủ nhận, anh đã từng trải qua những thời khắc vui vẻ, hơn nữa anh quen biết với những người không hợp, nên tình yêu không thành, anh hi vọng lần này, kết quả sẽ tốt đẹp hơn.

Quan trọng nhất là, anh không muốn sau này về già vì những chuyện này mà hối hận, ngay cả bước đầu tiên cũng chưa thử qua cho nên anh ỉn thêm một cơ hội nữa.

Sau khi quyết định hành động, anh trước sau vẫn quyết tâm vì vậy anh hẹn Long Duyệt ra ngoài chính là muốn nói cho cô biết suy nghĩ của anh.

Anh cũng không loại trừ khả năng mình sẽ bị từ chối, nếu bị từ chối anh cũng không thấy hổ thẹn vì mình đã nói ra.

“Tiểu Duyệt.” Thượng Quan Liệt đột nhiên chăm chú nhìn cô, nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

Cô giật mình.

“Tam.... Tam ca?” Cô nuốt xuống đồ ăn trong miệng, anh không phải đang suy nghĩ chuyện gì sao? Vừa mới nhìn thấy bộ dạng anh chăm chú suy nghĩ, tự nhiên nhìn cô chằm chằm, hơn nữa ánh mắt này làm cô không chống đỡ được.

“Anh có cảm tình với em.”

14. Chương 14

“Chú nói cái gì?” Long Diệu Thiên kinh hãi nói to.

Vì lần này cổ phiếu của Long Vân giảm giá, Long Vân triển khai họp đại hội cổ đông, Long Diệu Thiên triệu tập mọi người lại để nghị biện pháp giải quyết, để Long Vân chóng vượt qua cơn khủng hoảng này, cũng không biết thế nào, không hề nghĩ đến lão sẽ bị buộc từ chức, hơn nữa người kéo lão xuống lại là em trai thân yêu của lão.

“Anh cả, vị trí tổng giám đốc anh ngồi cũng đủ lâu rồi, nên sớm thay đổi người một chút, như thế Long Vân mới có thể phát triển được.” Long Diệu Tổ miệng cười gằn, ngày lão mong chờ cuối cùng cũng đã tới.

“Diệu Tổ, chú.” Long Diệu Thiên chỉ vào em trai, giận đến không thốt ra lời, đột nhiên một cơn đau chiếm lấy ngực lão, hô hấp của lão trở nên khó khăn.

“Cha, cha làm sao vậy?” Long Thừa Đạt vì quá mức kinh ngạc với chuyện đang diễn ra, vẫn chưa lấy lại được tinh thần cho đến khi nhìn thấy Long Diệu Thiên ngã xuống, ông mới vội vàng bình thường trở lại.

“Bệnh tim của anh tái phát, mau lấy thuốc đi, có khi thuốc ở ngay trên người anh ấy đấy.” Long Diệu Tổ vẫn còn tốt nói cho biết, trong lòng lão vẫn còn một chút kính trọng dành cho Long Diệu Thiên.

Long Diệu Tổ cũng không hi vọng nhìn thấy cái chết của Long Diệu Thiên, lão còn phải bắt Long Diệu Thiên nhìn lão ngồi lên vị trí tổng giám đốc.

Long Thừa Đạt không có nghi ngờ gì, vội vàng tìm thuốc, tìm một lúc trên người Long Diệu Thiên rốt cuộc cũng tìm được, ông vội vàng lấy ra để cho Long Diệu Thiên uống.

Mọi người thấy sắc mặt của Long Diệu Thiên dần dần hồng hào trở lại mới yên lòng, bọn họ cũng không muốn xảy ra sự chết chóc.

“Tôi đã gọi xe cứu thương, anh cả, anh nên đến bệnh viện để kiểm tra đi.” Long Diệu Tổ đi đến gần lão nói.

“Hừ, không cần.... Không cần chú làm bộ tốt bụng.” Long Diệu Thiên thở hắt hắt nói, sau khi uống thuốc vào lão cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Chú hai, chú đừng kích thích cha cháu nữa.” Long Thừa Đạt đứng ở phía trước Long Diệu Thiên che chở.

“Chú là quan tâm ông ấy chứ có phải hại ông ấy đâu?” Long Diệu Tổ giả bộ không vui kêu lên, bên mép không che giấu được nụ cười.

“Thừa Đạt, không cần để ý đến loại người này, chúng ta đi.” Long Diệu Thiên vịn vào cánh tay Long Thừa Đạt đứng lên, tình thế trước mắt rất bất lợi đối với lão, lão phải trở về để suy nghĩ lại cho kỹ.

“Cha, nhưng là” Bọn họ cứ như thế buông tay Long Vân sao? Việc này làm ọi người rất không cam lòng, họ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

“Đừng nhưng nhị gì nữa, chuyện phát sinh hôm nay con cũng phải chịu một phần trách nhiệm.” Long Diệu Thiên tức giận nói, nếu như không phải do Long Thừa Đạt không sáng suốt kí cái hợp đồng kia thì bọn họ cũng sẽ không mắc bẫy của Long Diệu Tổ.

Long Thừa Đạt nghe thế cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn chăm chăm cha con Long Diệu Tổ.

“A, anh cả, anh đi thông thả, thứ lỗi em không tiễn.” Long Diệu Tổ dương dương tự đắc nói.

“Hừ.” Long Diệu Thiên bước nhanh ra khỏi phòng họp, cứ để cho nó tạm thời đắc ý, lão nhất định sẽ nghĩ biện pháp để lấy lại tất cả.

“Tốt lắm, các vị, hôm nay cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, tôi tuyệt đối sẽ làm cho Long Vân phát triển hơn, tuyệt đối không làm cho lợi ích của các vị suy giảm.” Long Diệu Tổ ngồi lên vị trí chủ tọa, nói với tất cả mọi người trong phòng.

Cuộc họp cổ đông lần này là do Long Diệu Tổ đề ra, chính là lão muốn ép Long Diệu Thiên từ chức.

Chính vì giá cổ phiếu của Long Vân chạm đáy nên Long Diệu Tổ mới nhân cơ hội này thu mua hết, trước khi khai mạc cuộc họp hội đồng cổ đông lần này, lão đã nắm trong tay ba mươi phần trăm cổ phần, hơn nữa tâm phúc của lão cũng nắm giữ cổ phần, vừa đúng vượt qua năm mươi phần trăm, cho nên lão nắm chắc phần thắng.

Tổng số phần trăm cổ phiếu của Long Diệu Thiên và Long Thừa Đạt cũng không vượt quá hai mươi phần trăm, nếu như có người khác ủng hộ, tuyệt đối cũng không thể vượt qua lão nhưng cũng có điểm làm cho lão nghi ngờ. Đó chính là tại thời điểm thu mua cổ phiếu của tập đoàn Long Vân lão phát hiện ra cũng có người đang thu mua cổ phiếu, người này rất có thể có hai mươi phần trăm cổ phần, lão vốn nghĩ là tại hội đồng cổ đông hôm nay thì người đó sẽ xuất hiện nhưng vẫn không hề thấy người.

Cũng được , dù sao coi như Long Diệu Thiên có thêm hai mươi phần trăm cổ phần kia thì vẫn kém lão, như thế vẫn phải nhường lại vị trí tổng giám đốc cho lão.

Ha ha ha, ngày mai nhà báo sẽ công bố lão chính là chủ nhân danh chính ngôn thuận của tập đoàn Long Vân.

Hiện tại chuyện thiết yếu cần làm là thông báo cho đồng bọn của lão bắt đầu tăng giá cổ phiếu Long Vân, lão muốn ọi người biết, Long Vân vào tay lão sẽ phát triển tốt hơn.

Cái Cái gì?

Long Duyệt trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, cô vừa mới nghe thấy gì?

Anh nói, anh.... .. có tình cảm với cô.

Chuyện này là thật sao?

Cô theo bản năng vươn tay, dùng sức nắm lấy gò má mình mà véo.

“Thật là đau.” Đau như thế, thì đó không phải là mơ rồi, anh thật sự nói những lời này?

“Em làm gì thế?” Thượng Quan Liệt buồn cười nhìn hành động ngây ngô của cô, thấy cô véo má kêu đau.... .. Lời của anh nói chẳng lẽ làm người ta kinh ngạc thế sao?

Long Duyệt ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười của anh lúc này mới chợt hiểu ra thì ra là anh đang nói đùa, hại cho cô tưởng là Anh tuyệt đối không hiểu, tim của cô vừa rồi đập thật là nhanh, cô bỗng nhiên cảm thấy rất giận anh.

“Em..... Tam ca, anh..... anh vừa mới nói đùa gì thế, muốn đùa giỡn em thì cũng không nên đùa như thế chứ.” Long Duyệt nhìn anh nói nhanh với thần sắc nghiêm nghị.

“Ai bảo là anh đang nói đùa?” Thượng Quan Liệt nheo mắt lại, cô gái này dám coi nhẹ tâm ý của anh.

“Ách, không không phải sao?” Sao lại thế? Long Duyệt kinh hoàng nhìn anh, ánh mắt của anh thật dọa người, dường như cô đã đắc tội gì với anh.

“Dĩ nhiên không phải, anh không phải là loại người đó, nếu em không muốn tiếp nhận thì cứ nói thẳng, anh không thích miễn cưỡng người khác, lại càng không muốn bị người khác hiểu lầm.” Thượng Quan Liệt tức giận nói, không nghĩ rằng lần này cố lấy dũng khí theo đuổi tình yêu mà cũng thất bại.

Xem ra anh đối với tình yêu không có duyên, anh thật ngu xuẩn mới có thể tin tưởng lần này có thể phát triển, không nghĩ rằng ngay cả bắt đầu cũng không có, tâm ý của anh cũng bị vứt bỏ như đồ cũ.

Hách, nhìn mặt mày anh tím giận, Long Duyệt luống cuống, cô chưa từng thấy anh tức giận như vậy, cô không phải cố ý làm cho anh giận cũng không phải là cố ý hiểu lầm anh.

Chẳng qua là cô cảm thấy rất khó tin, anh làm sao có thể thích cô – một người bình thường, làm sao có thể chứ? Nhưng khi thấy anh tức giận như vậy, giống như anh không phải đang nói đùa. Cái đó chẳng lẽ anh thật sự có tình cảm với cô?

Thượng Quan Liệt thấy tay chân cô luống cuống lại càng tức giận, nhưng là anh giận chính mình, không ngờ tới chuyện bị cự tuyệt lại khó chịu như vậy, nhưng anh cũng không nên trách cô bởi chuyện tình cảm là chuyện con người phải tự nguyện, nếu miễn cưỡng thì cũng chẳng vui vẻ gì.

Anh quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn làm cho cô nhìn thấy ánh mắt tiếc nuối của anh. Cùng lắm chỉ là bị cự tuyệt mà thôi, cũng không phải chuyện gì to lớn cả, trong thiên hạ thì người thất tình nhiều như vậy cũng không phải chỉ có mình anh, chỉ cần cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường.

Long Duyệt thật kinh ngạc, trong lòng cô rất mừng, cảm giác này len lỏi vào mọi ngóc ngách trong người cô, cô không khỏi cảm thấy bồi ngùi, hốc mắt bỗng phấp phồng.

Cô nhìn anh tức giận quay đầu, biết là anh hiểu nhầm tâm ý của cô, cô lấy dũng khí nắm lấy tay anh, nắm thật chắc, hi vọng từ nay hai người có thể liên lạc, sau này sẽ được ở chung một chỗ.

Thượng Quan Liệt bực mình quay đầu lại, cô còn kéo tay anh làm cái gì?

Vừa quay đầu lại, thấy cô đang thâm tình nhìn anh chăm chú, ánh mắt long lanh nhìn thẳng anh, thoáng chốc níu chặt lấy tim anh, anh quên hết tức giận vừa rồi, quên hết những suy nghĩ quanh quẩn trong đầu, nâng cằm cô lên và hôn lên môi cô.

Lần này Long Duyệt nhẹ nhàng nhắm mắt, không cự tuyệt, cô cũng không muốn cự tuyệt.

Anh đầu tiên hôn nhẹ là để thử dò xét, trêu đùa, sau đó đưa lưỡi thăm dò khóe môi của cô, thừa dịp cô thở khê chuyển thành hôn sâu.

Thật say lòng người.

Đầu óc cô gần như trống rỗng, chỉ cảm thấy lực của đôi môi anh, đầu lưỡi đầy mị hoặc.

Anh rất cố gắng kiềm chế, kiềm chế đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, không dám dời tay khỏi đó, mặc dù cảm giác dục vọng trong người sôi sục nhưng anh vẫn rất cố gắng duy trì tư thế đó, khi cảm thấy hô hấp khó khăn hơn anh mới chịu lùi ra.

Dựa trán vào trán cô, anh chờ cho hô hấp của mình bình thường trở lại, dục vọng biến mất dần, không dám thở quá mạnh, sợ không kiềm chế được khi ngửi thấy mùi thơm của cô.

Cô vẫn thở nhẹ, vẫn nhắm mắt như cũ, không dám mở mắt ra.

Mặc dù anh nói anh có tình cảm với cô nhưng cô vẫn có một chút sợ hãi, sợ sau khi mở mắt sẽ thấy vẻ mặt hối hận của anh.

Thượng Quan Liệt sau khi bình tĩnh lại mới khàn khàn nói, “Anh xin lỗi.....” Anh còn chưa nói xong đã thấy nước mắt của cô rơi trên tay mình.

Anh nhất thời kinh ngạc, chẳng lẽ cô thật sự không thích anh?

Long Duyệt không nghĩ tới là những lo lắng trong lòng lại trở thành sự thật, cô nghĩ lần này cũng như lần trước, nước mắt cô lại càng không khống chế được tiếp tục rơi xuống.

Anh lại nói xin lỗi, điều này có nghĩa là gì? Anh lại hối hận phải không? Nếu thế thì tại sao anh lại hôn cô?

Cô không muốn nghĩ rằng anh là Đổng Đồ Tử*, không tin rằng anh làm những việc này để khinh bạc cô, vậy rốt cuộc là vì cái gì, cô không hiểu, thật sự không hiểu.

*Theo ghi chép trong “Đổng Đồ Tử háo sắc phú”, Đổng Đồ Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đổng Đồ Tử ai háo sắc hơn? Trước hết, Tống Ngọc trình bày, mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm. Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lòng mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt 3 năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đổng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đổng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đổng Đồ Tử thích ngay, vì thế hắn ta háo sắc hơn thần. Thực ra, nhìn từ góc độ người đời nay, Đổng Đồ Tử không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phạm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đổng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đổng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.

Cô chỉ biết là một câu nói của anh đã mang cô từ thiên đường ném xuống địa ngục, vậy cảm xúc thật của anh là gì, cô sắp không trụ được rồi.

Che mặt lại, cô một lần nữa chạy đi, cô không có cách nào đối mặt với anh, thật sự là không có cách nào.

Sau khi ngạc nhiên, Thượng Quan Liệt giật mình nhìn chằm chằm hướng cô rời đi.

Đây là ý gì? Không nói gì mà đã bỏ chạy, nếu cự tuyệt thì cô cũng phải nói rõ chứ.

Nhưng biểu hiện của cô cũng làm cho anh hiểu, cô tuy vậy nhưng không bài xích nụ hôn của anh, không phải sao?

Thời điểm anh hôn cô, anh cảm thấy mình có hi vọng, có cảm giác anh và cô cùng hưởng thụ nụ hôn này, không nghĩ tới cô lại ghét như vậy, ghét đến nổi lệ rơi đầy mặt.

Nhìn mu bàn tay mình, giọt lệ của cô còn chưa khô, làm bỏng rát tim anh.

Đáng chết, sao có thể để cô rời đi như thế? Anh nên nói rõ với cô, nói rằng từ nay về sau anh sẽ không mạo phạm cô nữa, bất kể là cô có tha thứ cho anh hay không, anh cũng nên nói xin lỗi cô.

Vì vậy, Thượng Quan Liệt vội vã trả tiền, theo hướng cô chạy đi bắt đầu tìm kiếm.

Vì chân dài và chạy những bước lớn, anh nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng của cô, đang muốn gọi cô lại thì thấy cô vội vàng chạy qua đường cái mà không hề để ý đến xe cộ gì cả. Tim anh hốt hoảng, phát hiện có xe đang lao nhanh tới, anh không hề nghĩ ngợi gì chạy qua ôm lấy cô.

“Shit, đi đường cẩn thận một chút.” Lái xe liền mắng họ.

“Em không sao chứ?” Thượng Quan Liệt vội vàng kiểm tra thân thể cô.

Long Duyệt bị dọa sợ, hơi giật mình không nói ra lời, nhưng cô ý thức được, cô hiểu là anh quên mình cứu cô.

Tại sao? Tại sao anh lại đối tốt với cô như vậy?

Nếu như không phải thật lòng thích cô thì tại sao anh lại làm như vậy?

“Em không sao thật chứ?”

Anh gấp gáp, ánh mắt nhìn vào đáy mắt của cô.

Một giây kế tiếp, cô xúc động ôm lấy anh, ra sức khóc.

Thượng Quan Liệt vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, biết là cô bị dọa sợ hãi nên anh rất thông cảm, ôm cô đang khóc thút thít.

Nhưng không bao lâu sau, anh cảm thấy không được tự nhiên, rất không tự nhiên, bởi vì họ đang đứng bên lề đường, người qua lại đều tò mò nhìn ngó.

“Được rồi, không sao rồi, đừng khóc nữa.” Anh thử trấn an cô.

Không có hiệu quả bởi vì cô không nghe thấy.

Haizzzz, Thượng Quan Liệt âm thầm than thở, anh không ngại ôm cô khi cô khóc nhưng cũng nên tìm nơi ít người qua lại hơn.

Nếu cô nhất định không để ý đến lời anh nói vậy anh liền tự mình quyết định, vì vậy anh ôm ngang cô rồi đi, anh không muốn là trò cười ọi người.

Sau khi khóc xong, giống như đem tất cả buồn phiền trong lòng mình thoát ra, đi tới nơi yên tĩnh, cảm xúc cũng theo nước mắt trôi đi, lý trí trở lại trong cô.

Cô xin lỗi khi thấy nước mắt của mình làm ướt áo sơ mi của anh.

“Đúng..... Thật xin lỗi.” Lúng ta lúng túng nói lời xin lỗi, cô vẫn cúi đầu.

“Rốt cuộc cũng ngừng khóc.” Theo ánh mắt cô nhìn về áo của mình, thiếu chút nữa anh nghĩ cô sẽ khóc lâu đến mức thành nước lũ.

“Thật xin lỗi.” Cô đỏ mặt, nhưng cũng chỉ có thể nói xin lỗi anh.

15. Chương 15

“Anh nghe rồi, không cần nói nhiều lần xin lỗi như vậy, chẳng qua chỉ là một bộ quần áo thôi, không sao đâu.” Anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của cô, điều này làm cho anh cảm thấy không vui.

Anh nâng cằm cô lên. “Em không cần phải đi vội như thế.”

Rũ mắt xuống và lắc đầu, cô né tránh ánh mắt anh.

Thật không hiểu tại sao anh lại đối tốt với cô như thế.

Chẳng lẽ cô lại hiểu nhầm nữa, lời anh nói là thật sao?

Vậy tại sao khi anh hôn cô xong lại nói lời xin lỗi đây?

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng cô lại không biết mở lời thế nào.

Nhìn cô tránh ánh mắt của mình, Thượng Quan Liệt thấy buồn phiền một chút, anh buông tay ra và lùi lại phía sau.

Thiếu chút nữa anh đã quên, cô cũng chưa nguyện ý tiếp nhận anh.

Hít sâu, Thượng Quan Liệt thuyết phục mình tiếp nhận sự cự tuyệt của cô, điều này cũng không thể trách cô được, cho nên anh không hi vọng sau này hai người kể cả làm bạn bè cũng không được.

“Nếu như em không sao thì anh đưa em về.” Hôm nay đi cũng lâu rồi, anh quyết định đưa cô về nhà.

Long Duyệt trầm mặc, muốn hỏi cho rõ ràng nhưng lại sợ lên tiếng hỏi, khóe mắt lại nhìn thấy cánh tay bị thương của anh.

“Anh bị thương?” Cô hốt hoảng kéo tay anh, nhất định là bị thương lúc cứu cô, thế nhưng anh lại không nói gì. Rất đau, tim cô rất đau, đau đến mức lại muốn khóc.

“À, không có gì, anh mình đồng da sắt, không quan tâm đến những vết thương nhỏ như thế này.” Nếu không phải là cô nhắc tới thì anh cũng không phát hiện ra vết thương này.

“Anh Anh tại sao lại đối tốt với em như vậy?”

“.....” Anh không nói gì, đối tốt với một người thì cũng cần phải có lý do sao?

Anh chỉ là đơn thuần muốn tốt cho cô, nếu quả thật không phải vì lý do kia, thì cũng là do anh thích cô, thích một người, tự nhiên sẽ đối tốt với người đó, nhưng điều này cô cũng đã biết rồi thì cần gì phải hỏi lại?

“Em không xứng đáng để anh làm như thế.” Cô nhẹ nhàng xoa nhẹ xung quanh vết thương, một vết thương lớn như vậy thì làm sao có thể không đau?

“Tại sao em lại nói như thế? Em không tin bản thân mình hay là không tin anh?” Tính tình nóng nảy của Thượng Quan Liệt lại bộc phát, cô nói thế là có ý gì?

“Hả? Em.... ..” Thấy anh tức giận cô không biết trả lời thế nào.

“Không trả lời được sao? Đó chính là em không tin anh sao.” Đáp án này của cô càng làm cho anh tức giận.

“Không Không phải thế, em em tin anh.” Cô gấp gấp lắc đầu, cô làm sao mà không tin anh? Hơn nữa cô có tin anh hay không tin anh thì cũng có quan hệ đến vấn đề này sao?

“Đã như vậy, tại sao em lại nói em không đáng để anh làm thế? Chẳng lẽ em nghi ngờ ánh mắt của anh sao?”

Mặc dù anh không có con mắt thiên phú, nhưng ánh mắt anh cũng không đến nỗi tệ.

“Cái gì?” Cô chớp mắt mấy lần, lời này anh nói là sao, cô thật sự không hiểu ý của anh.

“Không phải như vậy sao? Em biết rõ anh thích em, dĩ nhiên muốn đối tốt với em, tại sao lại còn hỏi anh những điều như thế? Em không chấp nhận tâm ý của anh thì có thể từ chối, nhưng không cần nghi ngờ ánh mắt của anh.” Thượng Quan Liệt nói ra những điều chất chứa trong lòng.

“Là.... là thật sao?” Anh nói, lần này xác minh rõ lời nói anh thích cô, nhưng trong lòng cô vẫn chưa hết nghi ngờ.

“Cái gì thật?”

“Anh thật.....sự thích em sao?”

“Em nghi ngờ anh? Em coi lời anh nói là cái gì?” Thượng Quan Liệt nghe câu hỏi của cô, thiếu chút nữa vì tức giận mà mắng to, hôm nay anh đã nói với cô bao nhiêu lần như thế nhưng đến bây giờ cô vẫn còn hỏi anh có phải thật lòng thích cô hay không?

“Kia.....” Cơn giận của anh làm cho cô có chút sợ hãi, nhưng cô vẫn muốn hỏi anh cho rõ ràng “Vậy, tại sao, tại sao anh lại nói xin lỗi?”

Nói xin lỗi? Thượng Quan Liệt nhất thời không phản ứng kịp, cho đến khi nhìn thấy đôi môi đỏ ửng của cô thì anh mới bừng tỉnh là cô đang ám chỉ cái gì.

Anh nói xin lỗi đương nhiên là vì anh chưa được sự đồng ý của cô mà đã hôn cô, vẫn chưa xác định được tâm ý của cô, mà không kìm được hôn cô, cho nên anh mới nói xin lỗi. Nhưng tại sao cô lại hỏi anh như vậy?

Nghe giọng nói của cô thì giống như anh không nên nói xin lỗi.

Thượng Quan Liệt cẩn thận quan sát khuôn mặt đỏ bừng của cô, muốn nói nhưng lại thôi, anh như có chút thấu hiểu, mỉm cười, hạnh phúc tràn ngập trên mặt anh.

“Em cũng có cảm tình với anh?” Đến bên cô, nếu như đáp án này là khẳng định, như vậy nghi vấn này không phải là được giải đáp rồi hay sao.

“Gi?” Anh, anh sao lại hỏi cô trực tiếp như thế? Mà..... Hơn nữa anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô. Cô hốt hoảng muốn tránh ánh mắt của anh, nhưng anh không cho cô làm vậy, dường như anh muốn nhìn thấu nội tâm của cô.

Khi nhìn vào mắt anh, cô thấy sự mong đợi, sự khẩn trương làm cho cô không nói lên lời được.

Nhẹ nhàng gạt đầu thay cho trả lời, cô nhẹ nhàng ôm anh.

“Em yên tâm, anh nói xin lỗi không phải bởi vì hối hận mà là vì anh còn chưa biết tâm ý của em mà đã tự tiện hôn em.” Nhẹ giọng bày tỏ, anh muốn xóa bỏ mọi nghi ngờ trong lòng của cô.

Thật tốt quá, thì ra không phải là tình cảm đơn phương, thì ra là cô cũng thích anh, quá lâu rồi anh không trải qua thời khắc này, anh cơ hồ cảm thấy thật hạnh phúc.

Sợ hãi qua đi, giống như lấy sự vui thích của anh, cô thỏa mãn mỉm cười, giờ khắc này, không có gì so với ôm nhau như vậy quan trọng hơn, tất cả hiểu lầm được xóa bỏ, chỉ còn lại nhịp đập thâm tình.

Long Duyệt mỉm cười trên suốt quãng đường về nhà, lần đầu tiên mắc vào lưới tình, trong lòng cô tràn đầy cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc tỏa ra trong ánh mắt cô.

Nhớ tới yêu cầu vừa rồi của anh, càng làm cho cô không nhịn được đỏ mặt lên, anh nói, nếu đã là người yêu rồi thì về sau trực tiếp gọi tên của anh, như thế càng làm anh rất vui.

Đó chính là phải gọi anh là “Liệt” sao? Vẫn còn cảm giác có chút xấu hổ, nhưng cô vẫn đồng ý với anh, bởi vì cô muốn làm cho anh vui vẻ, cô từ từ sẽ có thói quen gọi thân mật như vậy.

Gặp may mắn như thế trở về, cô cứ nghĩ là sẽ không gặp mọi người ở nhà bởi vì bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, bình thường lúc này mọi người còn đang ở công ty, nhưng cô không nghĩ tới nhìn thấy chú hai, mẹ lớn, chị gái và anh họ Vũ Văn.

Cô đứng ở trước cửa, không biết có nên đi vào hay không, bởi vì cô phát hiện không khí có chút bất thường, giống như hết sức căng thẳng.

Quả nhiên, cô mới đứng chưa tới hai phút đã nghe thấy giọng nói của mẹ lớn.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao bây giờ mọi người mới phát hiện?” Phương Lâm Lâm không dám tin mở miệng nói, như vậy cũng rất tốt, quyền lực, tiền tài đều bị người khác cướp mất, bà ta trông đợi được gì ở Long gia nữa?

“Chị dâu, ai cũng không ngờ tới chú hai lại tuyệt tình đến thế.” Người trả lời là Long Thừa Đạt, hiện tại ông cũng rất phiền não, vì nguy cơ lần này ông cũng nợ Long Diệu Tổ một số tiền lớn, ngay cả gia trạch ông cũng lén thế chấp cho lão ta, ai ngờ tới lão ta lại là người chủ mưu.

“Không ngờ tới? Hừ, đã sớm biết lão có dã tâm rồi mà mọi người vẫn tin tưởng lão, thật quá ngu xuẩn.” Ghê tởm, nếu như không lấy được tài sản của Long gia thì bà cũng không cần phải thủ tiết khổ cực như vậy.

“Không thể nói như vậy, dù sao đều là người một nhà cả.” Mặc dù vẫn âm thầm đối đầu, nhưng không ai nghĩ Long Diệu Tổ lại tuyệt tình như vậy không cho họ có đường lui.

Long Diệu Tổ không chỉ ép Long Diệu Thiên từ chức, ngay cả tổng giám đốc, quản lý đều muốn thay đổi, hơn nữa những người ủng hộ bọn họ đều bị đuổi đi nơi khác hoặc bị cho nghỉ việc, dường như sau một đêm trong công ty tất cả công nhân viên trong công ty đều là người của bọn họ.

“Hừ, chú xem họ là người nhà nhưng họ lại coi chú là kẻ thù.”

“Cha, bác, bây giờ không phải là lúc tranh cãi.” Long Vũ Văn xen vào cuộc đối thoại của bọn họ.

“Cháu lấy tư cách gì mà quản chuyện của ta?” Phương Lâm Lâm đang trong cơn giận, bỏ qua ý kiến của người khác.

“Mẹ, tạm thời nên nghĩ biện pháp giải quyết đã.” Long Ngọc lôi kéo mẹ mình đi, dù sao bây giờ có tranh cãi thì cũng không giải quyết được vấn đề gì, quan trọng là làm thế nào để lấy lại tất cả.

“Hừ, còn nghĩ ra được biện pháp tốt sao? Nếu nghĩ ra được biện pháp thì mọi người còn phải ngồi đây khổ não sao?”

“Ai, trước mắt thì thật sự chưa tìm ra được biện pháp, hơn nữa....” Long Thừa Đạt muốn nói lại thôi, ông vẫn chưa nói về chuyện thế chấp nhà.

“Cha, sao thế?” Long Vũ Văn quan tâm hỏi, Long Thừa Đạt thần sắc hốt hoảng, làm ọi người càng hồi hộp.

Long Thừa Đạt nhìn mọi người một chút, nếu không nói lúc này, chỉ sợ không giấu được bao lâu, ai biết được Long Diệu Tổ bao lâu nữa sẽ đến đòi lại ngôi nhà này.

“Khi vay tiền của chú hai để xử lý chuyện công ty ta đã thế chấp căn nhà này cho ông ấy.” Bây giờ nghĩ lại, Long Diệu Tổ thực sự đã có âm mưu từ trước, bởi vì lúc đầu ông muốn thế chấp nhà ở của mình nhưng Long Diệu Tổ nói là không phải là quá nhiều tiền, nhưng nhất định phải là gia trạch mới được.

“Cái gì?” Phương Lâm Lâm khiếp sợ, thậm chí ngay cả cái nhà này cũng còn không trông cậy được gì sao?

Long Ngọc cùng Long Vũ Văn lúng ta lúng túng, nói không ra lời, ngôi nhà này là ngôi nhà mà tổ tiên để lại, từ trước đến giờ chỉ truyền lại cho con trai cả.

“Ông nội có biết chuyện này không?” Long Vũ Văn nghi ngờ hỏi, ông nội coi ngôi nhà này như sinh mạng, làm sao có thể đồng ý đem nó đi thế chấp.

“Ông không biết, là cha lén đem giấy sở hữu nhà đất cùng khế ước đưa cho chú hai.” Nếu Long Diệu Thiên mà biết chuyện, nhất định sẽ không chịu nổi sự đả kích này.

“Cha, sao cha lại có thể làm như vậy?” Long Vũ Văn không thể tin được tại sao cha mình lại có thể làm ra những chuyện như vậy, cha biết rõ ngôi nhà này quan trọng với ông nội như thế nào mà.

“Ha ha ha, thật là quá ngu xuẩn.” Phương Lâm Lâm giận quá hóa điên, nếu Long gia không còn trông cậy được gì nữa thì bà ta cũng không còn gì để lưu luyến nữa.

“Chị dâu, chị không nên quá đáng như vậy.”

“Tôi quá đáng sao? Tôi như vậy nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức đem tài sản đưa cho người khác.” Phương Lâm Lâm đứng dậy, có nói thêm nữa cũng vô dụng.

“Mẹ, mẹ định đi đâu?” Long Ngọc buồn bực hỏi, cô nghĩ mẹ vô cùng tức giận, không nghĩ tới bà lại bình tĩnh như thế.

“Tiểu Ngọc, con đi dọn đồ của mình đi, đi theo mẹ, Long gia đã không còn trông cậy được gì nữa thì ở lại làm gì.” Nếu không phải vì tài sản của Long gia thì bà đã sớm cao chạy xa bay, bà ta vẫn có tình nhân chờ đợi bà ta nhiều năm rồi.

“Mẹ, thật không có hi vọng gì sao?” Long Ngọc biết mẹ mình ám chỉ điều gì, nhưng cô ta không cam lòng, cô không muốn dễ dàng buông tha cho tài sản của Long gia như vậy.

“Còn có hi vọng gì? Nếu con là Long Diệu Tổ, con sẽ buông tha cho quyền lực và tài phú sao?”

“Dĩ nhiên sẽ không.” Long Ngọc theo trực giác trả lời, sau đó cũng đứng lên. “Được rồi, con đi với mẹ.”

“Chị dâu, hai người muốn đi đâu?” Long Thừa Đạt khẩn trương nhìn bà ta, ông vốn định dựa vào nhà mẹ để Phương Lâm Lâm lấy ra một chút tiền để cứu giúp, không nghĩ tới họ lại muốn rời đi.

“Đương nhiên là đi khỏi Long gia rồi, hiện tại không đi, chẳng lẽ đợi người khác tới đuổi đi sao?”

“Nhưng là....” Long Thừa Đạt còn chưa nói dứt lời đã thấy Long Diệu Thiên chống gậy xuống lầu.

“Ai muốn đi khỏi Long gia?” Long Diệu Thiên tức giận hỏi.

“Con trai tốt của cha, ngay cả gia trạch cũng thể chấp cho người khác rồi, bọn con không rời đi chẳng lẽ đợi người khác đến đuổi đi sao?” Phương Lâm Lâm không e ngại gì nói hết ra, Long Thừa Đạt cũng không kịp ngăn chặn lời bà ta.

“Thừa Đạt, chuyện này là thật sao?” Long Diệu Thiên nhíu chặt mắt lại giận trừng trừng, suýt chút nữa không gượng dậy được.

Long Thừa Đạt nhìn cha một cái rồi gật đầu thừa nhận, dù sao cũng không giấu được bao lâu.

“Con, con.....” Long Diệu Thiên tay run run chỉ Long Thừa Đạt, máu lên não nhanh quá, ý thức trong nháy mắt mơ hồ, ngã từ trên cầu thang xuống.

“Cha.”

“Ông nội.”

Ba tiếng kêu đồng thời vang lên, Long Thừa Đạt, Long Vũ Văn và Long Duyệt nhanh chóng chạy về phía Long Diệu Thiên.

Vào giờ phút này không có ai còn có tâm trạng truy cứu tại sao Long Duyệt lại về nhà vào lúc này và đã nghe được những gì.

“Hừ, Tiểu Ngọc, chúng ta đi thôi.” Phương Lâm Lâm thờ ơ nói.

“Nhưng.....” Long Ngọc do dự nhìn Long Diệu Thiên, thấy ông nội như thế cô ta cũng rất đau lòng.

“Yên tâm đi, không chết dễ dàng như thế đâu.”

Nhoáng một cái, Long Vũ Văn đã ôm lấy Long Diệu Thiên chạy đến bệnh viện.

“Chị?” Đang muốn đuổi theo, Long Duyệt nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Long Ngọc, cô muốn hỏi Long Ngọc có phải muốn đi cùng hay không.

“Mẹ, chúng ta đi thôi.” Long Ngọc hồ hững nhìn Long Duyệt một cái rồi lựa chọn rời đi cùng mẹ mình.

16. Chương 16

“Cút ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy mặt mày nữa.” Long Diệu Thiên tỉnh lại vừa nhìn thấy Long Thừa Đạt thì lập tức nổi giận.

“Ông nội, ông không nên tức giận, tức giận không tốt cho sức khỏe của ông.” Long Vũ Văn vỗ nhẹ bả vai của Long Diệu Thiên.

“Cháu bảo nó đi đi.” Thừa Đạt ngay cả gia trạch cũng dám mang đi thể chấp, nhưng tương lai phải để lại cho Long Vũ Văn vì nó là cháu đích tôn.

“Cha, vậy con đi trước, có chuyện gì thì cha cứ bảo Vũ Văn gọi con.” Long Thừa Đạt áy náy nhìn cha, ông chỉ là muốn thể hiện mình một chút không ngờ kết quả lại như thế này. Ông xoay người rời đi, để tránh kích thích tâm trạng của Long Diệu Thiên.

“Hừ!” Long Diệu Thiên từ sau khi biết chuyện đã hoàn toàn không muốn để ý gì tới Long Thừa Đạt nữa.

“Ông nội, tạm thời ông hãy nghỉ ngơi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” Long Vũ Văn muốn nói tốt vài lời cho cha mình nhưng nhìn Long Diệu Thiên tức giận như thế, nên anh nghĩ là để tối nay hãy nói.

“Vũ Văn, cháu đi làm giấy tờ xuất viện đi, ông muốn về nhà.” Ông không thể trở mắt nhìn gia trạch bị cướp đi, còn sự nghiệp của ông nữa, ông nhất định phải lấy lại.

“Ông nội, ông vừa mới tỉnh lại, cũng chưa biết bác sĩ nói gì....”

“Mặc kệ, ông phải xuất viện, cháu mà không đi thì tự ông sẽ đi.” Long Diệu Thiên vén chăn bông lên chuẩn bị đứng dậy, thấy thế Long Vũ Văn vội vàng ngăn ông lại.

Lúc này, Long Duyệt đi gọi bác sĩ đã trở lại.

“Ông nội, bác sĩ Tạ đã tới.” Long Duyệt đi tới gần bọn họ nói.

“Đúng vậy, ông nội, trước hết hãy để cho bác sĩ Tạ khám qua một chút đã.” Long Vũ Văn vội nói, Long Diệu Thiên cũng đành thôi, ông nặng nề nằm trở lại giường.

“Tôi không sao, tôi muốn đi về.” Long Diệu Thiên vẫn kêu la nhưng cũng không thể không để yên cho bác sĩ Tạ kiểm tra, bác sĩ Tạ là bác sĩ riêng của nhà bọn họ.

Bác sĩ Tạ cẩn thận xem xét bệnh tình của Long Diệu Thiên. “Tạm thời là không sao, nhưng không nên kích động mạnh, tốt nhất là nên ở lại thêm hai ngày nữa để tình hình tốt lên rồi hãy về.”

“Sao lại ở lại hai ngày? Tôi muốn xuất viện.”

“Ông nên nghe theo lời đề nghị của tôi đi.” Bác sĩ Tạ vừa nói vừa tiêm cho Long Diệu Thiên một mũi để cho tâm trạng của bình tĩnh lại, thuận tiện nghỉ ngơi nhiều hơn.

Long Diệu Thiên sau khi tiêm xong một lúc là ngủ liền mà bác sĩ Tạ cũng rời khỏi phòng bệnh.

“Anh họ, tại sao ông chú lại muốn làm như vậy?” Cô không hiểu đầu đuôi gì hết, thậm chí có người còn đối xử tàn nhẫn với người thân của mình.

“Quyền thế, danh lợi, địa vị, mỗi một người đều có tham vọng riêng.” Long Vũ Văn nhàn nhạt nói, thật ra thì anh cũng không để ý gì đến chuyện này, bởi vì những thứ bị cướp đi cũng không phải quan trọng với anh, ngược lại, đó lại là gánh nặng của anh, bởi vì nếu những thứ này còn thì anh không thể theo đuổi giấc mơ của mình.

“Chuyện này quan trọng như vậy sao? So với người thân của mình còn quan trọng hơn sao?”

“Tiểu Duyệt, mỗi người coi trọng mỗi thứ khác nhau, chúng ta không thể kiểm soát ý nghĩ của người khác, chỉ có thể làm tốt chuyện của mình thôi.”

“Vâng, nhưng em rất lo lắng cho ông nội, không biết ông có thể tiếp nhận những chuyện này không?” Long Duyệt tuyệt đối không để ý đến những chuyện ai làm ra những chuyện này, đối với cô ai làm cũng được, cô cũng không ham mộ cuộc sống giàu có, cô cùng mẹ sống nương tựa vào nhau, cô đã sớm quen với cuộc sống khổ cực.

“Đừng lo lắng, anh tin ông nội sẽ vượt qua được, hơn nữa chúng ta sẽ chăm sóc ông nội thật tốt.” Long Vũ Văn vỗ vỗ bả vai cô, “Anh về trước xem cha anh có cần giúp đỡ gì không, một lúc sau anh sẽ tới, nơi này giao cho em nhé.”

“Vâng.” Long Duyệt sau khi tiễn Long Vũ Văn liền quay lại, cô nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Long Diệu Thiên, đột nhiên cảm giác được ông nội đã già, không còn oai phong như xưa nữa.

Trong mắt Long Duyệt thì ông nội nên sớm về hưu để hưởng phúc, không nên vì tất cả mà hao tâm tổn trí, cô chân thành hi vọng ông nội có thể khỏe mạnh, vui vẻ.

Trời ngày càng tối dần, Long Diệu Thiên tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn.

Long Duyệt mệt mỏi quá ngủ gục bên ghế.

Long Diệu Thiên nhìn Long Duyệt, trong lòng đột nhiên xúc động, không nghĩ tới lúc này bên cạnh ông lại là đứa cháu gái này.

Ông vẫn không muốn thừa nhận sự tồn tại của Long Duyệt, xuất thân mẹ cô kém như vậy, cô căn bản không xứng trở thành người của Long gia, nếu không phải Long Thừa Vận liều chết muốn đem cô về Long gia, ông cũng không muốn để ý tới sự sống chết của cô.

Nhưng Cô giờ phút này muốn ở lại bên cạnh chăm sóc cho ông.

Như cảm giác được ông nội đang nhìn mình, Long Duyệt tỉnh lại.

“Ông nội, ông có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Có thấy đói không? Có cần gì không ạ?” Bởi vì đã từng chăm sóc người mẹ bị bệnh nặng nên Long Duyệt rất quen thuộc với những công việc này.

“Cháu..... haizz.....” Long Diệu Thiên muốn nói gì rồi lại không biết bắt đầu từ đâu, ngược lại, thấy đáng vẻ quan tâm lo lắng của cô lại có chút cảm động.

“Ông nội muốn nói gì sao ạ?”

“Không có gì. Đúng rồi, Tiểu Ngọc và mẹ nó đâu?” Từ khi ông vào viện vẫn không nhìn thấy bọn họ.

“Bọn họ Ách, bọn họ có chuyện nên không thể tới đây.” Long Duyệt thấy rất khó để nói ra sự thật, chỉ có thể nói dối có thiện ý.

Đúng là gừng càng già càng cay, vừa nhìn thấy Long Duyệt ấp a ấp úng, lại nghĩ tới trước khi mình bị hôn mê nghe được lời Phương Lâm Lâm nói muốn rời khỏi Long gia....., ông không cần suy nghĩ nhiều cũng biết chuyện gì xảy ra.

“Bọn họ rời khỏi Long gia rồi đúng không?” Long Diệu Thiên hừ nhẹ, ông như vậy nhưng rất yêu thương Long Ngọc, hừ hừ, khi ông gặp nạn thì bọn họ đều rời khỏi ông.

“Ách.....” Cô không biết nên làm thế nào, nếu thừa nhận thì rất sợ ông sẽ bị kích thích.

“Làm sao cháu không đi? Dù sao thì hiện tại ông cũng không thể làm được gì, cũng không thể để lại cho cháu cái gì, cháu còn ở chỗ này lại làm gì?” Không muốn Long Duyệt giả vờ quan tâm ông, trên thực tế là còn muốn mơ ước về tài sản của ông.

Ngay cả anh em ruột cũng có thể phản bội ông thì huống chi là đứa cháu gái không được thừa nhận danh phận này? Không thể có người tự động giúp người khác mà không cần báo đáp.

“Ông đang bị bệnh, làm sao cháu có thể rời đi vào lúc này, hơn nữa.....” Long Duyệt dừng lại, không nói cô cũng không phải là vì tài sản của Long gia mà ở lại.

“Cái gì?” Long Diệu Thiên không nghe rõ, nhưng ông cho rằng cô có ý đồ gì đó.

“Không có gì, ông nội, cháu đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ bảo ông không có gì đáng ngại, nhưng phải ăn đồ nhẹ, cho nên cháu về nhà nấu cháo cho ông.”

“Cháu đừng nghĩ rằng, cháu làm như thế thì ông sẽ cảm kích, cũng không cần phải nói là muốn ta giúp cháu khôi phục thân phận của cháu ở Long gia.”

Long Diệu Thiên nói không chút lưu tình, bây giờ ông không tin ai nữa cả.

“Cháu..... Cháu không phải.” Long Duyệt muốn làm bộ như thế nhưng trong lòng cô thật sự bị tổn thương, lắc đầu mãnh liệt, cô quyết định tạm thời nên đi khỏi chỗ này, “Cháu Cháu về nhà nấu cháo, anh họ cũng sắp tới rồi.”

“Hừ, không muốn quay lại.” Thấy cô rời đi, Long Diệu Thiên càng nghĩ là cô có ý đồ.

Ông cảm giận nằm lại giường, hai mắt nhắm nghiền, lần này ông thất bại thảm hại như thế, chính là do ông quá tin người, nếu như có thể lấy lại hết thấy, ông nhất định sẽ ghi nhớ bài học này.

Mặc dù suy nghĩ như thế nhưng trong lòng ông cảm thấy rất bi thương, những tưởng rằng anh em ruột thịt là thân nhất, không ngờ lại có sự việc như thế này, không nghĩ tới ông phải chịu đả kích như vậy.

Đặc biệt hiện giờ thân thể không tốt, không có ai ở bên cạnh ủng hộ ông mới biết được cảm giác cô đơn, mặc dù ông còn con trai và cháu trai nhưng nghĩ đến việc bị mất tất cả, ông vẫn thấy tức, máu lại dồn lên não.

“Ông, sắc mặt của ông không tệ lắm, xem ra không có gì đáng ngại.”

Trong phòng bệnh chợt vang lên tiếng người, Long Diệu Thiên mở mắt, lại là Thượng Quan Lâm và Thượng Quan Vân.

“Các người tới đây làm gì?” Sau khi hợp tác không thành trước đây, ông cũng chưa từng gặp lại bọn họ, bọn họ tới để làm gì, chế giễu ông sao?

“Chúng tôi nghe nói thân thể ông không tốt nên đặc biệt tới thăm.” Người nói chính là Thượng Quan Vân.

“Ta còn chưa chết, không tiễn hai người.” Long Diệu Thiên biểu hiện khó chịu ra mặt.

“Thấy ông nói chuyện như thế chứng tỏ ông còn rất khỏe mạnh.” Thượng Quan Vân mỉm cười, không thèm để ý đến thái độ không tốt của ông.

“Ông, người cao tuổi phải chú ý đến sức khỏe, để tránh không chịu được việc thay đổi người nắm quyền trong công ty.” Ngược lại Thượng Quan Lãm cũng không khách khí gì cả.

“Thượng Quan Lãm, cậu nói lời này là có ý gì?” Ông cũng biết rõ Thượng Quan Lãm đang châm chọc mình.

“Có ý gì, không phải ông cũng hiểu rất rõ sao?” Thượng Quan Lãm không có vẻ sợ sệt, nếu không phải vì Thượng Quan Liệt thì anh cũng không muốn qua lại với người của Long gia.

“Cút ra ngoài, ta không hoan nghênh hai người.” Long Diệu Thiên phát giận, ông không muốn tiếp nhận loại giễu cợt này.

“Thế nào, chẳng lẽ lại không cho người khác nói sự thật sao?”

“Anh cả, anh đừng kích thích ông ấy nữa.” Thượng Quan Vân mở miệng ngăn lại, anh rất hiểu tính tình của Thượng Quan Lãm, nhưng hôm nay bọn họ đến đây không phải là để báo thù.

Sau khi nghe thế, Thượng Quan Lãm hừ nhẹ một tiếng, anh vẫn không thích có mối liên hệ gì với lão già gian ngoan này.

“Ông muốn chúng tôi đi thật thì có lẽ ông sẽ hối hận.” Thượng Quan Vân không thể không làm gì, sớm biết thế này thì đã không để cho anh cả tới đây.

“Hối hận? Ta việc gì phải hối hận?” Long Diệu Thiên nhìn thẳng Thượng Quan Vân, ông không hiểu anh ta có ý gì.

“Ông là người thông minh, nhất định có thể hiểu rõ.” Thượng Quan Vân không nói thẳng là muốn giúp đỡ, bởi vì hai anh em đã thỏa thuận là phải đợi tới khi Long Diệu Thiên xin lỗi thì bọn họ mới bắt đầu nhúng tay vào tính toán chuyện của tập đoàn Long Vân.

Trên thực tế, Thượng Quan Lãm đã nắm giữ được chứng cứ chứng minh được Long Diệu Tổ câu kết với người ngoài làm cho giá cổ phiếu của tập đoàn Long Vân giảm xuống, hơn nữa bọn họ cũng đã mua được hai mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Long Vân, chẳng qua là bọn họ mượn danh nghĩa của người khác để mua nên không ai biết là bọn họ có số cổ phần này.

“Hừ, đừng chê cười, ta tại sao phải tin tưởng hai người? Hai người luôn muốn ta sụp đổ tại sao lại có lòng tốt như thế?”

“Đúng là chúng tôi hi vọng như vậy, nhưng chỉ cần ông chịu cúi đầu nhận lỗi chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ.” Mặc dù Long Vân phá hư sự hợp tác giữa bọn họ và công ty khoa học kỹ thuật M.F.C, còn thông qua Shirley lấy trộm quảng cáo của xí nghiệp Thượng Quan nhưng bọn họ cũng vì họa này mà đạt được kết quả tốt hơn cho nên mối thù này không phải không thể bỏ qua, huống chi để tình yêu của Liệt thuận lợi, thời điểm này bọn họ có thể làm gì đây?

“Nằm mơ.” Lời của Thượng Quan Vân làm cho Long Diệu Thiên nổi giận, cả đời này ông chưa từng cúi đầu đối với bất kỳ ai.

“Vân, xem ra không có gì để nói rồi, đi thôi.”

“Ông, hi vọng ông suy nghĩ một chút, thời gian càng kéo dài thì đối với ông càng bất lợi.” Thượng Quan Vân hướng ông mỉm cười, xem ra phải chờ tới khi Long Diệu Thiên tỉnh ngộ.

Đi tới bên cửa sổ, Thượng Quan Lãm quay đầu lại, “Ông, ông không chỉ mất đi vật ngoài thân mà ngay cả những thứ rất quan trọng cũng đã mất đi.”

Nói hết lời, Thượng Quan Lãm và Thượng Quan Vân cùng không quay đầu lại bước ra ngoài, bọn họ đã sớm dự liệu được kết quả này, hôm nay chỉ là nhắc nhở Long Diệu Thiên một chút, hi vọng ông ta có thể tỉnh ngộ, như vậy hận thù trước đây cũng có thể xóa bỏ.

17. Chương 17

“Ông nội em không sao chứ?” Sau mấy lần hẹn, rốt cuộc Thượng Quan Liệt cũng gặp được Long Duyệt.

Anh biết Long Duyệt lo lắng chăm sóc cho ông nội cô cho nên không có thời gian dành cho anh, nhưng trong lòng anh vẫn có một chút không thoải mái giống như bị cô coi thường, hết lần này tới lần khác cô không để ý tới anh.

“Ông nội đã tốt hơn rất nhiều, ông đã được về nhà nghỉ ngơi.” Long Duyệt uống xong một ngụm nước hoa quả lớn, hôm nay thời tiết thật nóng.

“Em, chú hai đối với em có tốt không?” Anh biết Long Diệu Thiên và Long Duyệt hiện đang sống tại nhà của Long Thừa Đạt.

“Vâng, anh không cần phải lo lắng.” So với mẹ lớn thì chú hai tốt hơn, hơn nữa cô chỉ cần chăm sóc cho ông nội là được.

Mặc dù lúc đầu ông nội cự tuyệt sự chăm sóc của cô, nhưng mấy hôm nay cô cảm thấy ông nội đã bắt đầu tiếp nhận cô, điều này cũng làm cho cô cảm thấy vui mừng.

“Làm sao anh có thể không lo lắng được? Mấy ngày nay không gặp em, em xem mình xem lại gầy đi bao nhiêu rồi?” Thượng Quan Liệt vô cùng không hài lòng khi thấy bộ dạng gầy yếu như thế của cô.

“Có thể vì mấy ngày qua tương đối vất vả, em sẽ chú ý.” Xấu hổ gật đầu, cô biết anh rất quan tâm cô.

“Em mấy ngày nay có hay không” Thượng Quan Liệt muốn nói lại thôi, muốn hỏi cô có nhớ anh hay không, lại phát hiện cô không chú tâm, hết nhìn đồng lại nhìn tây.

“Ừ, em nhìn thấy Tử Bình rồi, em đi gọi cô ấy đến đây nói chuyện.” Cô đặc biệt hẹn anh tới nơi Tử Bình làm việc, cũng vì Tử Bình đã tìm cô rất nhiều lần nhưng cô không để dành được thời gian, cho nên không có gì tốt hơn là suy nghĩ biện pháp một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng điều này lại càng làm cho Thượng Quan Liệt không thoải mái, ngay cả buổi hẹn cùng anh mà còn có kì đà cản mũi, hơn nữa đây còn là một con kì đà lớn, ngay cả lời của anh còn không chú ý nghe, như thế mà được sao?

Vì vậy anh không chút nghĩ ngợi liền kéo tay Long Duyệt lại.

“Liệt?” Long Duyệt dừng lại nhìn anh, vẻ mặt anh thật không vui chút nào.

“Không muốn đi.” Anh cố chấp nói, hi vọng trong mắt và trong tim cô cũng chỉ có mình anh, anh không muốn người khác làm phân tán sự chú ý của cô.

“Gi?” Long Duyệt kinh ngạc nhìn anh, cô đã nói với anh là muốn trò chuyện vui vẻ với Tử Bình, sao bây giờ lại đổi ý rồi?

“Chúng ta đi thôi, anh muốn dẫn em đi nơi khác.” Thượng Quan Liệt nhìn thấy ánh mắt buồn bực của cô mới nhớ lại là mình đã đồng ý cho Tử Bình cùng tới đây nói chuyện, nhưng giờ khắc này anh mới phát hiện, anh tuyệt đối không muốn cô gặp người khác.

“Gi? Nhưng là.... ..” Cô còn chưa nói được với Tử Bình câu nào.

“Em đi nói tạm biệt với cô ấy đi.” Đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà anh có thể làm.

Long Duyệt còn chưa làm gì thì Đỗ Tử Bình đã đi tới rồi, Thượng Quan Liệt thấy thế lại càng không vui, anh nghiêm mặt, ngay cả chào hỏi đều không muốn nói.

“Tiểu Duyệt đã lâu không gặp, mình rất nhớ bạn.” Đỗ Tử Bình cười ôm lấy Long Duyệt, cô thấy được sắc mặt khó coi của Thượng Quan Liệt lập tức đoán ra được là vì sao nhưng thật sự thì anh không lịch sự gì cả, dù gì cũng là quen biết thế mà chào hỏi cũng không có, cô có lòng tốt muốn nhắc nhở anh.

“Ừ, ngại quá, gần đây mình hơi bận.” Long Duyệt ngượng ngùng nói ra chuyện của mình nhưng cô cũng muốn Tử Bình hiểu.

“Không việc gì, mình rất thông cảm, ngồi xuống nói chuyện đi.” Cô kéo tay Long Duyệt ngồi xuống, từ giờ đến lúc cô phải đi làm còn một tiếng nữa, cô có thời gian để nói chuyện phiếm với họ một lúc.

“Ừ.” Long Duyệt vui vẻ đáp lời, rồi lại nhìn thấy nét mặt không vui của Thượng Quan Liệt, cô không hiểu là vì sao, hôm qua lúc nói chuyện điện thoại đã nói rõ, chẳng lẽ cô không cẩn thận làm sai chuyện gì để cho anh tức giận.

“Liệt, anh không vui sao?” Cô cẩn thận hỏi.

“Không có.” Thượng Quan Liệt nhanh chóng trả lời, lại càng làm cho người khác cảm thấy anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

Toàn thân anh tỏa ra hơi thở tức giận làm cho Long Duyệt ngồi bên cạnh không biết làm sao, cô đưa mắt sang cầu cứu Tử Bình.

“Hi hi, Tiểu Duyệt bạn đừng lo lắng, anh ấy không có chuyện gì, chỉ là uống nhiều cái gì đó chua một chút, nên sắc mặt có hơi chút khó coi thôi.” Đỗ Tử Bình cảm thấy rất buồn cười, người ta nói phụ nữ khi ghen tuông thì xấu nhưng cô cũng thấy đàn ông khi ghen cũng không khá hơn chút nào.

“Chua? Nhưng Liệt uống cola đá sẽ không có vị chua, chẳng lẽ là cola chanh?” Phản ứng của Long Duyệt khiến Đỗ Tử Bình suýt chút nữa cười to, cô rất cố gắng kiềm chế, vẫn chưa đủ, cô còn muốn đùa tiếp.

“Ít xen vào việc của người khác đi.” Thượng Quan Liệt hung hăng trợn mắt nhìn Đỗ Tử Bình một cái.

Đỗ Tử Bình không để ý đến anh, hướng về Long Duyệt nói chuyện, “Mùi chua nồng nặc như thế, chẳng lẽ bạn không ngửi thấy?”

“Vị chua? Không thấy.” Long Duyệt nghiêm túc gửi một cái, sau đó lại nghiêm túc lắc đầu.

“Được rồi, bạn nói không có thì không có.” Đỗ Tử Bình đột nhiên không truy cứu vấn đề này nữa, cô quyết định để cho Thượng Quan Liệt và Long Duyệt nói chuyện riêng.

Cô kéo tay Long Duyệt qua và nắm chặt, “Tiểu Duyệt, nhất định bạn ăn không ngon rồi, sao lại gầy như thế?”

Thượng Quan Liệt quay đầu nhìn ra cửa sổ, rất cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

“Mình có ăn cơm, bạn gần đây rất bận sao? Mọi việc vẫn tốt chứ?” Long Duyệt vội vàng lảng sang chuyện khác, có một mình Thượng Quan Liệt nói về vấn đề này mà cô đã không chống đỡ nổi, cô không muốn cùng Đỗ Tử Bình nói về vấn đề này nữa.

“Mình vẫn bình thường, mỗi ngày vẫn đi làm kiếm tiền nha.” Đỗ Tử Bình cười cười, cô dường như trút ra hết tâm tư của mình.

“Bạn phải chú ý đến sức khỏe, thân thể khỏe mạnh mới có tinh thần làm việc.” Long Duyệt quan tâm cô, không hi vọng cô quá bận rộn.

“Mình biết, cảm ơn bạn, Tiểu Duyệt, mình biết bạn quan tâm mình nhất.”

“Ừ.... .. đúng.” Long Duyệt hơi giật mình nhìn cô, cảm thấy hôm nay Tử Bình có chút lạ, dường như rất đặc biệt.... .. Nhiệt tình, điều này làm cho cô có phần không chú ý đến Thượng Quan Liệt càng làm cho Thượng Quan Liệt không nhận được.

“Mình thật không biết báo đáp sự quan tâm của bạn đối với mình như thế nào, để mình nghĩ thử xem.” Đỗ Tử Bình nghiêng đầu nói, không biết bao lâu nữa mới làm Thượng Quan Liệt tức giận đây.

“Không cần đâu.” Thật sự rất kì lạ, không biết đã xảy ra chuyện gì với Tử Bình nữa.

“Sao có thể như vậy? Mình nhất định phải báo đáp, như vậy đi, tuần sau gặp nhau mình sẽ đưa bạn đi mở rộng tầm mắt.” Đỗ Tử Bình cố làm ra vẻ mập mờ.

“Mở rộng tầm mắt?” Long Duyệt không hiểu cô ấy đang nói cái gì, cô quay đầu lại hỏi Thượng Quan Liệt, “Liệt, anh biết là cái gì không?”

“Không biết.” Mặt Thượng Quan Liệt không có chút thay đổi nào nói. Anh đang cố suy nghĩ xem làm cách nào để đuổi Đỗ Tử Bình đi, tốt nhất là đừng để cho Long Duyệt tiếp xúc với cô ấy nữa, sợ cô ấy sẽ làm hư cô.

“Đừng hỏi anh ấy, anh ấy dĩ nhiên là không biết rồi, mình muốn dẫn bạn tới Đài Loan xem những người đàn ông Tây Ban Nha đẹp trai, thân hình họ thật đẹp.” Đỗ Tử Bình nháy mắt mấy cái, thuận miệng nói ra.

Trai đẹp..... Trai đẹp? Long Duyệt mở to mắt, không thể tin được Tử Bình sẽ nói ra những chuyện như vậy, cô biết rõ là cô ấy rất bảo thủ.

“Đỗ Tử Bình, em đừng quá đáng.” Thượng Quan Liệt không thể nhịn được nữa chen vào nói. Cô ấy dám mang Long Duyệt đi nhìn trai đẹp, cô ấy coi như anh không tồn tại sao?

“Nào có, em chỉ muốn cho Long Duyệt mở rộng tầm mắt thôi, cũng không có gì là quá đáng cả.”

“Tiểu Duyệt có mình anh là đủ rồi, không cần đến ý tốt của em.” Thượng Quan Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái kia cũng tốt, có thể tạo cho Long Duyệt nhiều cơ hội, tránh cho tương lai sau này cô ấy phải hối hận.”

“Đỗ Tử Bình, em!”

“Tử Bình, Liệt.... hai người đừng cãi nhau nữa.” Long Duyệt cướp lời Đỗ Tử Bình, nếu cãi nhau nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tử Bình, mình rất cảm ơn ý tốt của bạn, nhưng mình thật sự không muốn đi nhìn trai đẹp.... trai đẹp.”

“Ai muốn cùng anh ta cãi nhau, mình chỉ không chịu được thôi.” Cô chẳng qua là muốn chinh anh ta một chút mà thôi, ai bảo anh ta không coi người khác ra gì.

“Hừ, loại phụ nữ chỉ muốn nhìn trai đẹp, tôi nghĩ chỉ là chưa thỏa mãn dục vọng thôi..... Đi.” Thượng Quan Liệt hừ lạnh, không muốn tha thứ cho cô ta.

“Còn hơn là so với đàn ông cả ngày ôm dấm chua mà không chịu thừa nhận.” Đỗ Tử Bình không giận, ngược lại lại cười, rất hài lòng khi thấy Quan Liệt thay đổi sắc mặt.

Anh ta đã muốn kéo Long Duyệt rời khỏi, không biết tiếp theo anh ta sẽ làm gì.

“...Liệt?” Long Duyệt không phòng bị gì liền bị anh kéo đi.

“Thế nào? Nói không lại liền muốn chạy trốn?”

“Tử Bình, bớt tranh cãi một chút đi.” Long Duyệt vội vàng dùng một tay để kéo tay áo kia của cô, không dám quay lại nhìn sắc mặt của Thượng Quan Liệt, hơn nữa Tử Bình nói sai rồi, Thượng Quan Liệt chắc sẽ không vì cô mà ghen như thế.

Thượng Quan Liệt không muốn nói nữa, anh chỉ hung hăng nhìn Đỗ Tử Bình.

“Tiểu Duyệt, cậu thật sự không đi sao? Đây là cơ hội rất khó có được đấy.” Nếu Long Duyệt chịu đáp ứng lời của cô thì cũng không tồi, cô cũng muốn mở rộng tầm mắt.

“Không, không, mình thật sự không đi.” Long Duyệt vội vàng lắc đầu, cô thật sự không muốn đi nhìn trai đẹp.

“Thật đáng tiếc nha.” Đỗ Tử Bình thật sự có chút nuối tiếc, có lẽ cô nên suy nghĩ một chút xem có ai có thể đi cùng cô đến đó không?

“Tử Bình, mình mình đi trước....” Tay bị anh kéo ngày càng mạnh, Long Duyệt cảm thấy hơi đau đầu, anh ấy dường như rất tức giận.

“Được rồi, mình cũng bắt đầu phải làm việc rồi.” Đỗ Tử Bình nhìn Thượng Quan Liệt đang tức giận phùng phùng, quyết định tha cho anh ta một lần.

Những lời này vừa nói xong, Thượng Quan Liên kéo Long Duyệt đi.

Đỗ Tử Bình ngay sau đó bắt đầu làm việc, khi cô nghe tin Long Duyệt và Thượng Quan Liệt quen nhau, cô thật sự có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tiểu Duyệt sẽ thích anh ta, lúc đầu giới thiệu cho Tiểu Duyệt biết thì cô cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng nếu Tiểu Duyệt thích, cô dĩ nhiên sẽ không có ý kiến gì, là bạn bè, cô chỉ hi vọng Tiểu Duyệt có thể hạnh phúc, Tiểu Duyệt từ nhỏ đến lớn đã khổ quá nhiều rồi, cô hi vọng có thể có ai đó chăm sóc cho Long Duyệt thật tốt, hiện tại Tiểu Duyệt đã tìm được Thượng Quan Liệt, cô coi như hi vọng của mình đã hoàn thành được một nửa.

Về phần Long gia, từ Long Duyệt cô cũng đã biết một chút tình hình, cô tuyệt đối không thương cảm gì Long Diệu Thiên, ai bảo trước kia ông ta đối xử với Tiểu Duyệt như thế.

Chẳng qua là Long Diệu Thiên nhất thời suy sụp, chỉ sợ Tiểu Duyệt càng không dễ dàng rời khỏi Long gia, Tiểu Duyệt không thể nào bỏ ông lại một mình được, huống chi bây giờ ông ta đang mắc bệnh.

Ừ, không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên, dù sao hiện tại cũng có Thượng Quan Liệt ở bên cạnh, cô cũng tương đối yên tâm về Tiểu Duyệt, vì hoàn thành mơ ước mở quán cà phê, cô càng phải cố gắng hơn mới được.

18. Chương 18

Ánh nắng chói chang, trời nóng như lửa thiêu, mà lửa giận trong lòng Thượng Quan Liệt so với thời tiết còn mạnh hơn, anh dắt Long Duyệt đi cũng không để ý xem cô thế nào, cũng không để ý cô sắp không thở nổi vì mệt.

Nóng quá, hơn nữa mệt quá.

Long Duyệt không nói tiếng nào đi theo, trong lòng không khỏi lo lắng, không biết anh sẽ đưa cô đi đâu, cũng không biết khi nào anh mới chịu dừng lại.

Cô cũng không ngăn cản anh, cứ để cho anh lôi đi như thế, nhưng thật sự cô rất nóng và mệt, mặt trời chiếu trên đầu, cô không mở mắt ra nổi, chỉ hi vọng bây giờ có thể trở về nhà nằm trên chiếc giường thoải mái, mở máy điều hòa lên, sau đó ngủ một giấc thật ngon lành.

Haizzzzz..... Cô thật sự không đi nổi nữa rồi, ý thức trở nên có chút mơ hồ, cô cố gắng dùng chút sức lực để bảo anh dừng lại, “Em Em đi không nổi nữa rồi.”

Vừa nói xong, cô ngã nhào vào trong ngực anh.

“Tiểu Duyệt!” Cô nói xong gục luôn làm cho anh hoảng sợ.

Tranh thủ ôm lấy cô, sắc mặt của cô phiếm hồng, người cô nóng lên, rõ ràng là bị cảm nắng rồi, phải tìm một chỗ râm mát để cho cô nghỉ ngơi.

Thượng Quan Liệt nhìn quanh bốn phía, quyết định là đưa cô đến công ty, xí nghiệp Thượng Quan chỉ cách nơi này có mấy con phố.

Anh vội vàng ôm cô vào phòng làm việc, may mà anh có chìa khóa nơi này, nếu không hôm nay là ngày nghỉ của công ty sẽ chẳng có ai mở cửa cho anh.

Anh mang cô đến ghế sofa, sau đó dùng khăn bọc đá bên trong giúp cô giảm nhiệt. Cũng may mắn là trong phòng làm việc của anh có một cái tủ lạnh nhỏ, nên những thứ này đều có trong phòng.

Anh nhìn cô lo lắng, thầm tự trách mình không chú ý tới cô không thoải mái, anh thật là lỗ mãng, mặc dù trong lòng không vui vì cô nhưng anh cũng không nên đối xử với cô như thế, khi cô gục xuống anh thấy rất đau lòng và không ngừng tự trách mình.

Sau khi được Thượng Quan Liệt chăm sóc, Long Duyệt dần dần tỉnh dậy, đỏ mặt, không gian yên tĩnh, cô cũng không biết là mình đang ở nơi nào.

“Em không sao chứ, uống ly nước đi.” Người bị cảm nắng thì phải bổ sung nhiều nước mới được.

Anh cầm ly nước kê lên miệng cô giúp cô uống nước.

“... ..Liệt, em bị sao thế?” Cô nghĩ lại, hôm nay bọn họ cùng đến chỗ Tử Bình làm thêm, cô đi theo anh ở trên đường, trời nóng quá cô thấy đầu óc mình choáng váng, sau đó cô không biết gì nữa.

“Em bị cảm nắng, hiện tại đã khá hơn chút nào chưa?”

“Vâng, đầu không còn choáng váng nữa, nơi này là?” Cô buồn bực nhìn bốn phía xa lạ, nơi này chắc hẳn là một phòng làm việc.

“Đây là phòng làm việc của anh.”

“À.” Cô cầm lấy khăn bông, ngồi dậy.

“Em nằm xuống đi, anh đi lấy thêm ly nước cho em.”

Thừa dịp Thượng Quan Liệt đi lấy nước, thần trí cô khôi phục lại rất nhiều, tò mò nhìn xung quanh, trên tường của phòng làm việc này có dán mấy tờ quảng cáo xe hơi, có một tủ đựng đồ, một giá rượu và dĩ nhiên có một bàn làm việc, trên bàn làm việc không phải quá gọn gàng nhưng cũng không đến nỗi bừa bộn.

“Em uống thêm chút nước đi.” Thượng Quan Liệt đưa ly nước cho cô, “Xin lỗi, đều là do anh kéo em đi quá nhanh mới có thể làm cho em không thoải mái như vậy.”

Cô lắc đầu một cái, “Là do em có một chút mệt mỏi.”

Thượng Quan Liệt đứng ở trước mặt cô, quả nhiên thấy trong đáy mắt cô có chút mệt mỏi, sắp có quầng thâm ở mắt rồi.

“Em..... Em biết mình rất xấu.” Cô cúi đầu, không muốn cho anh thấy khuôn mặt tiêu tụy của mình.

“Anh hi vọng em không bị mệt như vậy.” Thượng Quan Liệt vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em biết, gần đây sức khỏe của ông nội cũng khá hơn rồi, em cũng nhẹ nhõm hơn một chút.” Cô nhìn anh, thấy khuôn mặt bình tĩnh của anh khác hẳn lúc vừa rồi mới nổi giận.

“Vậy thì tốt.” Anh vừa nói, vừa vuốt ve bàn tay của cô, anh không quên vừa rồi mình tức giận, chẳng qua anh không biết nói như thế nào, hơn nữa cô lại đang không thoải mái.

Nhìn anh một cái, cô quyết định hỏi anh một câu.

“Ừ.... Em đã làm sai chuyện gì để anh nổi giận sao?” Cô cúi đầu không nhìn anh.

“Tại sao lại hỏi như thế?”

“Vừa rồi.... Anh mới tức giận xong.”

“Ừ, đúng vậy.” Thượng Quan Liệt không phủ nhận, tức giận thì nói là tức giận, anh không phải là người che giấu tâm tư của mình.

“Vì.... Vì sao?” Cô trái lo phải nghĩ, không cảm thấy mình làm gì sai cả, có lẽ là vô tình làm anh tức giận, nếu là như vậy thì cô phải hỏi rõ ràng để lần sau không tái phạm nữa.

“Ừ.....” Thượng Quan Liệt có chút do dự, mặc dù anh từ trước đến giờ nghĩ gì nói thế nhưng đối với Long Duyệt anh có chút cẩn thận, anh không muốn mình bắt ép cô.

“Là vì Tử Bình sao?” Thấy anh chần chờ, cô bắt đầu suy đoán nguyên nhân mà anh và Tử Bình cãi nhau, “Tử Bình, cô ấy không phải là cố ý, chẳng qua cô ấy thích nói đùa thôi.”

Chạm vào đúng chỗ tức giận, Thượng Quan Liệt cũng không vui nhưng nghĩ lại quan hệ giữa cô ấy và Long Duyệt, “Em cùng Đỗ Tử Bình là bạn tốt thật sao?”

“Tụi em chơi với nhau từ nhỏ, cô ấy chăm sóc em rất tốt.” Cô vừa trả lời vừa nhìn anh, sự phẫn nộ của anh hình như không phải là vì Tử Bình, bởi vì vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh, một chút cũng không nhìn ra tâm tư của anh.

“Về sau còn có anh.” Anh nắm vai cô, kéo cô xoay về phía mình.

“Vâng, em biết.” Cô thỏa mãn dựa vào vai anh, có thể gặp được anh là may mắn của cô.

Không khí yên lặng, say mê, ngọt ngào, cô nghĩ nếu anh không muốn nói vì sao mình tức giận thì cô cũng không hỏi nữa, tránh cho anh nhớ lại những điều đó làm người ta mất hứng. Dù sao giờ phút này anh cũng không tức giận, hơn nữa cô thấy anh cưng chiều cô như thế là cũng đủ rồi.

“Tiểu Duyệt, anh hỏi em một chuyện.” Vì không khí hạnh phúc thế này nên anh lại muốn hỏi về vấn đề của cô.

“Vâng?”

“Mấy ngày nay không gặp nhau, em có nhớ anh không?” Mấy ngày nay không chỉ không gặp mặt, ngay cả gọi điện thoại cũng không nói chuyện được nhiều, mỗi lần gọi điện cho cô, cô đều vội vàng vàng đi chăm sóc ông nội, nói không tới ba câu liền tắt điện thoại, làm cho anh có cảm giác mình bị lạnh nhạt nên hôm nay anh mới bắt đầu nhiều như thế.

“Gi?” Lời của anh làm cô đỏ bừng mặt, chắc chắn là thế, nhưng là Cô rất ngượng khi phải nói ra những điều như vậy.

“Như thế nào?” Thấy cô không hưởng ứng, anh nóng lòng nâng cằm cô lên, lại nhìn thấy gò má cô ửng đỏ động lòng người.

“Em....” Cô rũ mắt xuống, mỉm cười, nhưng vẫn không nói ra khỏi miệng được.

Thượng Quan Liệt không chống đỡ lại được những loại hấp dẫn này, không đợi cô nói hết đã hôn cô.

Nhịp tim tăng mạnh, hô hấp dồn dập, nhiệt độ tăng cao....., kích tình ngày càng dâng cao, ở đây lại không có ai, bên dưới là ghế sofa mềm mại, mặc dù không lớn nhưng cũng đủ để sử dụng.

Thiên thời địa lợi đều có rồi, hơn nữa hai người lại yêu nhau, điều kiện về nhân hòa cũng thỏa mãn, Thượng Quan Liệt cảm giác dục vọng ngày càng dâng cao, hơn nữa anh cũng không muốn khống chế dục vọng của mình.

Anh thuận thế để cô nằm trên ghế sofa, ngay sau đó nằm đè lên cô, từ tốn hôn môi của cô, sau đó mơn trớn đến cổ, tay cô, càng làm cho cô khó khống chế cảm xúc của mình.

Long Duyệt bị hôn đến đầu óc choáng váng, dĩ nhiên cô cũng cảm thấy tâm tình mãnh liệt từ trên người của anh lây sang, cô dường như cũng muốn theo anh, mặc cho anh làm gì thì làm, nhưng đó chẳng qua chỉ là sự yếu đuối mà thôi.

Khi anh sắp sửa hôn đến trước ngực cô thì một tia lý trí vọt qua đầu cô -

Như vậy không được.

“Liệt.” Cô dùng sức đẩy anh ra.

“Sao thế?” Cảm giác được sự kháng cự của cô, anh ngừng đầu lên nhìn cô, trong mắt vẫn hiện lên sự ham muốn mãnh liệt.

“EmEm....” Ánh mắt nóng rực của anh làm cô không nói được hết câu, cô gấp gáp đến độ sắp khóc.

“Không thích sao?” Nhìn thấy cô đang sợ, khó khăn lắm anh mới có thể nói ra những lời này, nếu cô cự tuyệt anh, thì anh sẽ rất khó chịu.

Nghe anh hỏi như thế, cô lập tức lắc đầu.

Hô, nặng nề thở một hơi, anh vẫn để mình nằm trên người cô, vùi đầu bên vai cô ở trên sofa.

Nếu cô không muốn, anh cũng không muốn cưỡng ép, chuyện này mà miễn cưỡng thì cũng không có ý nghĩa gì.

“...Liệt,” Cô thốt lên sợ hãi, cô vẫn không hiểu ý của anh hiện tại là thế nào.

Mặc dù cự tuyệt có thể sẽ làm cho anh mất hứng, nhưng là Nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, hơn nữa bọn họ.... Thời gian bọn họ quen biết nhau còn ngắn như vậy.

Mặc dù cô biết hiện tại rất nhiều người tư tưởng thoáng, chuyện này đối với giới trẻ tương đối bình thường, nhưng cô vẫn không muốn, cô vẫn giữ quan niệm truyền thống, cô không có cách nào tiếp nhận chuyện phát triển quan hệ với anh nhanh như thế cả.

“Để anh nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Thượng Quan Liệt buồn bực nói.

Anh nói thế, cô ngoan ngoãn không dám cử động, nhưng thật sự đâu phải là không sao, anh rất nặng.

Một lúc sau, Thượng Quan Liệt đứng dậy, thuận thế kéo cô lên. Anh nhìn cô một cái. Đáng chết, anh hung hăng khề nguyên rửa, chạy trốn chết, “Anh đi rửa mặt.”

Cô buồn bực nhìn lại mình, sau đó kêu lên, cô không phát hiện ra áo mình đã bị cởi ra mấy nút, cô nhanh chóng sửa sang lại quần áo, cũng sửa lại đầu tóc đang rối bời.

Dùng nước lạnh rửa mặt rồi đi ra, lý trí của Thượng Quan Liệt đã quay trở lại hơn nửa.

Cô ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng, cảm giác có một chút lúng túng.

Thượng Quan Liệt không nén cười được, cô thật đáng yêu, làm cho anh thấy càng gặp cô càng muốn trêu đùa.

“Biểu hiện của anh không tốt sao?” Anh đến gần cô, dừng ở trước mặt cô.

“Gi?” Cô ngẩng đầu nói, không hiểu anh đang nói gì.

“Nếu không sao em lại cự tuyệt anh?” Hắn cố ý nói với ánh mắt buồn bã, gương mặt sầu khổ.

“Cái gì?” Cô ngơ ngẩn, sau đó đỏ mặt, hiểu ý của anh, cô hốt hoảng xua tay lắc đầu, “Không.... Không phải thế.”

“Cái gì không phải thế?”

“Anh, biểu hiện của anh.” Cô không cảm thấy biểu hiện của anh là không tốt, cô cũng không biết sao nữa, nhưng cô nghĩ chắc cũng không tệ lắm.

“Có thật không?” Cô càng hốt hoảng, anh càng cảm thấy thú vị.

Thói quen trêu đùa người khác cũng không tốt lắm, nhưng anh vẫn có thể kiềm chế, nhiều lúc không có việc gì thì trêu đùa một chút, thuận tiện trả đùa cô gần đây không chịu để ý đến anh.

“...Thật.... Thật.” Cô thật không muốn trả lời những vấn đề này.

“Nhưng anh không cảm thấy như thế, có lẽ em vẫn muốn đi tìm trai đẹp đúng không?” Anh xoay nửa người lại, sợ cô phát hiện anh đang cười.

“Em.... Em không phải thế.” Cô nghe vậy càng sợ hơn, cô thật sự không muốn đi tìm trai đẹp, anh không thể hiểu lầm cô như thế.

“Phải không? Nhưng vừa rồi phản ứng của em giống như anh không thể thỏa mãn em.” Anh xoay lưng về phía cô không nhìn được cười.

Nhìn anh quay lưng lại, lòng cô càng căng thẳng, sự cự tuyệt của cô đối với anh là sự thương tổn rất lớn sao? Bóng lưng của anh rung nhẹ nhẹ, anh không phải là quá thương tâm như vậy chứ.

Cô vội vàng chạy về phía trước kéo ống tay áo của anh, vội vàng bảo đảm: “Em Em thật sự không muốn xem, em có anh là đủ rồi.”

“Ha ha ha.” Không thể kiềm chế được, anh ôm cô cười to, rất thú vị, hơn nữa còn nghe được những lời ngọt ngào của cô.... .. thật là anh cao hứng.

Cô hơi giật mình nhìn anh cười to, trên mặt ngay cả một chút buồn phiền cũng không có, cuối cùng cô cũng phát hiện ra – cô, bị, đùa, bỡn rồi!

Cô có chút tức giận, nhưng lại có chút buồn cười, nhìn bộ dạng vui vẻ của anh, cô cũng mỉm cười theo, anh vui như vậy, cô liền tha thứ không muốn so đo.

Thời gian vui vẻ, ngọt ngào luôn trôi qua thật nhanh, qua một buổi chiều, Long Duyệt cũng nên về nhà, cô còn phải giúp thím Hai nấu cơm tối.

Thượng Quan Liệt không tình nguyện lắm khi đưa cô về nhà, vẫn cảm thấy thời gian gặp cô quá ít, phải tới lúc nào cô mới có thể đem toàn bộ chú ý đặt trên người anh đây?

Nếu như Long Diệu Thiên trở lại quản lý Long Vân thì cô có thể yên tâm chứ? Dù sao cô cũng coi trọng người nhà của mình.

19. Chương 19

Anh biết anh cả và anh hai đều muốn giúp đỡ Long Diệu Thiên một tay, cũng biết bọn họ là vì anh, trong lòng anh tự nhiên cảm động, nhưng thật ra anh cũng không quan tâm đến sự sống chết của Long Diệu Thiên, ai bảo ông ta đã từng chống lại xí nghiệp Thượng Quan, làm ra những chuyện xấu xa như thế.

Mặc dù vì Tiểu Duyệt, anh có thể mất ngủ mất ngủ, nhưng nếu ông ta vẫn cứ tranh giành thời gian của Tiểu Duyệt với anh thì anh sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế.

Haizz, len lén liếc nhìn Long Duyệt, đây chỉ là suy nghĩ mà thôi, nếu như anh thật sự chạy đi đối phó với Long Diệu Thiên, chỉ sợ cô sẽ rất đau lòng, anh làm sao có thể để cô chịu tổn thương như vậy.

Khi yêu cô, anh mới cảm nhận được, tình yêu đúng là làm cho con người thay đổi, khó trách anh cả và anh hai vì người yêu có thể làm bất cứ chuyện gì.

Hiện tại anh cũng có chung suy nghĩ như thế, vì cô, anh cũng có thể làm bất cứ việc gì, hướng chỉ chỉ là việc buông tha cho sự xích mích nhỏ này. Nghiêm túc mà nói thì thực tế xí nghiệp Thượng Quan cũng không bị tổn thất gì, hơn nữa càng ngày càng phát triển, cho nên việc xóa bỏ ân oán với Long Vân thật ra cũng không có việc gì to tát cả.

Nếu như anh cả và anh hai cũng không thêm để ý thì dĩ nhiên anh càng không có lời gì để nói.

Anh yên lặng dừng xe ở ven đường, hoàng hôn đã buông xuống nên anh lái xe đưa cô về nhà.

“Cảm ơn anh đã đưa em về.” Cô tháo dây an toàn ra.

“Em chừng nào thì có thể ra ngoài?”

“Ừ.... ..” Cô không xác định, cô cũng rất muốn sớm được gặp anh, chẳng qua ban ngày thì cô tương đối dễ dàng ra khỏi cửa, nhưng anh lại phải làm việc, nếu là buổi tối cô cũng có thể đi ra ngoài một chút, dù sao ông nội cô cũng không còn nói đến chuyện giữa cô và anh nữa.

“Phải suy nghĩ lâu như thế sao?” Anh thốt ra âm thanh lạnh lùng, thật không biết cô đặt anh ở vị trí nào nữa.

“Em.... .. Thật xin lỗi, Liệt, em hiện tại không thể xác định được.” Cô áy náy nhìn anh, anh dường như không cao hứng, nhưng cô cũng không phải là cô ý mà.

“Hừ, tính, vậy khi nào rảnh thì gặp nhau đi.” Thấy cô trầm mặt xuống, tâm trạng anh cũng mềm xuống, không muốn nói tới nữa.

“Ừ, được, em đi đây.”

“Đợi đã, anh có nói là em có thể đi rồi đâu?” Lịch hẹn cũng không cụ thể, anh cũng phải đòi lại chút công bằng thì mới an tâm.

Cô quay đầu lại nhìn anh, không hiểu.

“Em hôn anh một cái thì mới có thể về.” Anh mỉm cười nhìn cô đang xấu hổ, tay chân luống cuống, hiện tại con gái như thế còn rất ít người, anh thật sự là tìm được bảo bối.

“Em....Em....”

“Chẳng lẽ ngay cả chuyện này mà em cũng không đồng ý sao?” Anh xụ mặt xuống, nhìn cô với ánh mắt buồn bã.

“Được.... Thật sao.” Thấy bộ dạng anh như đứa trẻ đáng thương bị cướp mất kẹo, cô không đành lòng cự tuyệt, “Kia.... Vậy anh nhắm mắt lại đi.”

“Được thôi.” Anh rất mong đợi, nhắm nghiền hai mắt.

Cô lấy dũng khí, thật nhanh hôn vào môi anh, sau đó nhanh chóng chui ra, đóng cửa xe lại.

“Liệt, tạm biệt.”

Thượng Quan Liệt khoái trá mở mắt, mặc dù không hài lòng nhưng anh cũng không thất vọng, với cá tính của cô thì anh cũng đoán được sẽ hôn nhẹ như thế, không việc gì, về sau còn có nhiều cơ hội để huấn luyện cô.

Dĩ nhiên, cầu nguyện cô nhanh chóng hết bận thôi.

Long Diệu Thiên như đang suy nghĩ gì đó, đứng ở phía trước cửa sổ thư phòng của Long Thừa Đạt, Thừa Đạt cùng Vũ Văn mỗi ngày đều đến Long Vân để làm việc, chỉ là chức vị lãnh đạo thì đều không còn nữa mà bị người khác ngồi lên, ông biết việc này là do Long Diệu Tổ làm để che mắt những đồng nghiệp khác nên hai người bọn họ mới có thể ở lại công ty làm việc.

Ông nhìn thấy Long Duyệt ở xa xa đang xuống xe đi vào nhà, không cần đoán cũng biết được ai là người đưa cô về, nhưng ông không còn muốn ngăn cản nữa mà cũng không cần ngăn cản.

Mấy ngày nay ông suy nghĩ rất nhiều chuyện, cũng chú ý tới những chuyện mà trước đây ông chưa bao giờ để ý.

Sau khi nghỉ ngơi thì ông biết được thân thể của mình không còn đáng ngại như trước nữa nhưng những sự kích thích liên tiếp làm cho ông lập tức cảm thấy mình đã già rồi.

Đúng vậy, già rồi, trong cuộc đời ông chưa bao giờ thừa nhận điều này, đột nhiên ông lại ý thức được.

Mặc dù ông biết tuổi mình đã cao, thể lực cũng không bằng lúc tuổi còn trẻ nhưng cho tới bây giờ ông cũng không thấy được mấy từ già rồi, cũng chưa bao giờ nghĩ đến thời điểm mình sẽ buông tha quyền vị.

Chuyện lần này cũng giúp ông hiểu rõ sự thật này, ông không ngừng suy nghĩ, ông đã nhiều tuổi như vậy còn có thể sống được bao lâu nữa, cứ coi như ông lấy lại được quyền lực từ trong tay Diệu Tổ, thì ông có thể chống đỡ được đến lúc nào đây?

Không phải ông đã hoàn toàn thoát khỏi sự hấp dẫn của quyền lực, người đã từng nắm qua quyền lực sẽ biết, muốn từ trong đó thoát ra thật sự rất khó khăn, có thể nắm trong tay nhiều người như vậy, phẳng phất thấy mình đang điều khiển một thế giới nhỏ, như mình là người sáng tạo, cảm giác này thì ai có thể kháng cự được đây.

Chẳng qua việc lần này cũng là một cơ hội để ông thoát khỏi nó, từ trước tới giờ ông chưa bao giờ chú ý tới những việc khác, ví như Diệu Tổ, từ lúc còn trẻ không phải là ông không nhìn ra dã tâm của Diệu Tổ, ông cứ cho rằng dã tâm này sẽ không bộc phát. Sau này khi già rồi ông lại cho rằng Diệu Tổ đã từ bỏ dã tâm đó rồi cho nên càng tin nhiệm Diệu Tổ hơn, không nghĩ tới Diệu Tổ từ đầu đến giờ chưa từng từ bỏ, có lẽ do ông đối với Diệu Tổ chưa đủ tốt nên Diệu Tổ mới phản bội ông.

Thất bại lần này mặc dù là do Diệu Tổ sắp đặt, nhưng nếu không phải là do ông và Thừa Đạt tạo cơ hội cho người ta thì làm sao Diệu Tổ có thể dễ dàng thành công như thế? Nếu muốn tìm nguyên nhân thất bại, hãy xem lại bản thân mình.

Trừ lần đó ra, mấy ngày này, ông đều có hứng thú đi thăm hai tầng lầu của nhà Thừa Đạt, ông phát hiện ra lầu hai có một gian phòng vẽ tranh, bên trong tất cả tranh đều do Vũ Văn vẽ.

Ông không hề biết Vũ Văn vẽ tranh lại xuất sắc như thế, bình thường đứa cháu này luôn tạo cho ông cảm giác tao nhã lễ độ nhưng không có nhiều nhiệt tình đối với sự nghiệp, thì ra tất cả nhiệt tình của nó đều đổ vào vẽ tranh.

Nhìn toàn bộ các bức tranh, màu sắc rõ nét, đường nét tỉ mỉ, tinh tế đều cho thấy người họa sĩ nhập tâm ra sao, nhưng ông và Thừa Đạt lại cưỡng ép, bắt Vũ Văn làm việc nó không thích, như vậy là đúng sao?

Nếu là lúc trước thì ông sẽ không suy tính đến vấn đề này, nhưng hiện tại, thấy được những bức vẽ xinh đẹp của Vũ Văn, ông không thể không suy nghĩ.

Ông cũng gọi điện thoại cho Long Ngọc, mới biết nó và Phương Lâm Lâm đã xuất ngoại, mặc dù nó nói là sẽ về thăm ông, nhưng ông biết cơ hội đó là rất nhỏ, vì ông thấy sự do dự trong giọng nói của Long Ngọc.

Ông không tự chủ được đem so sánh Long Ngọc và Long Duyệt.

Long Ngọc từ khi ra đời đã được ông yêu thương, nó muốn có cái gì ông liền cho cái đó, không giống như Long Duyệt, ông chưa bao giờ mỉm cười với nó.

Từ khi Long Duyệt đến Long gia, ông cũng chưa bao giờ chú ý đến Long Duyệt, thậm chí còn bắt nó làm việc nhà, ngay cả khi nó bị Long Ngọc và Phương Lâm Lâm bắt nạt ông cũng chẳng quan tâm.

Nhưng khi ông bị bệnh, cũng chỉ có Long Duyệt ở lại bên cạnh, chăm sóc ông, hơn nữa qua quan sát của mình ông biết Long Duyệt là một người hiếu thuận, nó chăm sóc ông chỉ vì nó thấy đây là việc nó nên làm, cũng không phải là vì muốn có lợi ích gì.

Một đứa cháu tốt như vậy nếu ông tiếp tục bạc đãi nó nữa thì thật là có lỗi, chỉ hi vọng là bây giờ ông còn kịp thay đổi.

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của ông, ông nhìn về phía cửa thấy Long Duyệt đi vào.

“Ông nội, hôm nay ông cảm thấy sao?”

“Rất tốt.”

“Bữa tối đã nấu xong, có thể xuống lầu ăn cơm rồi ạ.” Long Duyệt mỉm cười, cô cảm giác được thái độ của ông nội đối với cô đã tốt hơn rất nhiều.

“Được.” Long Diệu Thiên theo cô đi ra ngoài, “Cháu đang hẹn hò với Thượng Quan Liệt sao?”

“Ách, cháu.... ..” Long Duyệt bị dọa đến giật mình, sao ông nội lại biết chuyện này?

“Cháu không cần phải căng thẳng, ta không phải là muốn phản đối việc cháu hẹn hò với nó.”

“Vâng.” Nghe Long Diệu Thiên nói thế cô mới yên tâm.

“Nó đối với cháu như thế nào?”

“Vâng, anh ấy đối xử với cháu rất tốt.”

“Vậy thì tốt, thật ra những đứa con nhà Thượng Quan đều tốt cả.” Ông đã hiểu được dụng ý của Thượng Quan Lâm và Thượng Quan Vân khi đến bệnh viện lần trước.

Không nghĩ rằng ông sống đến từng này tuổi, phải nhờ lớp trẻ dạy bảo mới có thể tỉnh ngộ, ông phải kiểm điểm lại mình thật tốt.

“Vâng.” Cô rất cảm động, không nghĩ tới ông nội không phản đối chuyện cô và Liệt ở cùng một chỗ, chuyện này thật sự là quá tốt.

Cô biết, giữa ông nội và nhà Thượng Quan có ân oán, cũng không rõ nguyên nhân vì sao, nhưng nếu ông nội muốn xóa bỏ ân oán thì thật tốt quá, vì hôm nay cô nghe Thượng Quan Liệt nói, nhà Thượng Quan cũng không hề so đo chuyện trước kia nữa.

“Thừa Đạt và Vũ Văn đều đã về rồi chứ?”

“Bọn họ đều đã về rồi, nhưng thím Hai lại có chuyện phải đi ra ngoài.”

Cũng tốt, ông nghĩ hôm nay là một cơ hội tốt, đem suy nghĩ của mấy ngày nay nói ra một chút.

Chờ Long Diệu Thiên và Long Duyệt ngồi vào bàn thì họ mới bắt đầu ăn cơm.

“Tình hình công ty dạo này thế nào?” Long Diệu Thiên nhìn về phía Long Thừa Đạt hỏi.

“Gần đây, giá cổ phiếu mặc dù tăng lên, nhưng đến một mức nào đó lại không tăng nữa, nghe nói vì chuyện này mà chú hai cũng đau đầu.” Long Thừa Đạt nói ra những tin tức hiện nay, hiện tại ông chỉ là nhân viên, ngay cả đi họp cũng không có tư cách.

“Dĩ nhiên, thật sự phiền não, giá cổ phiếu không tăng lên thì công ty làm sao có thể kiếm tiền được?” Long Diệu Thiên suy nghĩ một chút, “Thừa Đạt, con vẫn muốn làm Tổng giám đốc chứ?”

“Dĩ nhiên, con làm sao có thể cam chịu bị kéo xuống như vậy?” Hiện tại ở công ty có bao nhiêu người xem thường ông, rất khó khăn để nhịn cảm giác này xuống, có cơ hội ông nhất định phải nắm chắc, để cho những người khác không dám coi thường ông nữa.

“Cả ngày lẫn đêm đều vì việc công ty mà phiền não, cả ngày lo lắng bị người ta lật đổ, con thật sự muốn một cuộc sống như thế sao?” Long Diệu Thiên hi vọng có thể thức tỉnh Long Thừa Đạt, thấy nó giống mình trước kia, mặc dù không phải là chuyện xấu nhưng đây cũng không phải là chuyện tốt.

“Cha, tại sao cha lại nói như thế?” Long Thừa Đạt kinh ngạc hỏi cha mình, cha nói thật kì quái, không phải là sự thật phải không? Ông chẳng qua chỉ đi theo con đường mà phụ thân đã đi thôi mà.

“Không có gì, cha chỉ muốn con suy nghĩ xem cuộc sống quan trọng nhất là cái gì, tránh cho việc sau này về già rồi phải hối hận.” Long Diệu Thiên không muốn nói nhiều, chính ông bây giờ cũng mới ngộ ra được điều đó nên không muốn miễn cưỡng con mình.

Long Thừa Đạt cúi đầu trầm tư, ông bây giờ không có cách nào để hiểu ý cha mình.

“Vũ Văn, ông đã xem qua những bức tranh mà cháu vẽ.”

“Ông nội.” Vũ Văn rất kinh ngạc.

“Cháu rất có khiếu vẽ tranh, cháu không nên từ bỏ nó.”

“Cha!” Long Thừa Đạt càng kinh ngạc hơn, có chuyện gì xảy ra với cha hôm nay không biết.

“Ông còn một ít tiền, nếu cháu muốn, hãy ra nước ngoài du học đi.”

“Ông nội?” Long Vũ Văn không thể tin vào những gì anh nghe được, anh thật sự có cơ hội thực hiện ước mơ của mình sao?

“Cha, sao có thể như thế chứ?” Ban đầu Long Vũ Văn rất khó khăn mới được nhận vào làm việc tại Long Văn.

“Vũ Văn, ý cháu thế nào?” Long Diệu Thiên chỉ nhìn đến Long Vũ Văn.

“Thật là có thể không, ông nội?”

“Cứ quyết định như vậy đi, cháu tìm hiểu chuyện du học cho rõ, ông sẽ dốc toàn lực ủng hộ cháu.” Long Diệu Thiên tin tưởng làm như vậy là tốt nhất, về phần Thừa Đạt, ông tin tự nó sẽ hiểu rõ được.

“Cảm ơn ông, ông nội.” Long Vũ Văn vô cùng cảm động.

Long Thừa Đạt không lên tiếng nữa, ông biết một khi cha mình đã quyết định chuyện gì thì rất ít khi thay đổi, hơn nữa Vũ Văn cũng muốn làm việc này, chỉ sợ muốn nó từ bỏ lại càng khó khăn hơn.

“Anh họ, chuyện này thật sự rất tốt.” Yên lặng nghe bọn họ nói chuyện Long Duyệt cũng không nhin được vì Long Vũ Văn cao hứng, cô biết đây là ước mơ từ nhỏ của anh, hôm nay có thể thực hiện thì thật tốt quá, cũng là vì ông nội thay đổi suy nghĩ. Cô thật mừng khi thấy ông nội thay đổi như thế.

20. Chương 20

Long Diệu Thiên không gặp trở ngại gì khi đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Long Vân, những thuộc hạ trước biết ông là tổng giám đốc trước đây của tập đoàn nên vẫn lễ phép với ông. Vốn là cảnh quen thuộc, hôm nay lại có chút xa lạ, nhưng qua mấy ngày ngắn ngủi này, sự việc diễn ra làm người ta ứng phó không kịp.

Ông không gõ cửa mà trực tiếp đi vào phòng làm việc, dọa cho Long Diệu Tổ đang nói chuyện điện thoại phải giật mình. Long Diệu Tổ vội vàng cúp điện thoại, nhìn Long Diệu Thiên một cách đề phòng.

“Anh cả, ngọn gió nào hôm nay đưa anh tới đây vậy?”

“Diệu Tổ, em không cần phải khẩn trương như thế, anh chỉ đến xem tình trạng công ty một chút mà thôi.” Long Diệu Thiên nhìn bộ dạng cảnh giác của em trai mình, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười, thì ra đây chính là bộ dạng trước đây của mình.

Mặc dù địa vị cao cao tại thượng, quyền lực lớn hơn nhiều người nhưng lúc nào cũng phải lo lắng mình sẽ bị người khác lật đổ, sẽ làm mất công ty vào tay người khác, sẽ bị nhấn chìm. Ông thấy mình thật may mắn khi có thể thoát ra khỏi nó, để cho ông cơ hội lần nữa sống thật với chính mình.

“Công ty rất tốt, không cần anh phải hao tâm tổn trí, anh chỉ cần chú ý đến sức khỏe của mình là được rồi.” Long Diệu Tổ khinh miệt nói, lão dĩ nhiên sẽ không nói cho Long Diệu Thiên biết lão hiện tại đang gặp khó khăn gì, lão tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước ông ta nữa. Đợi lâu như thế, rốt cuộc lão cũng có thể ngồi vào vị trí này, cho nên dù có thế nào lão cũng không buông tha.

“Nhờ hồng phúc của em mà sức khỏe của anh đã tốt hơn rất nhiều.” Long Diệu Thiên đi tới ngồi xuống đối diện với Long Diệu Tổ.

“Mọi việc rất tốt, nếu như không có chuyện gì khác thì em rất bận.” Long Diệu Tổ không muốn cùng ông nói chuyện nhiều, chỉ hi vọng ông sớm biến mất trước mắt lão.

“Diệu Tổ, khách đến, ngay cả ly nước cũng chưa uống, đây là đạo tiếp khách sao?” Long Diệu Thiên không để ý đến việc đuổi khách, đột nhiên nói mấy lời không liên quan đến việc chính. Long Diệu Tổ trừng mắt nhìn ông một cái, sau đó tiếp tục trò chuyện, phân phó trợ lý mang hai ly trà, trợ lý rất nhanh mang vào.

“Cô làm việc thế nào? Không thấy có khách đến sao? Ngay cả ly trà cũng phải đợi tôi bảo cô mang vào sao?” Long Diệu Tổ hướng về phía trợ lý hung dữ.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc, lần sau tôi sẽ chú ý.” Trợ lý khúm núm, vừa rồi cô bận nhiều việc nên không để ý có người đi vào.

“Có lần sau sao? Lần sau thì cô trở về nhà mình mà làm việc đi.”

“Dạ, vâng.” Trợ lý nhỏ hai giọt mồ hôi lạnh.

“Hừ, mau đi ra đi.”

Trợ lý vừa nghe được chỉ thị, lập tức đi ra ngay không hề quay đầu lại, cô chưa có cách nào thích ứng được với tổng giám đốc mới nhậm chức, cứ hai ba ngày lại mắng người.

“Diệu Tổ, cần gì phải lớn tiếng với cấp dưới như vậy?” Long Diệu Thiên nhìn trợ lý sắp khóc đi ra ngoài.

“Uống trà của anh đi, đây là chuyện của tôi, nói xem, trước kia anh cũng như vậy phải không?”

“Thì ra ta là người như thế.” Long Diệu Thiên như đang suy nghĩ gì, trước kia quả thật ông đối với cấp dưới rất nghiêm khắc, chắc là có rất nhiều người rất bất mãn với ông.

“Hừ, anh là hạng người gì, không phải anh là người biết rõ nhất sao?” Long Diệu Tổ không nhịn được nữa, ông ta rốt cuộc tới làm cái gì.

“Ha ha, em đừng vì lợi ích trước mắt mà quên mất lợi ích lâu dài, người ngoài nói chưa chắc đã đúng, mà tự bản thân mình suy nghĩ cũng rất hợp lý.” Long Diệu Thiên đột nhiên cười to.

“Anh nói gì thế, tôi nghe không hiểu.” Long Diệu Tổ cũng không muốn hiểu, “Trà đã uống xong, anh về sớm nghỉ ngơi một chút đi, tuổi đã cao rồi, không nên đi nhiều nơi.”

“Diệu Tổ, em thật sự bất mãn với anh như thế sao?” Mặc dù đã phát hiện ra trước, nhưng vẫn muốn nghe trực tiếp từ miệng em mình, vẫn còn muốn chuẩn bị tâm lý một chút.

“Anh cả, em không nói xấu người trong nhà, anh nên trở về đi.” Long Diệu Tổ không muốn lãng phí thời gian thảo luận những vấn đề vô nghĩa này, có lẽ ngay cả lão cũng không rõ rốt cuộc là mình ghét hay không ghét anh cả mình. Lão chẳng qua là không muốn thua anh mình, cũng không muốn bị người khác nói là bại dưới tay anh cả, lão muốn chứng minh năng lực của mình, sẽ không vì sinh sau anh cả vài năm mà bị ảnh hưởng đến năng lực.

“Được rồi, em đã không muốn nói việc xấu trong nhà thì nói một chút vào chuyện chính đi.” Long Diệu Thiên lấy trong cặp của ông ra một xấp tài liệu.

Đó là tài liệu mà Thượng Quan Lãm đã đưa cho Long Diệu Thiên về việc chính Long Diệu Tổ đã sắp đặt cho cổ phiếu của Long Vân giảm giá, và những người đã cùng Long Diệu Tổ làm ra những việc này. Trên thực tế thì Long Diệu Tổ và cộng sự này đang có mâu thuẫn nên chưa thể đẩy giá cổ phiếu Long Vân lại như cũ được, việc này làm lão rất đau đầu. Mặc dù người lãnh đạo thay đổi, sóng gió lần này cũng có một chút ảnh hưởng, nhưng không quá lớn, với lại giá cổ phiếu của Long Vân đang tăng lên, rất nhanh sẽ trở lại giá cũ.

“Đây là cái gì?” Long Diệu Tổ vừa mở túi tài liệu vừa hỏi.

“Em tự xem thì sẽ biết.”

Long Diệu Tổ lấy tài liệu ra xem, mặt lão ngày càng biến sắc.

“Đây là ý gì?” Long Diệu Tổ đem tài liệu đặt ở trên bàn, lão không ngờ anh cả lại có thể điều tra ra được những tin tức này.

“Em cho là thế nào?” Long Diệu Thiên không nhanh không chậm nói.

“Anh uy hiếp tôi?” Long Diệu Tổ ép mình tỉnh táo lại nói, anh cả có những tài liệu này, tại đại hội cổ đông sẽ rất dễ dàng lật đổ lão, không cần phải tìm đến để cho lão biết chuyện này. Nếu anh cả hôm nay đã tới đây nghĩa là anh ấy không có ý định lật đổ lão, như vậy mục đích của anh cả là gì?

“Ha ha, anh có cần thiết phải uy hiếp em không?” Diệu Tổ thật coi thường năng lực của ông, dù gì thì ông cũng đã lăn lộn ở thương trường mấy chục năm rồi.

“Vậy đến tốt cùng thì anh muốn làm gì? Nếu anh đã tới tìm em để nói những chuyện này, chứng tỏ anh không có ý định cáo trạng em trước đại hội cổ đông, anh cứ việc nói thẳng mục đích của mình.” Long Diệu Tổ kìm nén tức giận, lý trí nói, mặc dù trong tim lão vô cùng không phục, chẳng lẽ cả đời này lão đều thua anh cả sao?

“Anh chỉ là muốn nhắc nhở em một chuyện.” Long Diệu Thiên đứng dậy, đi tới bên cửa sổ bên cạnh nhìn xuống dòng xe cộ đang chạy trên đường cảm khái nói, “Càng cao càng lạnh.”

“Anh cả, rốt cuộc là anh muốn nói cái gì? Đừng quá hoa mỹ em không hiểu được.” Long Diệu Tổ dần dần mất đi tính nhẫn nại.

“Người đang hợp tác với em không phải là người tốt, có thể em sẽ phải nếm mùi đau khổ, tốt nhất là em đừng hợp tác với họ nữa.” Long Diệu Thiên quay đầu đối diện với Long Diệu Tổ nói, ông đến nơi này cũng đủ lâu rồi, chuyện gì cần nói thì ông cũng nói xong rồi, nên trở về thôi.

“Chuyện này không đến phiên anh phải lo lắng, tự em biết phải làm gì.” Lão cẩn thận trả lời, suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc anh cả muốn nói gì.

“Vậy thì tốt, Long Vân dù sao cũng là tâm huyết mấy đời của Long gia, anh hi vọng em có thể lãnh đạo tốt Long Vân.”

“Gi, anh không đoạt lại nó sao?” Anh cả dễ dàng buông tha cho vị trí tổng giám đốc như thế sao?

“Anh thật vất vả lắm mới có thể từ bỏ cái đồ này, đoạt lại nó làm cái gì?” Long Diệu Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng, “Anh biết em vẫn mong muốn vị trí này, nên hiện tại em đã ngồi vào rồi, thì hãy ngồi cho thật vững.”

“Không phải anh bỏ qua dễ dàng như thế chứ?” Long Diệu Tổ hừ lạnh, lão không tin.

“Thờ ơ để buông tha, chẳng qua đã đến lúc rồi, hơn nữa chúng ta là người một nhà, ai làm tổng giám đốc cũng có sao đâu?” Long Diệu Thiên lại trở lại trước bàn làm việc.

Người một nhà? Sau khi lão làm ra những chuyện này mà anh cả vẫn coi lão là người một nhà sao?

Long Diệu Tổ trầm mặc.

“Anh mang tài liệu này đến đây chẳng qua muốn nói cho em biết, rất nhiều việc làm của mình đều có thể bị người khác phát hiện, không dễ dàng che giấu được đâu, về sau em làm việc nên cẩn thận hơn, đừng làm quá nhiều chuyện có hại.”

“Anh chỉ muốn nói những lời này?” Long Diệu Tổ không tin, theo lời anh cả thì không phải muốn lật đổ lão vì những chuyện trước đây sao?

Điều này có thể sao?

“Đúng vậy, đúng như lời anh nói, à, đúng rồi, nếu như có thể, hi vọng em không từ chối chuyện anh trở về nhìn gia trạch một chút.” Dù sao thì ông cũng ở đó hơn nửa đời người, dĩ nhiên là có rất nhiều kỉ niệm với nó.

Long Diệu Tổ nhìn Long Diệu Thiên đầy hoài nghi, đây là anh cả của lão sao?

“Vậy anh về đây, em không cần phải tiễn đâu.” Long Diệu Thiên khoát tay áo, hi vọng những lời ông nói thì Diệu Tổ có thể suy nghĩ kĩ một chút, cũng hi vọng lão có thể thay đổi, có thể đền bù một chút sai lầm trước đây của ông.

Tiếp theo, ông muốn cuộc đời của ông trôi qua có ý nghĩa hơn.

Thượng Quan Liệt không gặp được Long Duyệt đã hai tuần rồi, lâu như thế là vì Long Duyệt đang đi Anh du lịch cùng với Long Diệu Thiên.

Kể từ khi Long Diệu Thiên thay đổi ý nghĩ, ông không có hứng thú đoạt lại quyền lực, ông quyết định để cho người khác cạnh tranh, tận dụng thời gian khi mình còn khỏe đi du lịch một chút để mở rộng tầm mắt.

Trước kia ra nước ngoài đều vì công việc, chưa bao giờ thưởng thức vẻ đẹp của thiên nhiên và con người tại những nơi đó cả, bây giờ có thời gian rảnh rỗi dĩ nhiên là nên đi thăm thú một chút, giúp cho tư tưởng thoải mái hơn.

Chỉ tiếc vợ của ông mất khi còn quá trẻ không thể cùng ông đi du lịch nhưng không phải là không có ai đi cùng, ông không có vợ ở bên cạnh, nhưng ông vẫn còn có một người tình, chẳng qua là gần đây bà ấy đang đến Nhật Bản chơi, hơn nữa lần này ông ngã bệnh bà ấy cũng không biết, nếu không thì bà ấy cũng sẽ lập tức từ Nhật Bản trở về.

Ý tưởng nảy sinh như vậy, ông lập tức quyết định hành trình du lịch, vốn là ông muốn đi theo đoàn du lịch là được nhưng Long Duyệt nói thế nào cũng không yên tâm cho nên hai ông cháu mới đi cùng nhau. Chuyện này thật ra cũng không có gì, ra nước ngoài du lịch là một chuyện vô cùng tốt, chẳng qua là đêm nào cũng nhớ người ta, lúc nào trong đầu cũng suy nghĩ về người đó, càng ngày càng hiện rõ trên khuôn mặt, càng thêm nhớ tới người ở phương xa kia.

Mặc dù ngày nào cũng gọi điện thoại, nhưng cũng chỉ nói chuyện có mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, không những không làm giảm bớt mà càng ngày càng tăng thêm sự nhớ nhung, hết lần này tới lần khác không kiềm chế được.

Chỉ vì nỗi tương tư ngày càng nặng mà càng ngày càng hi vọng.

Nhưng thật may thời gian chờ đợi này cũng không phải là mãi mãi, vì vậy hai tuần sau, Thượng Quan Liệt rốt cuộc cũng gặp được Long Duyệt.

“Liệt.” Long Duyệt nở nụ cười ngồi vào xe của Thượng Quan Liệt.

“Đã lâu không gặp, Tiểu Duyệt.” Thượng Quan Liệt cố gắng duy trì bình tĩnh nói, có trời mới biết anh nhớ cô đến mức nào nhưng anh không muốn để cô biết một cách nhanh như thế, anh muốn cô nói ra trước là cô nhớ anh ra sao.

“Đúng vậy, gần đây anh rất bận sao?” Mặc dù bọn họ mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại nhưng vì cô lúc đó ở nước ngoài thường đi ngắm cảnh hoặc mua đồ, hơn nữa còn có chênh lệch thời gian nên không nói được mấy câu đã cúp máy, cho nên cô cũng không rõ tình hình hai tuần này của anh ra sao.

“Ừ.” Bận nhớ em chứ sao, Thượng Quan Liệt thầm nghĩ như vậy, về mặt thờ ơ nói.

Kỳ quái, cô nhìn anh đang chuyển chú lái xe, hôm nay anh có chút lạnh nhạt, đã xảy ra chuyện gì sao?

21. Chương 21

Tổng cộng lại là cô ra nước ngoài mười ngày, mặc dù là đi theo để chăm sóc ông nội, trên đường đi luôn chú ý chăm lo cho ông nhưng khi ở nước ngoài cô vẫn cảm thấy cô đơn.

Bất đồng ngôn ngữ, bất đồng văn hóa, mặc dù có chút thú vị, nhưng lại càng làm cô nhớ tới quê hương hơn, đặc biệt là nhớ tới anh.

Thật ra thì ở Đài Loan, không phải là ngày nào họ cũng gặp nhau, nhưng khoảng cách cũng gần hơn rất nhiều, muốn gặp mặt cũng không quá khó khăn, dù không gặp mặt nhưng vẫn có cảm giác người kia ở gần bên cạnh.

Nhưng khi ở nước ngoài, dù có nhớ đến thế nào thì cũng không dễ dàng gặp nhau như vậy, bởi vì chênh lệch về không gian và thời gian tựa như có một ngọn núi ngăn cách giữa hai người.

Thật may cô chỉ đi ra nước ngoài chơi mười ngày, cũng không phải ở nước ngoài quá lâu, nếu ở lâu thì chắc cô sẽ không có cách nào chịu được.

“Xuống xe đi, chúng ta đi ăn cơm trước đã.” Thượng Quan Liệt đỗ xe xong rồi đi vào nhà hàng, anh đã đặt chỗ trước.

Long Duyệt lặng lẽ đi theo ở sau, anh không dắt tay cô, điều này làm cho cô có chút thất vọng, lâu không gặp mà anh lại lạnh nhạt như vậy, cô cảm thấy có chút ủy khuất, cô buồn buồn nhìn anh.

Cô lắc lắc đầu, có lẽ nguyên nhân là không phải vì cô mà chắc vì anh gặp chuyện gì không vui, cô không thể đưa ra kết luận vội vàng như vậy, trước hết cũng nên nghe anh tâm sự một chút.

Bọn họ vừa tới nhà hàng ăn kiểu Nhật, ở nhà hàng Nhật này, ngoài thức ăn ngon quan còn có trang trí đẹp, hơn nữa lại có không gian riêng ổi bàn ăn.

Không gian đẹp còn đặc biệt ở chỗ là phòng ngoài trên bàn còn có hoa tươi, ánh đèn đều tương tự như ánh trăng nhu hòa càng làm cho không khí thêm lãng mạn.

Thượng Quan Liệt và Long Duyệt ngồi đối diện nhau, trên bàn đã bày nhiều món ăn mà anh đặt trước, trừ khi rung chuông gọi phục vụ vào thì sẽ không có ai quấy rầy họ.

“Ăn thôi, nơi này thức ăn rất ngon.” Thượng Quan Liệt bắt đầu động đũa.

“Ừ, không khí thật lãng mạn.” Long Duyệt mỉm cười, cảm kích, thật cao hứng khi anh đưa cô tới nơi này.

“Ừ.” Thượng Quan Liệt không nói gì về chuyện để có vị trí đẹp thế này thì anh đã phải đặt chỗ từ tuần trước.

“Liệt, lần này ra nước ngoài em gặp không ít người Đài Loan, có một cô gái thật dũng cảm, cô ấy đi du học ở đó đã lâu rồi, còn đưa một nhóm người đi nghiên cứu, trong chuyến đi này còn có một thầy giáo tự mình đưa học sinh đi du lịch.” Cô rất ít khi nói nhiều, nhưng cô muốn kể chuyện để giúp anh vui vẻ.

Chẳng qua là cô kể nhiều chuyện như vậy nhưng anh chỉ gật đầu một cái mà thôi. Cô lại buồn bực, không khí càng thêm trầm mặc, từ trước đến giờ cô là người ít nói, cũng không biết là có nên nói tiếp hay không.

“Tại sao lại không nói nữa?” Thượng Quan Liệt thấy cô dừng lại không kể nữa liền lên tiếng hỏi, anh không muốn cô ngừng lại, sợ rằng một khi anh mở miệng nói chuyện thì sẽ không nhận được đem hết tâm tư của mình nói cho cô nghe nên anh mới cố gắng hạn chế lời nói.

“Gì, cái gì?” Cô biết anh muốn nghe cô nói chuyện, vui vẻ kể với anh về chuyến ra nước ngoài vừa rồi của mình, nếu như thế có thể làm cho anh vui lên thì thật tốt quá. Vì vậy lần đầu tiên giữa hai người chỉ có một mình Long Duyệt thao thao bất tuyệt và Thượng Quan Liệt thỉnh thoảng hừ nhẹ, chỉ có như vậy thôi cũng đủ để cho Long Duyệt ngày càng nghi ngờ, cũng làm cho Thượng Quan Liệt ngày càng mất hứng. Long Duyệt nghi ngờ vì Thượng Quan Liệt phản ứng quá lạnh nhạt, hoàn toàn không giống những lúc bình thường, có phải là anh đang có chuyện buồn gì không?

Thượng Quan Liệt không cao hứng vì Long Duyệt nói quá vui vẻ một chút cũng không đề cập đến chuyện có nhớ anh hay không, hay là cô ấy không nhớ anh chút nào? Thật ra thì đây chỉ là vì Long Duyệt muốn cho không khí nhẹ nhàng vui vẻ một chút để cho anh vui lên, hoàn toàn không nghĩ tới là anh không muốn nghe những chuyện này.

“.....Lần này ra nước ngoài đại khái là như thế. Đúng rồi, em có mua quà về cho anh, đợi em chút.” Long Duyệt lấy từ trong túi ra một gói quà xinh xắn đưa cho anh, bên trong là một chiếc cà vạt tinh xảo.

“Cảm ơn.” Thượng Quan Liệt nhận lấy quà tặng, mặc dù rất vui khi nhận được quà của cô nhưng anh vẫn không hài lòng lắm.

Sau khi ăn xong, Thượng Quan Liệt rót ra hai ly trà.

“Liệt, anh có tâm sự gì sao?” Cầm tách trà nóng, cô hỏi vấn đề mà cô thắc mắc cả buổi tối.

“Em phát hiện ra sao?” Anh còn tưởng cô sẽ không phát hiện ra.

“Đúng vậy, có chuyện gì anh có thể nói cho em biết, mặc dù không thể giúp anh giải quyết nhưng em rất sẵn sàng nghe anh kể.” Có người đã từng nói rằng, lắng nghe là cách giúp đỡ người khác tốt nhất.

“Em thật sự muốn biết?” Anh còn đang suy nghĩ là có nên nói trực tiếp ra không, đợi cô chủ động nói ra lời anh muốn nghe..... có thể anh sẽ phải đợi đến giờ.

“Ừ.” Cô dùng sức gật đầu một cái.

“Tốt lắm, em ngồi bên cạnh anh đi.” Quyết định là cứ nói thẳng ra, anh không bao giờ muốn chờ đợi như thế này nữa, chờ thế này không biết sẽ phải chờ tới bao giờ.

Long Duyệt đến ngồi bên cạnh anh.

“Thật ra thì chuyện của anh rất đơn giản, anh chỉ muốn biết hai tuần nay em có nhớ tới anh không hay thôi.” Lời nói thẳng cũng làm ặt hai người hơi đỏ.

“Gì?” Cô.... Cô đương nhiên có nhớ anh, khép mi lại, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Phản ứng của cô làm Thượng Quan Liệt thở phào nhẹ nhõm, anh rất sợ là cô nói không nhớ anh.

“Anh hi vọng nghe được chính miệng em nói ra.” Anh nhìn thật sâu vào trong mắt của cô.

“Em....Em....” Cô khó có thể nói ra miệng được, nhưng anh lại rất mong đợi cô làm sao có thể nhấn tâm cự tuyệt được đây.

“Ừ.” Anh mong đợi.

“Em.... ... Em nhớ anh.” Lời nói nhẹ nhàng, âm thanh như còn đọng lại trong miệng.

“Có nhiều không?” Anh nhìn cô mấp máy môi, lại không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô như thế, anh nhất định phải huấn luyện cô thật tốt để cô nói ra những lời mà anh muốn nghe.

Muốn nghe những lời nói tình yêu ngọt ngào không phải chỉ có con gái mà thật ra con trai cũng rất thích nghe.

“Ừ, em....” Câu này thì muốn cô trả lời thế nào đây.

“Là mỗi giây mỗi phút đều nhớ hay là mỗi ngày chỉ nhớ thoáng qua, hay mấy ngày mới nhớ tới anh?” Anh rất nhanh đưa ra những câu trả lời để cô lựa chọn.

Anh nhìn cô chăm chú làm cô không thể trốn tránh được, lòng cô rung động, vừa nhắm mắt vừa nói, “Mỗi giây mỗi phút đều nhớ.”

Anh lùi lại hai bước, có chút khổ sở nói: “Xin lỗi, anh không phải cố ý bắt em nói ra những điều mà em không muốn.”

“Không phải thế.” Cô đột nhiên mở mắt, cảm giác đầy mắt mát, “Em Em nói thật mà.”

“Thật không? Vậy tại sao em nói ra lại khổ sở như vậy?”

“Gi? Em.... ... Em không khổ sở, em chỉ không quen nói ra những lời như thế thôi.” Cô lay lay tay của anh, hi vọng anh không so đo những chuyện này với cô.

“Nếu như em nói với anh là mỗi ngày đều nhớ anh, đều mong nhìn thấy anh, anh sẽ rất vui sao?”

“Dĩ nhiên.” Anh muốn nói với cô những lời ngọt ngào này,cô chắc cũng sẽ rất vui.

“Giống nhau, em nói những lời này với anh, anh sẽ rất vui, nhưng anh hi vọng em chủ động nói cho anh nghe, tránh cho anh có cảm giác em miễn cưỡng nói ra những lời đó.”

“Vâng, em.... Em hiểu.” Thì ra con trai cũng giống như con gái đều cần nghe những lời nói ngọt ngào.

“Vậy thì tốt.” Thượng Quan Liệt mong đợi nhìn cô.

“Em Em cũng rất nhớ anh, đều hi vọng mỗi ngày có thể gặp được anh.” Cô biết ánh mắt cô toát lên vẻ mong đợi, mặc dù rất e lệ, nhưng chuyện có thể làm cho anh vui thì cô cũng muốn làm.

“Thật ngoan.” Anh rút cuộc cũng vui vẻ, đưa tay kéo cô vào trong ngực, “Thưởng cho em.”

Cúi đầu, hôn sâu cô rồi buông ra, anh rất nhớ hương vị của cô.

“Tiểu Duyệt, em biết không, anh vốn không có ý định yêu thêm một lần nữa.” Anh muốn nói cho cô biết hết.

Vì vậy Thượng Quan Liệt kể ngắn gọn cho cô biết, khi anh đi học đã trải qua hai lần yêu đương, thuận tiện nói rõ mục đích ban đầu muốn tiếp cận cô.

“...Anh chỉ không nghĩ là mình sẽ vì em mà động lòng, vừa bắt đầu anh còn không muốn thừa nhận, nhưng anh hai đã giúp anh tỉnh ngộ, cho nên anh mới có thêm dũng khí để nếm thử hương vị tình yêu lần nữa, bởi vì anh rất tin tưởng em.”

“Liệt!” Mắt cô rung rung, khi nghe quá khứ của anh cô thấy tim mình thật đau, nhưng cũng rất cảm động anh vì cô mà bỏ đi nguyên tắc của mình, cô có tài đức gì để anh làm thế đây.

“Thật ra thì tham vọng chiếm giữ của anh rất mạnh, anh hi vọng trong lòng của em đều chỉ có mình anh, tất nhiên anh biết là không thể nào vì em còn có người thân, bạn bè cho nên anh hi vọng lúc chúng ta ở chung em có thể là được việc này.”

Long Duyệt gật đầu một cái, cô hiểu ý của anh, có lẽ vì anh không tin tưởng vào tình yêu lắm, cũng không phải có cảm giác rất an toàn nên anh mới có ham muốn chiếm giữ mạnh như vậy.

“Liệt, em Em chỉ biết thích một người.” Áp mặt vào ngực anh, cô sẽ cố gắng để làm cho anh hạnh phúc.

“Thật?” Anh ôm sát cô, không nghĩ tới cô sẽ nói những lời này.

“Ừ, thật.”

“Anh rất vui.”

Thượng Quan Liệt vui vẻ cúi xuống tìm môi cô và đem tất cả vui sướng này trút tới nơi vừa hôn.

Cô hạnh phúc nhận lấy phần vui vẻ mà anh chia sẻ, nguyện cùng anh đi tới những nơi hạnh phúc.

“Tiểu Duyệt, đáp ứng anh một chuyện.” Thừa dịp lý trí của cô còn chưa hồi phục, Thượng Quan Liệt vội vàng nói ra yêu cầu của mình, “Mỗi ngày, em sẽ nói với anh một lần em nhớ anh.”

“Được.” Cô nguyện ý làm những gì anh muốn.

“Mỗi ngày em cũng sẽ nói với anh một lần em yêu anh.” Lại hôn tiếp một lần nữa, cô đáp ứng dứt khoát như vậy làm anh rất vui vẻ.

“Được.” Trả lời lại rất nhanh, đổi lại cô lại nhận được thêm một nụ hôn nóng bỏng từ anh.

Một lúc lâu sau, lý trí của Long Duyệt cũng đã quay trở lại, sức lực của cô vừa rồi bị rút cạn gần hết.

Gì? Gì? Cô đã đáp ứng anh những việc gì?

“Tiểu Duyệt, hôm nay em còn chưa nói là em yêu anh đấy.” Thượng Quan Liệt cười tươi vô cùng đắc ý. Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-thieu-cuu-vot-co-nang-mo-coi>